O conversaţie

Se spune că fiica Allegrăi îi va înfrânge pe cei cu Sânge Argintiu. Cred că Schuyler ne va aduce mântuirea pe care o căutăm toţi. E aproape la fel de puternică precum mama ei. Şi, într-o bună zi, va fi chiar mai puternică.

— Schuyler Van Alen… metisa? Eşti sigur că ea este aleasa? întrebă Charles.

Lawrence dădu din cap.

— Pentru că Allegra a avut două fiice, spuse Charles pe un ton degajat, aproape vesel. N-aveai cum să uiţi asta!

Vocea Străbunului Van Alen deveni rece.

— Normal că nu. Dar e sub demnitatea ta să iei peste picior ceva aşa de serios cum este primul născut al Allegrăi.

Charles respinse reproşul lui Lawrence cu o mişcare a mâinii.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să jignesc morţii.

— Avem mâinile pătate de sângele ei, oftă Lawrence.

Evenimentele din prezent îl oboseau, la fel şi amintirile din trecut.

— Doar dacă, mă întreb…

— Da?

— Aşa cum m-am tot întrebat în toţi aceşti ani, Charles, dacă una ca ea poate fi distrusă vreodată cu adevărat.

New York Times
Necrolog
A murit, la vârsta de 105 ani,
filantropul şi filosoful
LAWRENCE VAN ALEN

Lawrence Winslow Van Alen, profesor de istorie şi lingvistică la Universitatea din Veneţia, a decedat noaptea trecută în reşedinţa sa din Riverside Drive, Manhattan, la vârsta de 105 ani. Moartea lui a fost confirmată de medicul său curant, Patricia Hazard. Cauza decesului a fost vârsta înaintată.

Profesorul Van Alen a fost unui dintre urmaşii lui William Henry Van Alen, cunoscut drept Comodorul, un simbol american şi unul dintre cei mai bogaţi oameni din Epoca de Aur a Americii,

a cărui avere a fost creată de pe urma afacerilor cu vapoare cu aburi, căi ferate, investiţii private şi intermedieri financiare. Familia Van Alena creat New York Central Railroad Line şi ceea ce acum se numeşte Grand Central Terminal. Trustul caritabil al familiei, Fundaţia Van Alen, a fost o piatră de temelie la dezvoltarea Muzeului Metropolitan de Artă, Operei Metropolitane, New York City Ballet şi Băncii de Sânge din New York.

În urma lui Lawrence Van Alen a rămas fiica sa, Allegra Van Alen Chase, care este în comă din 1992, şi nepoata sa, Schuyler Van Alen.

Unu
Schuyler

Nu avusese timp să jelească. De când se întorsese la New York, după asasinarea lui Lawrence în Rio (muşamalizată de Comisie printr-un necrolog corespunzător publicat în Times), Schuyler Van Alen fusese într-o fugă continuă. Nu avusese odihnă. Nu avusese răgaz. Un an de mişcare neîntreruptă, cu un pas înaintea Venatorilor care o urmăreau. Un zbor la Buenos Aires, urmat de unul în Dubai. O noapte albă într-un hotel din Amsterdam, urmată de o alta într-un pat supraetajat într-o sală de teatru din Bruges.

Îşi sărbătorise cea de-a şaisprezecea aniversare la bordul unui tren transsiberian – petrecând cu un nes apos şi câteva prăjiturele ruseşti sfărâmicioase. Într-un fel sau altul, cel mai bun prieten al ei, Oliver Hazard-Perry, găsise o lumânare pe care s-o înfigă într-una din prăjiturelele suharki. El îşi lua slujba de Conduit foarte în serios. Doar graţie abilităţilor de contabil ale lui Oliver reuşiseră să tragă de bani atât de mult timp. Conclavul îi restricţionase accesul la grasele conturi Hazard-Perry imediat ce părăsiseră New Yorkul.

Acum era august în Paris şi era foarte cald. Ajunseseră aici şi

descoperiseră că întregul oraş era aproape fantomatic: patiseriile, buticurile şi bistrourile aveau obloanele trase, iar proprietarii lor fugiseră pe plajele din nord pentru un concediu de trei săptămâni. Singurii oameni care mai erau prin oraş erau turiştii americani şi japonezi, care făceau coadă la fiecare galerie de artă, fiecare grădină din fiecare piaţă publică, omniprezenţi şi inevitabili în adidaşii lor albi şi şepcile de baseball. Dar Schuyler se bucura de prezenţa lor. Spera ca mulţimile care se mişcau agale să-i ajute, pe ea şi Oliver, să-i depisteze mai uşor pe urmăritorii Venatori.

Schuyler reuşise să se deghizeze schimbându-şi trăsăturile fizice, dar orice mutatio implica suferinţe mari. Nu-i spuse nimic lui Oliver, dar, în ultima vreme, abia dacă mai reuşea să-şi modifice culoarea ochilor.

Iar acum, după aproape un an, ieşiseră din ascunzătoare. Riscau, dar erau disperaţi. Traiul fără protecţia şi înţelepciunea societăţii lor secrete de vampiri şi a grupului select de însoţitori umani le pricinuise pierderi serioase. Şi, deşi niciunul dintre ei nu voia să recunoască, se săturaseră să fie mereu pe fugă.

Aşa că, deocamdată, Schuyler stătea pe scaunul din spate al unui autobuz, îmbrăcată într-o cămaşă albă, închisă până la gât, pantaloni negri şi balerini negri cu talpă de cauciuc. Părul ei brunet era prins în coadă şi nu era deloc machiată, cu excepţia unui strat subţire de luciu de buze. Intenţiona să treacă neobservată şi să se amestece prin restul oamenilor care făceau parte din personalul de catering angajat pentru acea seară.

Dar, cu siguranţă, cineva avea să o observe. Cu siguranţă, cineva va auzi cât de tare-i bate inima, va observa că răsuflarea-i este întretăiată. Trebuia să se calmeze. Trebuia să se liniştească şi să devină organizatoarea de evenimente degajată care pretindea că este. Ani întregi, Schuyler excelase în a trece neobservată. Acum, viaţa ei depindea de asta.

Autobuzul îi ducea peste un pod la Hotel Lambert, pe Ile Saint-Louis, o mică insulă pe Sena. Hotel Lambert era cea mai frumoasă casă din cel mai frumos oraş din lume. Cel puţin aşa i se părea ei. Deşi „casă” era puţin spus. Mai degrabă „castel”, ceva desprins dintr-un basm, cu ziduri masive ce se prelungeau în apă şi acoperişuri mansardate, străpungând ceaţa care le învăluia. Pe când era copil, se jucase de-a v-aţi ascunselea în grădinile în stil clasic, unde copacii tunşi în formă conică o

duceau cu gândul la piesele unei table de şah. Îşi aminti cum punea în scenă producţii imaginare în imensa curte interioară şi cum arunca firimituri de pâine gâştelor, de pe terasa care dădea spre Sena.

Cum luase viaţa aia ca pe ceva ce i se cuvenea! În seara asta nu avea să intre pe acel domeniu exclusivist în calitate de invitată, ci de servitoare umilă. Ca un şoarece care se târăşte într-o gaură. Schuyler era agitată şi avea nevoie de întreaga ei stăpânire de sine pentru a păstra aparenţele. Se temea că în orice moment i-ar putea scăpa un ţipăt – era deja aşa de agitată, încât nu-şi putea opri mâinile din tremurat. Îi vibrau şi fluturau în poală ca nişte păsări în colivie.

Lângă ea, Oliver arăta foarte bine într-un costum de ospătar, un smoching cu un papion negru de mătase şi butoni argintii. Dar era palid pe sub gulerul tip fluture, cu umerii încordaţi sub o haină care-i era un pic prea mare. Ochii lui căprui erau întunecaţi şi băteau spre gri. Pe faţa lui Oliver nu se vedea acea expresie plictisită, goală, care era pe feţele celorlalţi. Era vigilent, gata de fugă sau de luptă. Oricine se uita la el cu atenţie şi-ar fi dat seama.

N-ar trebui să fim aici, se gândi Schuyler. Ce-o fi fost în capul nostru? Riscul e prea mare. Or să ne descopere şi or să ne despartă… şi apoi… mă rog, restul era prea oribil pentru a şi-l imagina.

Transpira abundent pe sub cămaşa apretată. Aerul condiţionat nu mergea şi autobuzul era plin ochi. Îşi lăsă capul să se rezeme de geam. Lawrence murise de mai bine de un an. Patru sute patruzeci şi cinci de zile. Schuyler le ţinea socoteala, gândindu-se că poate când va ajunge la un număr magic, nu va mai simţi durerea.

Ăsta nu era un joc, deşi, câteodată, îl percepea ca pe o versiune suprarealistă şi odioasă a jocului cu şoarecele şi pisica. Oliver îşi puse mâna peste a ei pentru a o opri din tremurat. Tremuratul îi apăruse cu câteva luni în urmă, doar o tresărire slabă la început, dar apoi, curând, îşi dădu scama că trebuia să se concentreze de fiecare dată când făcea ceva simplu, cum ar fi să ridice o furculiţă sau să deschidă un plic.

Ştia ce este şi nu putea face nimic. Doctoriţa Pat îi spusese prima oară când fusese la ea la cabinet: era singura Dimidium Cognato, prima metisă, şi nimeni nu ştia cum va reacţiona

corpul ei omenesc la transformarea în fiinţă nemuritoare; aveau să apară efecte secundare, obstacole specifice.

Se simţi totuşi mai bine după ce Oliver o luă de mână. El ştia mereu ce trebuie să facă. Depindea de el foarte mult, iar în ultimul an petrecut împreună dragostea ei pentru el crescuse. Îl strânse de mână, împletindu-şi degetele cu ale lui. Sângele lui era cel care curgea prin venele ei, gândirea lui rapidă îi adusese salvarea.

Schuyler nu se mai gândea deloc la ceea ce lăsaseră în urmă în New York. Toate deveniseră trecut. Alesese şi era împăcată cu alegerea făcută. Îşi acceptase viaţa aşa cum era. Din când în când îi era tare dor de Bliss, prietena ei, şi, mai mult decât orice, voia să ia legătura cu ea, dar asta era exclus. Nimeni nu trebuia să afle unde erau. Nimeni. Nici măcar Bliss.

Poate aveau noroc în seara asta. Până acum avuseseră. Ah, scăpaseră de câteva ori ca prin urechile acului – în seara aceea în Köln, când fugise brusc de o femeie care întrebase cum ajunge la catedrală. Illuminata o dăduse de gol. Schuyler surprinsese strălucirea caldă şi imperceptibilă din amurg, înainte de a o lua la sănătoasa. Deşi te deghizai, la un moment dat adevărata ta natură ieşea la iveală.

Nu asta susţinuse Anchetatorul în timpul investigaţiei oficiale asupra evenimentelor din Rio? Că poate Schuyler nu era cine se crede că e?

Proscrisă. Fugară. Asta era acum. Cu siguranţă nu nepoata îndoliată a lui Lawrence Van Alen.

Nu.

Conform celor stabilite de Conclav, ea era asasina lui.

Doi
Mimi

Ah, ce scârbos! Călcase în ceva dezgustător. Mai mult decât dezgustător. Plescăi sub talpa ei – ceva umed. Orice ar fi, sigur i-a distrus cizmele din piele de ponei. Ce-o fi fost în capul ei când şi-a luat cizmele astea într-o misiune de recunoaştere? Mimi Force ridică piciorul şi evaluă pagubele. Modelul de zebră era pătat cu ceva maroniu care se scurgea.

Bere? Whisky? Un amestec din toate băuturile ieftine care se

vindeau aici? Cine să ştie? Pentru a mia oară anul ăsta, se întrebă de ce mama naibii acceptase ea misiunea asta. Era ultima săptămână din august. Ar fi trebuit să se fie pe o plajă din Capri, să se bronzeze şi să-şi bea al cincilea lichior limoncello. Nu să se strecoare pe furiş într-o bombă aflată în mijlocul zonei rurale, undeva între regiunile aride şi vechile zone industriale. Mă rog, oriunde s-ar fi aflat, era vorba de un loc adormit şi trist, şi Mimi abia aştepta să plece de acolo.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Kingsley Martin, dându-i un ghiont. Te strâng iar pantofii?

— Mă laşi în pace? oftă ea, îndepărtându-se de el, arătând astfel limpede că separeul unde se ascundeau era mult prea strâmt pentru amândoi.

O oboseau tachinările lui. Mai ales de când, spre oroarea ei, descoperise că începea să-i placă. Asta era inacceptabil. Ea-l ura pe Kingsley Martin. După tot ce-i făcuse, nu putea înţelege cum să aibă alte sentimente.

— Păi, şi distracţia unde e? îi făcu el cu ochiul.

Cel mai enervant lucru la Kingsley – în afară de faptul că încercase odată s-o ucidă – era că, pe undeva între urmărirea unei piste pe plajele din Punta del Este sau prin zgârie-norii din Hong Kong, Mimi începuse să-l considere… atrăgător. Era suficient pentru a i se întoarce stomacul pe dos.

— Haide, Force, relaxează-te! Ştii că mă vrei, zise el cu un zâmbet infatuat.

— Ah, Doamne! pufni ea, întorcându-se astfel încât părul ei blond şi lung îl biciui direct peste faţă. S-o crezi tu!

Poate că el era mai puternic şi mai rapid decât ea – cel mai puternic din echipa Venatorilor, şi, în toate sensurile, şeful ei – dar de fapt ea ar trebui să fie la conducere, deoarece avea un rang mai înalt în ierarhia Conclavului. Dacă adunătura aia de laşi mai putea fi numită Conclav.

Kingsley Martin o să aibă o surpriză dacă spera că avea şanse cu ea. Poate că era extrem de drăguţ (la naiba cu înfăţişarea de star rock), dar nu conta nicio iotă. Ea nu era interesată, oricât de tare i se accelera pulsul când stătea lângă ea. Ea era sortită altuia.

— Mmm, drăguţ. Nu foloseşti şamponul de la hotelul din aeroport, nu? Asta e ceva de calitate, toarse el ca o pisică. Dar ce-l face aşa mătăsos şi moale, balsamul?

— Mai taci! Mai...

— Stai un pic. Păstrează-ţi discursul pentru after-party. Văd omul nostru. Eşti pregătită? o întrerupse Kingsley cu voce serioasă acum, controlată.

— Da, răspunse Mimi la fel de serioasă.

Văzu martorul lor, motivul pentru care se aflau de fapt câţiva kilometri depărtare de Lincoln, Nebraska (asta era! îşi aminti acum). Un fost membru al unei fraternităţi, probabil în jur de treizeci de ani, cu început de burtă de bere şi o faţă buhăită de om la vârsta mijlocie. Era genul de bărbat care părea că în liceu jucase pe poziţia de fundaş, dar care se îngrăşase apoi stând toată ziua la birou.

— Bine, pentru că n-o să fie uşor, o avertiză Kingsley. OK, băieţii îl vor conduce către separeul ăla din colţ şi noi îl urmărim. Îl confruntăm şi pe urmă plecăm. Nimeni nu va observa atâta timp cât nu ne ridicăm. Chelneriţa nici nu va obosi să vină până aici.

Era mai uşor şi mai puţin dureros să intri în mintea lui va în timpul perioadelor de somn activ, dar nu-şi permiteau luxul de a aştepta până când suspectul avea să se lase furat de Moş Ene. Aşa că plănuiau să intre nepoftiţi în subconştientul lui, fără nicio avertizare şi fără consideraţie.

Era mai bine aşa: tipul nu va avea unde să se ascundă. Nu va avea timp de pregătiri. Voiau adevărul gol-goluţ şi de data asta aveau să-l afle.

Venatorii erau Căutătorii Adevărului, cu abilităţi fantastice de a descifra vise şi a accesa amintiri. Deşi doar o vărsare de sânge le-ar permite să spună care amintire e falsă şi care adevărată, mai erau şi alte metode, mai rapide, de a separa realitatea de ficţiune fără a fi nevoiţi să recurgă la Sărutul Sacru. Mimi ştia că o judecată a sângelui era admisă de Comisie doar în cazurile în care erau aduse acuzaţii grave, cum fusese cazul ei. Altfel, practica de a vâna amintirile, venatio, deşi nu era infailibilă, era acceptabilă şi le servea scopurilor. Mimi participase la un curs intensiv de training ca Venator înainte de a veni aici. O ajutase şi faptul că fusese una de-a lor într-o viaţă anterioară. Odată ce re-învăţase lucrurile de bază, era ca mersul pe bicicletă – amintirile esenţiale ieşiră la iveală şi întregul exerciţiu îi deveni o a doua natură.

Mimi privi cum Sam şi Ted Lennox, fraţii gemeni care

întregeau echipa lor de Venatori, îl duseră pe martor într-un separeu întunecos dintr-un colţ. Îi dăduseră să bea bere după bere la bar, aşa că domnul Zile-de-Glorie-Apusă probabil avea impresia că tocmai îşi făcuse noi prieteni.

Imediat ce se aşezară, Kingsley se strecură pe bancheta din faţa lor, cu Mimi lângă el.

— Hei, amice, ne mai ţii minte? întrebă el.

— Ce?

Tipul era treaz, dar beat şi somnoros. Mimi simţi un pic de milă. El nu ştia ce avea să i se întâmple.

— Sunt sigur că pe ea o ţii minte, spuse Kingsley, obligându-l pe martor să se uite în ochii lui Mimi.

Mimi îl ţintui pe tip cu focul ei mocnit, iar pentru lumea din exterior el era doar fascinat de frumoasa blondă şi se uita lung la ochii ei verzi.

— Acum, ordonă Kingsley.

Fără să mai piardă timpul, cei patru Venatori intrară în glom, luând şi martorul cu ei. Era simplu ca bună ziua.

Trei
Bliss

Primul lucru care-i trecu prin minte, când se trezi în aceea dimineaţă, era că jaluzele de un alb strălucitor i se păreau cunoscute. De ce i se păreau cunoscute? Nu. Nu era bine. Nu era întrebarea potrivită. Iarăşi se grăbise. Se întâmplă. Dar acum trebuia să se concentreze. Zilnic trebuia să-şi pună trei întrebări foarte importante, iar asta nu era una dintre ele.

Prima întrebare era: Cum mă cheamă?

Nu-şi putea aminti.

Era ca şi cum ar fi încercat să descifreze o mâzgălitură pe o foaie de hârtie. Ştia ce ar fi trebuit să fie, dar nu reuşea să înţeleagă scrisul. Ca şi cum ar fi avut ceva inaccesibil, undeva de partea cealaltă a unei uşi închise, a cărei cheie o pierduse. Sau ca şi cum s-ar fi trezit fără vedere. Bâjbâia cu disperare prin întuneric şi încerca să nu se lase cuprinsă de panică.

Cum mă cheamă?

Numele ei. Trebuia să-şi amintească numele ei. Altfel…altfel… refuză să se gândească la asta.

A fost odată ca niciodată o fată pe nume...?

A fost odată ca niciodată o fată pe nume...

Avea un nume neobişnuit. Măcar atât ştia. Nu era unul dintre numele inscripţionate pe cănile de cafea din magazinele cu suveniruri din aeroporturi sau gravate pe plăcuţele suvenir care se agaţă pe uşa dormitorului după ce te-ai întors de la Disneyland. Avea un nume neobişnuit şi frumos şi care avea o semnificaţie. Ceva ce însemna zăpadă sau suflare sau bucurie sau fericire sau...

Bliss. Da. Ăsta era. Bliss Llewellyn. Aşa o chema! Îşi amintise! Îl îmbrăţişă strâns. Numele ei. Sinele ei. Atâta timp cât îşi amintea cine este, era în regulă. Nu avea s-o ia razna. Nu azi, cel puţin.

Dar era dificil. Era atât de dificil pentru că acum trebuia să-l ia în calcul şi pe Vizitator. Vizitatorul care era în ea, care era ea, din toate punctele de vedere. Vizitatorul care răspundea la numele ei. Îl numea Vizitator, deoarece îi venea mai uşor să creadă că situaţia ei este doar una temporară. În final, ce fac vizitatorii? Pleacă.

Bliss se întrebă dacă mai era ea însăşi atunci când altcineva lua deciziile. Când vorbea în locul ei. Când mergea cu picioarele ei. Când îi folosea mâinile pentru a aduce moartea persoanei mult iubite.

Se înfioră. Brusc îşi aminti. Un băiat brunet care zăcea inert în braţele ei. Cine era? Exista un răspuns undeva, dar trebuia să-l caute temeinic. Imaginea se estompă. Poate mai târziu avea să-şi amintească. Acum trebuia să treacă la a doua întrebare.

Unde mă aflu?

Jaluzelele. Jaluzelele erau un indiciu. I se părea îndeajuns că era în stare să vadă ceva. Se întâmpla din ce în ce mai rar. Mare parte din timp se trezea în beznă. Se concentră asupra jaluzelelor. Erau din lemn şi vopsite în alb. Erau frumoase în felul lor, aveau ceva ce amintea de o locuinţă la fermă sau o căbănuţă englezească – cu excepţia faptului că erau prea strălucitoare, prea lucioase şi perfecte. Semănau mai degrabă cu cele din căsuţa englezească imaginată de Martha Stewart. Ah, nu-i de mirare că i se păreau cunoscute.

Bliss îşi dădu seama unde se afla. Ar zâmbi dacă ar mai putea.

În Hamptons. Era în casa lor din Hamptons. Erau în Cotswold.

Bobianne îi dăduse casei un nume. Bobianne? Bliss văzu imaginea unei femei înalte şi suple, machiată exagerat şi încărcată de bijuterii masive. Putu chiar să simtă mirosul parfumului nociv al mamei ei vitrege. Totul începea să revină rapid la suprafaţă.

Într-o vară, în timpul unei cine festive acasă la un creator de modă faimos, Bobianne aflase că toate reşedinţele din zonă poartă un nume. Proprietarii îşi botezau casele „Mandalay” sau „Oak Valley”, în funcţie de gradul lor de snobism. Bliss sugerase Dune House drept nume pentru locuinţa lor, datorită unei dune de nisip aflate la extremitatea proprietăţii, aproape de faleză. Dar Bobianne avea alte idei. „Cotswold”! Şi nici măcar nu fusese vreodată în Marea Britanie.

OK. Bliss răsuflă uşurată. Reuşise să-şi dea seama unde se află, dar nu avea niciun sens.

Ce căuta în Hamptons?

Era o străină în propria ei viaţă, o turistă în propriul trup. Dacă cineva ar fi întrebat-o cum se simţea, Bliss i-ar explicat astfel: e ca şi cum ai fi la volanul maşinii, dar stai pe bancheta din spate. Maşina merge singură şi tu nu ai nici un control asupra ei. Dar e maşina ta, cel puţin asta crezi tu. Oricum, fusese o vreme când era a ta.

Sau ca şi cum ai fi într-un film. Filmul este despre viaţa ta, dar tu nu mai ai niciun rol în el. Altcineva îl sărută pe frumosul actor principal şi ţine monologurile dramatice. Tu doar priveşti. Bliss era un observator al propriei sale vieţi. Bliss nu mai era Bliss, ci doar amintirea a ceea ce fusese odată.

Uneori nu era sigură nici dacă existase cu adevărat vreodată.

Patru
Schuyler

Autobuzul opri dincolo de porţi şi grupul se puse tăcut în mişcare. Schuyler observă că până şi cei mai plictisiţi dintre colegii ei de serviciu, o colecţie arogantă de actori şi actriţe aflaţi la al doilea job, precum şi un student sau doi, se uitau de jur împrejur uluiţi. Clădirea şi zona împrejmuitoare erau la fel de opulente şi intimidante ca şi Luvrul, doar că aici locuia încă cineva. Era o reşedinţă, nu un monument naţional. Hotel

Lambert fusese închis pentru public o lungă perioadă din istoria sa. Doar câţiva aleşi pe sprânceană se puteau lăuda că fuseseră primiţi dincolo de uşile masive. Restul lumii doar frunzărea cărţi cu fotografii ale acestei clădiri. Sau intra în calitate de personal de catering.

Când trecură pe lângă fântânile arteziene, Oliver o înghionti.

— Eşti bine? întrebă el în franceză.

Încă un motiv să fie recunoscători Şcolii Duchesne. Anii întregi de teme obligatorii la limbile străine îi ajutaseră, la interviul de angajare, să se dea drept lucrători din Marsilia – deşi accentele lor învăţate din manuale puteau oricând să-i dea de gol.

— Pari îngrijorată. Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Doar mă gândeam iar la anchetă, spuse Schuyler, în timp ce se îndreptau spre intrarea de serviciu din spatele casei.

Îi reveni în minte acea zi groaznică de la Depozitar, fiind fusese acuzată pe nedrept.

— Cum au putut să creadă aşa ceva despre mine?

— Nu te mai gândi la asta. Nu vei schimba nimic, zise Oliver cu hotărâre. Ceea ce s-a întâmplat pe Corcovado a fost groaznic şi nu a fost vina ta.

Schuyler dădu din cap, reţinându-şi lacrimile care o podideau de fiecare dată când îşi amintea acea zi. Oliver avea dreptate, ca întotdeauna. Trecutul era trecut. Trebuia să se concentreze asupra prezentului.

— Nu-i aşa că locul ăsta e minunat? spuse ea. Apoi, ca să nu-i audă nimeni, îi şopti: Cordelia m-a adus aici de câteva ori când s-a întâlnit cu prinţul Henri. Am stat în apartamentele din aripa estică, destinate oaspeţilor. Adu-mi aminte să-ţi arăt Galerie d'Hercule şi biblioteca poloneză. Au pianul lui Chopin.

Simţi un amestec de admiraţie şi tristeţe în timp ce în urma grupul tăcut pe holurile de marmură strălucitoare. Admiraţie pentru frumuseţea clădirii, construită de acelaşi arhitect care proiectase şi Palatul Versailles şi având aceleaşi cornişe aurite şi înfloriturі baroce, şi tristeţe pentru că această clădire îi amintea de Cordelia. Cu siguranţă i-ar fi prins bine acum perseverenţa tăioasă a bunicii ei. În timp ce Schuyler avea o mulţime de îndoieli, Cordelia Van Alen n-ar fi stat pe gânduri să intre neinvitată la o petrecere pentru a obţine ceea ce îşi dorea.

Petrecerea din acea seară era intitulată „O mie şi una de nopţi”, un omagiu adus extravagantului Bal Oriental care

avusese loc aici în 1969. La fel ca şi petrecerea de atunci, cea din această seară avea să includă sclave dansatoare, purtători de torţe semidezbrăcaţi, cântăreţi la ţiteră şi muzicanţi indieni. Normal, erau şi câteva lucruri moderne în plus: o întreagă echipă de actori dintr-un musical de Bollywood avea să dea o reprezentaţie la miezul nopţii, şi în locul elefanţilor din papier mâché de la intrare, o pereche de elefanţi indieni adevăraţi fusese împrumutată de la un circ ambulant thailandez. Pachidermele aveau să ducă nişte oameni sub baldachine aurite.

Ziarele deja o porecliseră „Ultima petrecere”. Petrecerea ce va pune capăt tuturor petrecerilor. Petrecerea ce va marca sfârşitul unei ere. Ultima noapte în care legendara reşedinţă va fi gazda unor persoane de viţă regală.

Pentru că Hôtel Lambert fusese vândut. Mâine, nu va mai fi căminul ultimilor descendenţi ai familiei regelui Ludovic Filip, cel din urmă rege al Franţei. Mâine, proprietatea va aparţine unui grup străin. Mâine, palatul va cădea în mâinile unor dezvoltatori care erau îndeajuns de bogaţi pentru a accepta preţul extrem de ridicat al proprietăţii. Mâine, va fi împărţit sau renovat sau transformat în muzeu sau orice altceva ar fi avut grupul în plan.

Dar diseară avea să fie scena ultimului mare Bal des Vampires: societatea pariziană cu Sânge Albastru se va aduna pentru ultima oară, într-o sărbătoare demnă de poveştile Şeherezadei.

— Cordelia mi-a zis că Balzac i-a făcut avansuri odată, în timpul unui bal ţinut aici. Pe atunci era o debutantă, într-un ciclu inferior, înainte de a deveni bunica mea, îi spuse ea lui Oliver în timp ce se îndreptau spre vastele bucătării de la subsol, unde aparatura de uz casnic modernă, din oţel inoxidabil, era instalată alături de vatra medievală. Mi-a zis că era foarte beat. Îţi poţi închipui?

— Unul dintre creierele luminate ale Franţei făcând avansuri unei puştoaice de optsprezece ani? zise el, zâmbind afectat şi împingând o uşă batantă. Cu siguranţă!

Petrecerea începea peste două ore, iar ei îi găsiră pe bucătari ţipând nervoşi unul la altul, întreaga bucătărie fiind într-o agitaţie de pregătiri grăbite. Din cazanele imense ieşeau aburi, iar încăperea mirosea a unt topit în tigaie – afumat şi delicios.

— Ce căutaţi aici? întrebă bucătarul-şef când ajutoarele de

ospătari sosiră. Allez, allez, sus cu voi!

Bucătarul avu o scurtă ceartă cu directorul de personal, într-un final conveniră ca ospătarii să-i ajute pe cei care serveau sus, aşa că Schuyler şi Oliver se văzură separaţi.

Pe Schuyler o trimiseră afară, unde îi găsi pe dresorii elefanţilor explicându-le actorilor care îi interpretau pe Regele şi Regina Siamului cum să ţină animalele în frâu. Încercând să se facă utilă, începu să aprindă lumânările, să netezească feţele de masă şi să aranjeze buchetele de flori de pe mese. Totul din jurul ei, întreaga curte interioară, era o cacofonie de zgomote, cu circari şi acrobaţi ce săreau de pe acoperişuri, muzicanţi care-şi acordau instrumentele şi dansatoare sclave care se hlizeau la modelele masculine semidezbrăcate.

Într-un sfârşit, toate lumânările au fost aprinse. Mesele aranjate. Totul era gata. Un singur lucru era cert. Avea să fie o petrecere de pomină.

Îl găsi pe Oliver ştergând pahare.

— Ţine minte – ne întâlnim la baza scărilor, după prima tură, şopti Oliver, încercând să nu atragă prea mult atenţia celorlalţi ospătari. O să am grijă de tine.

Superiorii lor le ordonaseră să-şi închidă telefoanele mobile, nu că ar fi contat, din moment ce niciunul dintre ei nu reuşea să aibă semnal. Nu erau permise turnuri de telefonie mobilă în această parte exclusivistă a insulei.

Schuyler dădu din cap. Îşi vor îndeplini sarcinile: ea făcea parte din echipa responsabilă cu întâmpinarea oaspeţilor cu tăvi de pahare cu şampanie, atunci când aceştia aveau să coboare de pe vas. Oliver va fi sus, la bar.

— Şi, Sky? Va fi bine. Va trebui ca ea să te primească, zâmbi el. O să am eu grijă de asta.

Bravada lui o făcu să-l îndrăgească şi mai mult. Dragul, dulcele, bunul Oliver, care lăsase în urmă, în New York, tot ce iubea, pentru a o salva şi proteja pe ea. Ştia că şi lui îi este teamă, dar nu avea de gând să lase să se vadă.

Planul din seara asta era, în cel mai bun caz, doar o posibilitate improbabilă. Nici măcar nu ştia dacă Contesa de Paris, amfitrioana serii şi viitoarea fostă proprietară a Hotel Lambert, avea să-şi amintească de ea. Cu atât mai puţin să îi ofere adăpostul pe care-l căutau cu atâta disperare. Dar trebuia să întrebe, pentru ea şi pentru Oliver. Şi trebuia să încerce, dacă

dorea vreodată să se răzbune pe demonul care îi ucisese bunicul.

Conclavul european era ultima şi singura ei speranţă.

Cinci
Mimi

A intra în subconştientul cuiva este ca şi cum ai descoperi o nouă planetă. Universul interior al fiecăruia dintre noi este unic şi diferit. Unele sunt dezordonate, pline ochi cu secrete întunecate şi perverse exilate la marginea minţii, ca lenjeria intimă îndrăzneaţă şi cătuşele vârâte în fundul unui dulap. Unele sunt la fel de neprihănite şi clare ca o pajişte primăvăratică: pline de iepuraşi veseli şi fulgi de nea. Astea sunt rare. Psihicul tipului ăstuia părea unul normal şi Mimi alese un mediu neutru în care să-l interogheze – casa copilăriei lui. O bucătărie tipic suburbană: faianţă albă, masă cromată – curată, ordonată şi obişnuită.

Kingsley trase un scaun şi-l puse în faţa tipului din fraternitate.

— De ce ne-ai minţit? întrebă el.

În glom, Venatorul arăta extrem de frumos. Glom-ul contribuia la asta: îi făcea pe vampiri să pară şi mai frumoşi decât erau deja.

— Despre ce vorbeşti? întrebă tipul cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Arată-i!

Mimi găsi amintirea şi o puse să ruleze pe televizorul din bucătărie.

— Îţi aminteşti de noaptea asta? întrebă Kingsley, uitându-se la tip cum iese în balconul unui hotel şi priveşte un bărbat înalt care duce în braţe dincolo de porţile hotelului o formă inertă, de mărimea unui copil. Îţi aminteşti de bărbatul ăsta?

Jordan Llewellyn fusese dată dispărută de peste un an. Fetiţa de unsprezece ani fusese răpită din camera ei de hotel exact când Conclavul era măcelărit de cei cu Sânge Argintiu la o petrecere.

Venatorii scanaseră amintirile tuturor celor care se aflaseră la hotel în noaptea în care fetiţa dispăruse – fiecare oaspete,

fiecare membru al personalului, de la agenţii de pază la menajere – dar fără niciun rezultat. Familia Llewellyn fusese prea traumatizată pentru a fi de vreun ajutor. Ceea ce era de înţeles, dar inutil. Nimeni nu ştia nimic, nimeni nu-şi amintea nimic. Cu excepţia tipului care stătea acum în faţa lor.

— Ne-ai spus că ai văzut ceva. Că l-ai văzut pe bărbatul ăsta când ai ieşit să fumezi o ţigară, zise Kingsley. Bărbatul ăsta nu există. Ne-ai minţit.

— Dar eu nu fumez, protestă membrul fraternităţii. Nu-mi aduc aminte de asta deloc. Ce se întâmplă? Cine sunteţi?

În bar, Mimi observă că el începea să se agite. Nu mai aveau prea mult timp la dispoziţie.

— De ce ne-ai minţit? Răspunde la întrebare! ordonă Kingsley.

De luni de zile erau pe urmele fiecărei persoane ce fusese cazată în acea noapte la hotel şi care se potrivea descrierii date de membrul fraternităţii. Vânaseră directori de marketing, oameni de afaceri în vacanţă, turişti şi localnici. Dar nu descoperiseră nimic care să le atragă atenţia. După mai bine de jumătate de an începură să se întrebe dacă nu cumva erau pe urmele unei fantome, unei umbre, unei Fata Morgana. Întreaga echipă era frustrată şi cu nervii întinşi la maximum. Chiar ieri, Conclavul le ordonase să lase baltă misiunea şi să se întoarcă la New York. Jordan dispăruse, cazul era închis. Dar Kingsley decisese că ar fi bine să-i mai facă o vizită martorului lor.

— Hai să reformulez: cine ţi-a spus să ne minţi? întrebă Kingsley.

— Nimeni… Nu ştiu ce vreţi să auziţi de la mine… nu-mi amintesc noaptea aia. Nu-mi amintesc nici de voi. Cine sunteţi? Ce căutaţi în bucătăria mamei mele?

— Ce căutai în Rio? întrebă blând Ted Lennox, arogându-şi rolul poliţistului bun.

— Un prieten de-al meu s-a însurat, bolborosi el. Ne aflam acolo pentru petrecerea burlacilor.

— Te-ai dus tocmai până la Rio pentru o petrecere a burlacilor? Tu? pufni Mimi, trăgând cu ochiul în lumea reală şi uitându-se la trupul lui întins cu faţa în jos pe masă.

Tipul arăta ca şi cum nu ar fi ajuns în viaţa lui mai departe de colţul străzii.

— Hei, până nu demult am locuit la New York. Am fost bancher. Mereu plecam undeva când se căsătorea unul dintre

noi. Thailanda. Vegas. Punta Cana. Dar mi-am pierdut slujba şi am fost nevoit să mă mut cu părinţii. Nu mă urî pentru asta!

— Ai fost disponibilizat?

— Nu… doar că… nu-mi mai amintesc foarte bine ce s-a întâmplat. Mi-am luat un concediu şi nu m-am mai întors. E ceva în neregulă aici, spuse el cu o expresie îngrijorată pe faţă, arătând spre cap.

Dacă te gândeşti mai bine, era într-adevăr ceva straniu la martorul ăsta. Mimi şi-l amintea altfel. Tipul pe care-l interogaseră cu un an în urmă se exprima cu mult mai multă claritate, era mult mai vioi şi mult mai încrezut. I se păruse ciudat că acum îl găsiseră într-un colţ uitat de lume. Presupusese că cine stă la un hotel aşa de fiţos trebuie să provină dintr-un loc la fel de interesant.

— Nu minte, zise Sam. Uitaţi-vă la cortexul prefrontal. E clar.

— Nu-şi aminteşte noaptea respectivă, se arătă de acord Ted.

— Mai scoate-o la lumină, spuse Kingsley. Nu are nici un sens.

Mimi aduse pentru a doua oară amintirea în faţa lor. Toţi patru priviră cu atenţie. Era la fel: bărbatul înalt, forma inertă şi ţigara. Dar Sam avea dreptate – cortexul lui pre-frontal arăta că tipul nu minţea când spunea că nu-şi aminteşte nimic.

— Of, Doamne Dumnezeule! Cum a putut să ne scape asta? Force! Lennox! Uitaţi-vă! strigă Kingsley, mărind marginea fotografiei.

Atunci Mimi văzu ceea ce vedea şi Kingsley: o uşoară tăietură pe marginea amintirii. Era ca o cusătură care fusese reparată. Era atât de fină şi atât de bine realizată, încât nu aveai cum s-o observi vreodată. Oricine ar fi făcut asta era extrem de bun. Trebuia să fii avansat în arta glomului pentru a-ţi reuşi aşa ceva. O amintire falsă transformată în mod profesional într-una adevărată. Îndeajuns de bună pentru a păcăli o echipă întreagă de Venatori, timp de peste jumătate de an. Imprimarea amintirilor false asupra celor cu Sânge Roşu era o operaţiune foarte periculoasă. Putea să dea oamenii peste cap: îi transforma în nebuni de legat, incapabili să distingă adevărul de ficţiune. Sau putea transforma un bancher de oraş într-un trântor care locuia la ţară, cu părinţii.

— Dă-i drumul, spuse Kingsley obosit.

Mimi dădu din cap. Îşi slăbi strânsoarea asupra minţii lui şi toţi patru ieşiră înapoi la lumea reală. Martorul lor sforăia, prăbuşit

peste masă.

Ăsta nu era un suspect.

Era o victimă.

Şase
Bliss

Din acea dimineaţă de pe vârful muntelui Corcovado – muntele cocoşat –, Bliss trebuia să-şi pună zilnic trei întrebări importante. Cine sunt? Unde sunt? Ce mi s-a întâmplat?

Începuse acest exerciţiu nu demult, când se trezise şi nu putea aminti de ce e aşa de tristă. Apoi a doua zi nu şi mai putea aminti dacă e singură sau nu la părinţi. Dar ceea ce o speriase cu adevărat era ziua în care se uitase în oglindă şi i se păruse că vede o străină. N-avea nici cea mai vagă idee cine e fata roşcată.

Şi atunci îi veni ideea să-şi pună aceste trei întrebări în fiecare dimineaţă.

Dacă nu-şi găsea timp pentru a-şi aminti cine era, atunci Vizitatorul avea s-o copleşească cu totul. Şi adevărata Bliss Llewellyn, fata care picase cândva la testul pentru permisul auto într-un Cadillac decapotabil din anii '50, nu va mai exista. Nici măcar această amintire a ei, pe jumătate estompată, care stăruia încă într-un colţ al minţii.

Aşa deci. Erau în Hamptons. Era dimineaţă. Se pregătea pentru micul dejun; slujitorul ei o striga. Nu; nu era slujitorul – era tatăl ei. „Slujitor” era cuvântul cu care Vizitatorul îl desemna pe Forsyth. Se întâmpla câteodată. Uneori descoperea că-l poate auzi pe Vizitator foarte clar. Dar apoi se trântea o uşă şi ea se afla din nou de partea cealaltă, în beznă. Vizitatorul avea acces la trecutul ei, la întreaga ei viaţă, dar ea nu putea intra într-a lui. Conversaţiile lui cu Forsyth se efectuau în spatele uşilor închise, gândurile lui erau ascunse în umbră.

O parte din ea era uşurată că Vizitatorul nu mai conversa cu ea. Îşi amintea vag că existaseră cândva câteva discuţii scurte, dar încetaseră. Acum era doar linişte. Înţelegea că situaţia e aşa pentru că el nu simţea nevoia să comunice cu ea pentru a prelua controlul. În trecut, el prelua controlul când ea leşina, dar acum nu mai avea nevoie de ea pentru a face ceea ce poftea.

Acum era pe scaunul şoferului.

Totuşi, nici ea nu fusese abandonată la marginea drumului. Răspunsese cu succes la prima întrebare, nu-i aşa?

Era Bliss Llewellyn. Fiica senatorului Forsyth Llewellyn şi fiica vitregă a răposatei Bobianne Shepherd. Crescuse în Houston până când familia ei se mutase în Manhattan, imediat după ce ea împlinise cincisprezece ani. Era elevă la şcoala Duchesne pe E 96 Street şi activităţile ei preferate erau, în ordine aleatorie: să fie majoretă, să facă cumpărături şi să fie fotomodel. O, Doamne, sunt o pipiţă, se gândi Bliss. Nu putea fi doar atât, trebuia să mai existe ceva.

De la început. OK. O chema Bliss Llewellyn şi crescuse într-o vilă somptuoasă în cartierul River Oaks din Houston, dar zona ei preferată din Texas era ranch-ul bunicului ei, unde călărea prin preriile acoperite de flori sălbatice. Disciplina favorită la şcoală erau artele şi spera să aibă într-o bună zi propria ei galerie de artă sau, dacă nu, să devină custode la Met.

Era Bliss Llewellyn şi în acest moment se afla în Hamptons. O comunitate bogată la marginea oceanului, la două ore distanţă de Manhattan (în funcţie de trafic), unde oamenii din oraş veneau să „uite de tot şi toate”, doar pentru a se trezi direct în mijlocul a tot şi toate. August în Hamptons era la fel de frenetic ca şi septembrie în New York. Pe vremea când era doar Bliss şi nu un recipient al răului (sau R A.R., aşa cum ajunsese să se gândească la situaţia ei atunci când voia să râdă în loc să plângă), mama ei vitregă îi târâse pe toţi aici pentru că „aşa se făcea”.

Bobianne era disperată să facă „ceea ce trebuie” şi întocmise o listă întreagă cu ce trebuie şi ce nu trebuie făcut – ai fi zis că într-o viaţă anterioară fusese redactor la o revistă. Ceea ce era trist la Bobianne era faptul că mereu încerca din răsputeri să fie în ton cu moda, dar sfârlea prin a realiza exact opusul.

Începură să o copleşească imagini ale ultimei veri adevărate petrecute în Hamptons. Bliss era o fată sportivă şi îşi petrecuse cele trei luni în şa, navigând, jucând tenis şi învăţând să facă surf. În anul acela îşi scrântise din nou încheietura mâinii drepte. În primele trei cazuri fusese vorba de sporturi – la schi, când naviga şi când juca tenis. De data asta însă era vorba de un motiv stupid, tipic pentru Hamptons. Se împiedicase de noile ei sandale Louboutin cu platformă şi aterizase pe încheietură.

Acum, că răspunsese detaliat la prima şi a doua întrebare, nu avea încotro şi trebuia să treacă la a treia. Şi întotdeauna la a treia era cel mai dificil de dat un răspuns.

Ce mi s-a întâmplat?

Lucruri rele. Lucruri groaznice. Bliss simţi cum îngheaţă. Era ciudat cum simţea diverse lucruri, cum amintirea fantomatică a vremurilor când era vie şi deplin conştientă încă mai stăruia. Îşi putea simţi membrele fantomatice, iar când dormea, visa că trăieşte în continuare o viaţă obişnuită: mănâncă ciocolată, îşi plimbă câinele, ascultă sunetul ploii pe acoperiş, simte moliciunea bumbacului din faţa de pernă ce-i mângâie obrazul.

Dar nu se putea gândi la asta. Acum erau alte lucruri pe care nu voia să şi le amintească, dar trebuia să se forţeze să încerce.

Îşi aminti de apartamentul din oraş, cum portarul cu mănuşi albe i se adresa cu „domnişoară” şi se asigura că pachetele ei erau trimise sus cât mai repede cu putinţă. Îşi aduse aminte de prietenii de la şcoală: Mimi Force, care o luase sub aripa sa şi râsese de geanta ei din piele albă. Mimi îţi vorbea de sus şi era intimidantă. Dar mai avea şi alţi prieteni, nu-i aşa? Da, normal că mai avea. Mai era Schuyler Van Alen, care îi devenise cea mai bună prietenă, o fată dulcică ce nu avea nici cea mai vagă idee cât de puternică era – sau cât de frumoasă – şi Oliver Hazard-Perry, băiatul cu un simţ al umorului ironic şi o garderobă impecabilă.

Îşi aminti de o noapte într-un club, de ţigări trecute din mână în mână pe o alee – şi de un băiat. Se întâlnise cu un băiat. Băiatul brunet, care zăcea inert la ea în braţe. Dylan Ward. Îngheţă. Dylan era mort. Acum îşi amintea totul. Ce se întâmplase în Rio. Totul. Omorul. Lawrence. Alergând în jos pe deal, departe de Schuyler şi Oliver, deoarece nu voia să-i lase să-i vadă adevărata faţă – cine era ea de fapt.

Odrasla celor cu Sânge Argintiu.

Se întorsese cu Forsyth la New York pentru înmormântarea lui Bobianne. O slujbă de comemorare mai degrabă, pentru că, la fel ca şi în cazul celorlalţi membri ai conclavului care dispăruseră, nu mai exista nimic care să fie îngropat. Nu mai rămăsese nimic din Bobianne – nici măcar o buclă din faimosul ei păr. În faţa altarului, o fotografie imensă aşezată pe un şevalet luase locul sicriului. Fotografia o reprezenta pe mama ei vitregă în cel mai reuşit moment al vieţii ei, când o revistă

mondenă scrisese un articol despre ea.

La înmormântare fusese înghesuială. Participase întreaga comunitate de Sânge Albastru pentru a-şi arăta sprijinul faţă de cei care se luptaseră cu Sânge Argintiu. Fusese acolo şi Mimi cu fratele ei geamăn, Jack. Îşi prezentaseră condoleanţele.

Dacă ar fi ştiut!

La înmormântare, Bliss era încă destul de conştientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei. Îl auzise pe Forsyth spunându-i (dar de fapt nu ei; chiar de atunci vorbea cu Vizitatorul, înţelegea ea acum) să nu-şi facă griji – Jordan nu mai reprezenta o problemă.

Să-şi facă griji pentru ce? Ce problemă? Ah, da. Aproape că uitase. Sora ei mai mică. Jordan ştiuse că Bliss are înăuntrul ei un Vizitator. Jordan încercase s-o omoare.

Exerciţiul se încheiase. Ştia cine este, unde se află şi ce i se întâmplase. Era Bliss Llewellyn, se afla în Hamptons şi ducea înăuntrul ei sufletul lui Lucifer.

Asta era povestea ei.

A doua zi avea s-o ia de la capăt, încercând să-şi amintească toate astea.

Ancheta

Ucigaşa lui Lawrence. Ucigaşa bunicului ei. OK, Anchetatorul nu spusese asta pe şleau – nu, nimic atât de grosolan. Dar făcuse destule aluzii. Crease multă îndoială asupra poveştii ei, aşa că la fel de bine putea să-i graveze cuvântul pe frunte.

Nu fusese pregătită pentru asta. Era încă în şoc după ce-l pierduse pe Lawrence într-un mod aşa de violent – ca să nu mai vorbim de faptul că trebuia să se apere apoi în faţa Comisiei. Le spusese ceea ce se întâmplase cât putuse ea de bine, fără să ia vreodată în considerare posibilitatea că ei n-o vor crede.

— Domnişoară Van Alen, permite-mi să recapitulăm mărturia dumitale. Conform a ceea ce îţi aminteşti din întâmplările de pe Corcovado, un băiat a fost transformat în însuşi Lucifer. Bunicul dumitale ţi-a ordonat să-l ucizi, dar dumneata ai ratat. Atunci Lawrence a dat lovitura de graţie, ucigând din greşeală un inocent şi deschizând porţile închisorii pentru Leviathan, eliberând astfel demonul. Apoi demonul l-a ucis. Până aici e

totul corect?

— Da, răspunse ea încet.

Anchetatorul îşi consultă o clipă notiţele. Schuyler îl mai întâlnise cândva, atunci când bunicul ei îi primise ca musafiri pe câţiva dintre membrii Conclavului. Numele lui era Josiah Archibald şi se retrăsese din Conclav cu ani în urmă. Nepoatele sale erau colege cu ea la Duchesne. Dar dacă îi părea câtuşi de puţin rău pentru încercarea prin care trecea ea, se pricepea foarte bine s-o ascundă.

— Era chiar în faţa dumitale, nu? Băiatul? întrebă Anchetatorul, ridicând privirea.

— Da.

— Şi zici că ţineai în mână sabia mamei dumitale?

— Da.

El pufni, uitându-se explicit la adunarea Străbunilor, care se aplecară în faţă şi începură să se foiască pe scaune. Singurul membru activ al Conclavului care supravieţuise era Forsyth Llewellyn, aşezat undeva în spate, cu capul bandajat şi ochiul stâng închis şi tumefiat. Ceilalţi erau membri emeriţi, la fel ca şi Anchetatorul. Stăteau adunaţi într-un semicerc, arătând ca un grup de elfi pitici. Rămăseseră foarte puţini: bătrânul Abe Tompkins fusese luat pe sus de la casa lui de vară din Block Island; Minerva Morgan, una dintre cele mai vechi prietene ale Cordeliei şi fosta preşedintă a New York Garden Society, stătea nemişcată ca un gargui în taiorul ei tricotat; Ambrose Barlow părea că doarme dus.

— Sabia lui Gabrielle e pierdută de mulţi, mulţi ani, spuse Anchetatorul. Şi dumneata spui că mama dumitale ţi s-a arătat – puf! aşa din senin – şi ţi-a dat sabia. Pur şi simplu. Şi apoi a dispărut. Probabil pentru a se întoarce la loc în patul de spital, spuse el sarcastic.

Schuyler se foi în scaun neliniştită. Într-adevăr, părea de domeniul fantasticului şi era chiar uluitor – şi ireal. Dar aşa se întâmplase. Exact cum mărturisise.

— Da… Nu ştiu cum, dar da.

Tonul Anchetatorului deveni condescendent.

— Spune-mi, rogu-te, unde e acum sabia?

— Nu ştiu.

Nu ştia. În haosul care urmase, sabia dispăruse odată cu Leviathanul, şi ea le spusese şi asta.

— Ce ştii despre sabia lui Gabrielle? întrebă Anchetatorul.

— Nimic. Nici nu ştiam că are o sabie.

— Este o sabie adevărată. Deţine o putere specială. A fostforjată astfel încât să ajungă întotdeauna la ţintă, mormăi el, parcă ignoranţa ei era un semn de vinovăţie.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Anchetatorul vorbi foarte rar şi îşi alese cuvintele cu atenţie.

— Spui că aveai sabia mamei dumitale. O sabie care e pierdută de secole şi care nu şi-a ratat niciodată ţinta de-a lungul existenţei sale. Şi totuşi… dumneata ai ratat. Ai greşit ţinta. Dacă aveai într-adevăr în mână sabia lui Gabrielle, cum ai putut rata?

— Spuneţi că am ratat intenţionat? întrebă Schuyler neîncrezătoare.

— Nu eu spun asta: ci dumneata.

Schuyler era şocată. Ce se întâmpla? Ce era asta?

Anchetatorul se întoarse către audientă.

— Doamnelor şi domnilor din Conclav, avem aici o situaţie foarte interesantă. Acestea sunt datele problemei. Lawrence Van Alen e mort. Nepoata sa vrea să ne facă să credem într-o poveste de-a dreptul incredibilă, şi anume că Leviathanul, un demon pe care însuşi Lawrence l-a îngropat în stâncă în urmă cu un mileniu, a fost eliberat şi că acelaşi demon l-a ucis.

— E adevărat, şopti Schuyler.

— Domnişoară Van Alen, nu ţi-ai cunoscut bunicul decât acum câteva luni, nu-i aşa?

— Da.

— Era practic aproape un străin pentru dumneata.

— N-aş spune asta. Ne-am apropiat foarte mult, într-un timp scurt.

— Totuşi, simţeai o undă de resentiment faţă de el, nu-i aşa? La urma urmei, ai ales să locuieşti cu fratele înstrăinat al mamei dumitale decât cu Lawrence.

— N-am ales nimic! Am luptat în instanţă pentru a opri adopţia. N-am vrut să locuiesc cu Charles Force şi familia sa!

— Aşa spui dumneata.

— De ce Dumnezeu aş dori să-mi ucid bunicul? aproape ţipă Schuyler.

Asta era o nebunie. Un tribunal de circuri, o păcăleală, un spectacol de travesti. Aici nu se făcea nicio dreptate.

— Probabil că nu ai intenţionat să-l ucizi. Probabil, aşa cum ne-ai mărturisit mai devreme, a fost un accident, zâmbi Anchetatorul, cu o mimică de rechin.

Învinsă, Schuyler se prăbuşi pe scaun. Nu se ştie din ce motive, Anchetatorul nu credea povestea ei şi era clar ca lumina zilei că nici ceilalţi membri ai Conclavului nu o vor crede. Sângele Argintiu ascuns printre ei fusese scos la iveală – Nan Cutler pierise în incendiul de la familia Almeida. Măcar Conclavul crezuse asta. Acceptaseră povestea. Forsyth Llewellyn fusese martor şi victima trădării Protectorului Cutler.

Dar conducerea nu voia să accepte realitatea întoarcerii Leviathanului. Una era să accepte mărturia unui coleg Străbun, şi alta era să creadă cuvântul unei metise. Erau dispuşi mai degrabă să creadă că Schuyler l-a ucis pe Lawrence cu intenţie, decât că un demon umbla iarăşi liber pe pământ.

Nu mai existau alţi martori care să-i susţină mărturia, cu excepţia lui Oliver, iar mărturia Conduiţilor nu era admisă în cadrul anchetelor Comisiei. Oamenii pur şi simplu nu contau, prin urmare, cu o noapte înainte să pronunţe Conclavul sentinţa şi să decidă ce va face, ea şi Oliver fugiră din ţară.

Şapte
Schuyler

Era zece seara şi primii oaspeţi soseau la palat. Pentru a se potrivi cu tema orientală aleasă pentru petrecere, un convoi de ambarcaţiuni chinezeşti autentice, închiriate pentru această seară, pluteau pe râu, având pancarte ce etalau blazoanele marilor case regale europene. Habsburg. Bourbon. Savoia. Liechtenstein. Saxe-Coburg. Sânge Albastru care, în loc să-şi caute o nouă casă peste ocean, rămăseseră pe bătrânul continent.

Schuyler stătea nemişcată, împreună cu armata de slujitori aliniată la peretele din piatră, încă un truditor anonim, sau cel

puţin aşa spera ea. Fiecare avea pe tavă licori diferite: cocteiluri Cosmopolitan în pahare de martini, pocale cu cele mai fine vinuri de Burgundia şi Bordeaux din viile din Montrachet ale gazdei, apă minerală cu felii de lămâie pentru cei care nu beau alcool. Ea avea o tavă mare plină de cupe de şampanie strălucitoare şi aurie.

Putea auzi vuietul vântului în pânzele vaselor ce pluteau pe râu. Unele erau decorate ca nişte lotci care aveau la proră un cap de dragon cu solzi aurii şi ochi de smarald. Altele erau echipate ca nişte vase de luptă, cu „tunuri" viu colorate ce ieşeau în afară la pupă. O paradă grandioasă, pe cât de bogată, pe atât de frumoasă. Mai observă şi altceva – blazoanele de pe panouri se mişcau, schimbându-se odată cu lumina, transformându-se într-un dans fluid de forma şi culoare.

— Vezi asta? spuse, întorcându-se spre fata care stătea lângă ea.

— Ce să văd? O grămadă de bogătaşi în nişte bărci stupide? izbucni chelneriţa, uitându-se la ea suspicioasă.

Abia atunci Schuyler îşi dădu seama că simbolurile luminoase erau vizibile doar pentru ochii de vampiri. Erau semnele din Limba Sacră a celor cu Sânge Albastru.

Aproape că se dăduse de gol, dar, din fericire, nu observase nimeni. Buzele începură să-i tremure şi îşi simţea trupul încordat pe măsură ce oaspeţii coborau pe doc şi se apropiau de chelneri. Dacă o va recunoaşte cineva? Dacă se afla la petrecere cineva din Adunarea din New York? Ce făcea? Era o nebunie să te gândeşti că ea şi Oliver puteau scăpa basma curată din asta. Cu siguranţă aici vor fi şi Venatori, nu-i aşa? Dacă vreun Sânge Albastru avea s-o recunoască înainte de a reuşi să-şi prezinte cazul contesei, nu mai avea nicio şansă, şi atunci, ce se va întâmpla cu ei? Nu pentru ea îi era frică, ci mai mult pentru Oliver. Se temea de ceea ce i-ar putea face vampirii unui Conduit cu care nu erau de acord.

Dar spera că mulţimea va rămâne la fel de oarbă pe cât părea – o grămadă de persoane mondene în căutarea plăcerilor, aşa cum le etichetase colega ei de serviciu. Doar pentru faptul că erau nemuritori, asta nu însemna că nu le plăceau lucrurile triviale. Schulyer încercă să nu se uite lung la doamne, majoritatea arătând şi mai fantastic decât bărcile. Femeile invitate erau îmbrăcate divers, ca gheişe japoneze, acoperite cu

pudră albă şi chimonouri în culori ţipătoare, sau împărătese din China cu coroane cu pompoane roşii şi aurii, sau prinţese persane cu bijuterii adevărate lipite de frunte. O nemţoaică mondenă, cunoscută pentru garderoba ei scandaloasă, venise îmbrăcată ca o pagodă, cu un costum de metal greu care nu avea să-i permită întreaga seară nici să meargă, nici să se aşeze. În schimb, se dădu jos din barcă pe un Segway. Pentru o clipă, Schuyler uită de emoţii şi abia se abţinu să nu izbucnească în râs când arhiducesa aproape culcă la pământ un grup de chelneri ce aduceau caviarul şi clătitele ruseşti.

Bărbaţii erau îmbrăcaţi în uniforme de ofiţeri ruşi, cu mustăţi de tip Fu Manchu şi turbane. Totul mustea de stereotipii şi, totuşi, era atât de fabulos şi anacronic. Unul dintre oaspeţi, directorul celei mai mari bănci europene, era costumat într-o căciulă din blană de samur şi o capă luxoasă din blană de lup. Şi era luna august! Cu siguranţă că se sufoca, dar totuşi – la fel ca doamna-pagodă, care nu se putea aşeza – suferea de dragul de a face impresie. Schuyler nu putea decât să spere că merită.

Erau prezenţi şi însoţitorii umani, aceştia fiind recunoscuţi doar după micuţele şi discretele cicatrice de la baza gâtului. Altfel, erau la fel de pompos îmbrăcaţi şi îi deosebeai cu greu de stăpânii lor vampiri.

Noaptea era senină şi plăcută. Muzica de sitar plutea uşor dinspre rotondă – un sunet specific ascuţit şi tânguitor – iar şirul corăbiilor chinezeşti, ce aşteptau să-şi debarce pasagerii îmbrăcaţi care mai de care mai ciudat, se făcea din ce în ce mai lung. Câteva bărci cu motor care aduceau nişte tineri europeni cu Sânge Albastru se băgară în faţă. Aveau nişte costume mult mai îndrăzneţe decât Străbunii. Una dintre fete, fiica ministrului rus de Finanţe, nu purta nimic altceva decât nişte frânghii de metal ce atârnau peste o fâşie de şifon neagră. O altă nimfă subţirică era îmbrăcată în zale prin care se vedea totul. Normal, băieţii erau costumaţi ca asasini ninja, în costume negre de mătase, sau ca războinici samurai cu săbii ornamentale.

Când tava i se goli, Schuyler se întoarse şi intră în raza vizuală a lui Oliver, de la etajul doi. Se uită în sus şi-l zări cum face un cocteil turcoaz şi-l înfrumuseţează cu nişte artificii ce pocneau.

Oliver dădu din cap şi ea ştiu că o văzuse. Scăpă de tavă într-un colţ întunecat şi se îndreptă rapid spre holul principal,

trecând pe lângă zona marcată ca fiind aripa rezidenţială. Aici stătuse cu Cordelia în timpul vizitei lor. Undeva la dreapta, în spatele picturilor murale, era o baie.

Nu era nimeni. Încuie uşa şi respiră adânc. Prima fază a planului se încheiase. Reuşiseră să se strecoare la petrecere. Acum era momentul să înceapă faza a doua.

Îşi lăsă părul liber şi se dezbrăcă de uniforma pe care o purta. Trase de sub chiuvetă micul rucsac pe care-l ascunsese mai devreme. Îi scoase conţinutul şi începu să se îmbrace cu un sari de mătase roz, încrustat cu diamante. Oliver o ajutase să-l aleagă dintr-un magazin din zona La Chapelle, aflată în arondismentul 10. Deşi avea un preţ exorbitant, el insistase să-l cumpere.

Mătasea îi încadra elegant umerii dezgoliţi şi rozul strălucitor contrasta frumos cu părul ei negru. Se admiră în oglindă. Nu fusese niciodată mai slabă ca acum: lipsa de somn şi siguranţă ar fi slăbit pe oricine. Pometii obrajilor, deja ascuţiţi, erau acum şi mai puternic reliefaţi. Sariul sclipitor îi colora uşor obrajii, iar pietrele strălucitoare licăreau în lumină. Îşi supse burta, deşi oasele şoldurilor erau oricum proeminente deasupra taliei joase a pantalonilor.

Scoase o cutie de farduri din rucsac şi începu să se machieze. Scăpă pudra pe podea şi abia atunci îşi dădu seama că mâinile îi tremurau din nou.

Nu era pregătită pentru asta. De câte ori se gândea la ceea ce urma să facă, la ceea ce urma să ceară, i se oprea respiraţia. Şi dacă o refuza contesa? Nu putea fi o fugară mereu, nu-i aşa?

Dacă nu-i primea în audienţă contesa, nu mai aveau unde să se ducă.

Mai mult decât orice, Schuyler voia să se întoarcă acasă. Voia să se afle în acelaşi loc în care trăiseră bunicii ei. Înapoi în dormitorul ei micuţ, cu vopseaua care se desprindea de pe pereţi şi caloriferul care zăngănea. Deja lipise de la şcoală un an întreg. Într-o lună, Duchesne se reîntregea iar pentru un nou an şcolar. Voia să se reîntoarcă la acea viaţă, deşi ştia că pentru ea era pierdută. Chiar dacă Conclavul european îi oferea adăpost, asta nu însemna că se putea întoarce la New York.

Afară, formaţia cânta piesa lui Michael Jackson Thriller, pe ritmuri indiene de talgere. Înghesui uniforma de chelneriţă în geantă şi o aruncă la un coş de gunoi, apoi ieşi din baie şi trecu

dincolo de cordonul de catifea roşie.

— Şampanie? o servi o chelneriţă.

Din fericire, aceasta nu o recunoscu pe Schuyler ca fiind una dintre colegele ei de muncă din autobuz.

— Nu, mulţumesc, o refuză ea.

Se îndreptă spre baza scărilor costumată ca o prinţesă indiană. Îşi ţinu capul sus, în ciuda faptului că un nod de frică i se pusese în gât. Era pregătită pentru orice avea să-i uluca această noapte şi spera că nu va fi nevoită să aştepte prea mult.

Opt
Mimi

— Cei cu Sânge Argintiu sunt mult mai inteligenţi decât credem noi, spuse Kingsley când ajunseră pe alt aeroport.

Părăsiseră America în noaptea dinainte. Acum erau acolo unde începuse totul, înainte ca vânătoarea după potcoave de cai morţi să-i plimbe prin cealaltă parte a lumii. Erau înapoi în Rio.

— Crezi? răspunse Mimi, fără să încerce să-şi ascundă sarcasmul din voce. Tu ştii mai bine. Eşti unul dintre ei.

Îşi puse la ochi ochelarii de soare imenşi şi îşi recuperă de pe banda rulantă geanta cu rotile Valextra. Era enervată că Kingsley îi obliga să zboare mereu la clasa economică. Era obişnuită ca bagajele ei să fie ambalate şi securizate în plastic ori de câte ori călătorea în străinătate. Draga ei valiză nu avea cum să supravieţuiască tratamentului dur aplicat de cei care încărcau şi descărcau bagajele. Observă încă o pată de noroi pe suprafaţa fină din piele.

— Nu e deloc amuzant, spuse Kingsley, luându-i valiza şi aruncând-o în căruţul de bagaje, la fel de uşor ca şi cum ar fi aruncat la coş o minge de baschet, nicidecum un bagaj destul de greu.

(Mimi nu călătorea niciodată cu bagaj puţin. O fată trebuia să aibă de unde alege.)

— Nu râd deloc, se răsti Mimi. Nu-mi pot da seama cum de n-am văzut de prima oară.

— Doar pentru că suntem Venatori, asta nu înseamnă că nu facem greşeli. Una e să fii incompetent, şi alta să fii indus în eroare. Nici n-o căutam, d-aia n-am văzut-o.

Ieşiră din terminalul aeroportului în după-amiaza caldă, tropicală. Slavă Domnului pentru vremea haotică de aici. Mimi se obişnuise cu gândul că va da peste o căldură sufocantă, dar a fost o surpriză plăcută să descopere că în America de Sud era iarnă.

Băieţii Lennox îşi găsiră propriul taxi spre hotel, asta însemnând că ea şi Kingsley erau iarăşi lipiţi unul de altul. Cei doi fraţi erau sub comanda lui Kingsley de secole întregi, dar nu erau sociabili. Preferau să fie singuri şi vorbeau adesea doar atunci când erau întrebaţi, în mormăieli monosilabice. Ea şi Kingsley nu aveau de ales, fie discutau unul cu altul, fie mureau de plictiseală.

Kingsley fluieră după un taxi, apoi se urcară în spate şi porniră încet spre oraş. Metropola părea neschimbată, la fel de exotică şi minunată ca întotdeauna, dar, dintr-un motiv sau altul, statuia lui Iisus Mântuitorul nu-i mai oferi lui Mimi fiorul pe care îl simţise cu alte ocazii. Nu ştia ce să mai creadă – ştia ce crede Conclavul – chiar şi Kingsley voia să se ducă în căutarea Leviathanului imediat după ce citise raportul, dar în schimb fusese trimis în această mică aventură. Forsyth Llewellyn făcuse presiuni asupra Străbunilor care mai supravieţuiseră să facă din găsirea Străjerului o prioritate de maximă importanţă. Mimi nu era foarte convinsă, aşa cum era senatorul, că trădătorii de Sânge Argintiu fuseseră în întregime demascaţi de incendiul de la Almeida – cu siguranţă Nan Cutler, liderul lor, dispăruse – dar trebuiau să mai fie şi alţii în Adunare. Protectorul Cutler fără îndoială avusese nişte ajutoare. Dar acum nu asta era problema lui Mimi.

Tot ce ştia Mimi era faptul că atunci când Kingsley începuse să-şi formeze echipa, ea se oferise voluntar. Voise să plece din New York, departe de figurile şocate şi îndurerate ale membrilor supravieţuitori ai Conclavului. Erau atât de neputincioşi şi înspăimântaţi! O enerva să-i vadă intimidaţi şi îngroziţi. Erau vampiri; unde le era mândria? Se comportau ca nişte oi încolţite, behăind către Forsyth cum că ar trebui să se ascundă.

Ei bine, ea nu avea de gând să facă asta. Voia să găsească vinovaţii pentru acea noapte groaznică, să-i vâneze şi să-i ucidă

unul câte unul. Fusese un sacrilegiu, o lipsă de respect. Atacul celor cu Sânge Argintiu fusese ca o lovitură sub centură, atât ca anvergură, cât şi ca intensitate. Avuseseră în plan să distrugă complet întregul clan al Străbunilor şi Protectorilor, lăsându-i în viaţă doar pe cei care nu contau sau erau slabi. Nu avuseseră pic de milă. Mimi plănuia să se comporte exact la fel.

Dar mai întâi trebuiau s-o găsească pe Jordan. Jordan avea să le spună ceea ce se întâmplase; ea ştia cine erau cei cu Sânge Argintiu şi unde le era ascunzătoarea.

Pentru că Jordan Llewellyn doar se prefăcea că e un copil. Jordan era Străjerul, Pistis Sophia, Străbuna Străbunilor, un suflet născut cu ochii deschişi – adică având putere şi înţelegere deplină asupra tuturor amintirilor. Sophia fusese cufundată în somn timp de mii de ani, până când Cordelia Van Alen ceruse familiei Llewellyn, una dintre cele mai vechi şi mai de nădejde familii din Conclav, să cheme spiritul sub forma unei fetiţe. Străjerul trebuia să vegheze asupra duşmanilor lor şi să dea alarma în cazul în care Prinţul întunericului avea să se întoarcă vreodată pe Pământ. În timpul crizei de pe vremea Imperiului Roman, Sophia fusese prima care descoperise trădarea Croatan. Mă rog, ceva de genul ăsta.

Totul se întâmplase cu foarte mult timp în urmă şi Mimi nu făcea niciun efort să-şi aducă aminte. Când ai trăit mii de ani, a-ţi accesa amintirile e ca şi cum ai încerca să găseşti o lentilă de contact într-o grămadă de cioburi de sticlă. Trecutul nu era arhivat frumos în fişiere pe ecranul unui calculator, însemnat cu date şi etichete potrivite pentru a uşura accesul. Era un haos de imagini şi emoţii, de cunoştinţe pe care nu le înţelegeai şi informaţii pe care nu-ţi aminteai să le fi deţinut vreodată.

Uneori, când se trezea singură câteva minute cu ea însăşi, Mimi se întreba de ce oare sărise bucuroasă să se ofere voluntar. Pierduse ultimul an de liceu şi nu avea să poată absolvi împreună cu generaţia ei. Şi nu era ca şi cum chiar i-ar fi păsat de Jordan Llewellyn. O întâlnise doar de câteva ori, şi de fiecare dată Jordan fie se strâmbase, fie făcuse vreo remarcă acidă. Dar ceva îi spusese că trebuie să meargă, şi nici Jack nu o împiedicase.

Era ciudat cum lucrurile niciodată nu se sfârşeau aşa cum te aşteptai. Mimi crezuse că ea şi Jack se vor apropia după tot ce se întâmplase, mai ales acum de când fătuca aia stupidă Van

Alen dispăruse din calea lor. Poate că acum, când nu mai era nimeni între ei, li se părea ceva firesc să fie împreună. Dar de ce ea era aici, iar el în altă parte?

— Îţi dau un bănuţ dacă-mi spui la ce te gândeşti, zise Kingsley, ca şi cum tocmai ar fi observat tăcerea care se lăsase în taxi.

— Te va costa mai mult de-atât, răspunse Mimi. Să spunem că oricât de mare ar fi suma, tu nu ţi-ai permite s-o plăteşti.

— Serios? întrebă Kingsley, ridicând o sprânceană – gestul lui definitoriu care, garantat, atrăgea doamnele.

Îi putea citi asta pe întreaga lui figură arogantă.

— Niciodată să nu spui niciodată, mai spuse el.

Hotelul unde făcuseră rezervare era unul modest: trei stele, şi asta era chiar prea mult pentru ce era înăuntru. Se afla la kilometri depărtare de plajă şi când ajunseră acolo, liftul era stricat. Mimi petrecu o noapte apatică în cearşafurile aspre şi, a doua zi de dimineaţă, se miră să găsească echipa cu un tonus foarte bun. Mda. Unora le plăcea percalul.

Kingsley stătea la masă şi părea plin de energie, nu doar datorită celor patru ceşti de cafea espresso cu lapte. El bea cafea aşa cum unii vampiri beau sânge.

— Am gândit ca nişte oameni, spuse el oftând. Căutând suspecţi, interogând martori. Dar noi ne confruntăm cu Croatan. Şi ei au avut tot timpul la dispoziţie pentru a modifica o amintire, care ne-a plimbat peste tot, mai puţin aici.

— Adică ea e aici, în Rio. Am priceput, dădu Mimi din cap. Ne-au trimis cât mai departe posibil.

— Probabil că e chiar sub nasul nostru, spuse Kingsley. Într-unul dintre cele mai aglomerate oraşe din lume.

— Zece milioane de oameni, zise Mimi. Mulţi.

Inima aproape că i se opri, gândindu-se la câte alte vise vor trebui să descifreze şi câte nopţi nesfârşite vor petrece, alergând după cai verzi pe pereţi.

Îl privi pe Kingsley cum se îndepărtează de la masă şi se duce spre bufet, unde personalul hotelier aranjase micul dejun: platouri cu brânză şi biscuiţi săraţi; fructe de papaya, mango şi pepene proaspăt tăiate. Boluri cu pastă de avocado. Vase încălzite pline cu felii de şuncă şi bacon crocant. El luă o felie de pepene şi muşcă din ea, stând în picioare în faţa unor ferestre

imense prin care se observa panorama oraşului.

Mimi îi urmări privirea către dealurile aglomerate. Mahalalele, favelele, la fel de înghesuite şi de ingenios structurate ca nişte muşuroaie de furnici, se înălţau precar deasupra dealurilor, un labirint bizantin de ghetouri care adăposteau săracii din Rio.

— Sunt uimitoare, nu-i aşa? Un oraş în interiorul unui alt oraş, de fapt, spuse Mimi. E o minune cum de n-o iau cu totul la vale în timpul sezonului ploios.

Kingsley lăsă jos coaja de pepene.

— Oraşul de cocioabe… sigur. Cei cu Sânge Argintiu au fost mereu atraşi de haos şi dezordine. Acolo începem.

— Vorbeşti serios? gemu Mimi. Nimeni nu se duce acolo de bunăvoie.

Nouă
Bliss

Vizitatorul era iritat. Bliss îi simţea enervarea ca o pustulă pe piele. După câte îşi putea da seama, era după-amiază. Zilele treceau una după alta aşa de repede, încât era greu să-ţi dai seama dacă era zi sau noapte, dar Bliss încerca să le ţină şirul cât de bine putea. Când el era tăcut, era noapte, iar când îi simţea prezenţa, era zi.

De obicei, atunci când el se trezea, prindea şi ea o frântură din lumea exterioară. Ca de exemplu ieri-dimineaţă, cu jaluzelele albe. Apoi totul se întuneca la loc. Bliss reuşea să prindă câte o imagine furişă a lumii de afară doar când el îşi lăsa garda jos.

Ca acum, pentru că Vizitatorul fusese luat prin surprindere.

Acum mergeau cu paşi mari prin casă, iar în secunda următoare erau azvârliţi în mijlocul unei grămezi de animale. Groteşti şi deplorabile. Oribile. Ce era asta? La ce se uita? Apoi îşi dădu seama că vedea lumea prin ochii lui.

Abia când se încordă un pic mai mult, îşi dădu seama că se aflau printre oameni obişnuiţi. O doamnă într-un costum bej şi cu ochelari de soare introducea o familie în holul de la intrare. Păreau a fi oamenii tipici care locuiau în Hamptons, tata în cămaşă pastel cu un pulover alb de tenis prins în jurul umerilor, mama în bumbac de culoarea lavandei, iar copiii – doi băieţi – în

versiune miniaturală a ţinutei tatălui lor.

— Ah, bună… scuze. Ni s-a spus că proprietarii nu vor fi aici pentru vizionare, spuse doamna în costum, arborând un zâmbet prefăcut. Dar dacă tot eşti aici, ştii cumva dacă mai este disponibil constructorul tatălui tău pentru a finaliza lucrările de renovare?

Apoi totul dispăru şi se întunecă, deşi Bliss fusese în stare să audă întrebarea. Bobianne se aflase în plină renovare a casei înainte de a muri. Locuinţa din Hamptons ar fi trebuit să fie gata până acum, dar când se întorseseră din America de Sud, Forsyth dăduse ordin ca lucrările să se oprească. Întreaga parte din spate a casei lipsea. În locul ei era o groapă imensă plină de praf, rumeguş şi plastic.

Senatorul se reîntorsese la New York şi descoperise că, în timpul ultimului crah financiar, fusese uşurat de bani. Din câte înţelesese Bliss, era vorba de ceva de genul schemei Ponzi, un fel de schemă piramidală; o înşelătorie. Nu era sigură, dar ştia că orice ar fi, fusese suficient pentru a-l ţine pentru o vreme pe Forsyth departe de îndatoririle faţă de Conclav. Nu putea spune sigur ce se întâmplase, din moment ce exact în această perioadă Vizitatorul începuse să preia controlul deplin; dar avea sentimentul că dăduseră faliment. Forsyth încerca să obţină un împrumut de la Comisie pentru a ieşi din criză; dar nu era suficient. Salariul său de senator era o mică glumă. Familia Llewellyn, la fel ca multe familii de Sânge Albastru, trăia din profiturile din investiţii.

Şi, după câte se pare, investiţiile lor dispăruseră.

Asta era probabil motivul pentru care un agent imobiliar se afla cu nişte clienţi la ei acasă. Forsyth vindea casa. Gândul acesta n-o întristă foarte tare pe Bliss. Nu petreceau mult timp în Hamptons pentru a-i fi dor. Fusese mult mai deprimată când părăsiseră casa din Texas. Încă îi mai era dor de casa aia: modul în care dormitorul ei, pe două niveluri, de la mansardă se odihnea sub frunzele unei sălcii bătrâne, după-amiezile petrecute cu cartea în mână în leagănul de pe verandă, vechile oglinzi din baie care făceau pe toată lumea să arate oarecum misterios şi ca dintr-o poveste.

Vizitatorul era plecat de ceva vreme, se gândi ea, singură în întuneric. Cât de mult, nu ştia sigur. Era greu să-ţi dai seama de

timp când nu te mai aflai în lumea fizică.

Bliss nu era convinsă, dar simţea că singurătatea ei era acum diferită. Simţea că acum e singură cu adevărat şi nu doar dată afară din trupul ei, în timp ce Vizitatorul făcea Dumnezeu ştie ce. De obicei îi simţea prezenţa, dar în trecut se întâmplase de câteva ori să fie convinsă că e singură. Că era doar ea în trupul ei, iar celălalt plecase.

Oare aşa era? Era singură cu adevărat? Bliss simţi un val de euforie în piept.

Nu era nimic. Vizitatorul plecase, simţea asta. Era sigură. Ştia ce avea de făcut. Dar nu ştia dacă o mai putea face.

Trage jaluzelele. Deschide ochii.

Deschide-i!

Deschide!

Dar unde erau? Era imaterială. Acum înţelegea cu adevărat cuvântul. Era ca şi cum ar fi plutit în derivă. Trebuia să se ancoreze din nou, să simtă totul în jurul ei până când – da – asta e, o rază de lumină – poate că doar şi-o închipuise – dar dacă s-ar forţa s-o deschidă – aşa – un pic mai mult…

Bliss deschise ochii încet. Reuşise! Se uită de jur împrejur. Era uluitor să poţi vedea lumea cu propriii ochi, şi nu prin ochii plini de ură ai Vizitatorului. Era în bibliotecă. Un colţişor confortabil înconjurat de pereţi plini de cărţi. Decoratorul mamei ei vitrege insistase că toate „familiile bune” aveau o astfel de bibliotecă. Bobianne citea reviste. Lui Forsyth îi plăcea să stea în bârlogul lui în faţa televizorului. Biblioteca devenise teritoriul surorii ei. Bliss îşi aduse aminte cum ea şi Jordan obişnuiau să stea pe bancheta de sub fereastră, uitându-se la piscină şi ocean şi citind. Bliss văzu un morman de cărţi vechi pe un raft, lângă biroul în stil victorian. Fraţii Karamazov. Fructele mâniei. Persuasiune.

I se păru că aude un zgomot. Nu ştia dacă vine din interior sau din exterior. Închide jaluzelele. Închide ochii, se gândi ea frenetic. Închide-i înainte de a veni el.

Îi închise.

Nimic. Era singură.

Aşteptă aşa mult timp. Apoi deschise iarăşi ochii. Nimic. Chiar era singură. Trebuia să profite de asta. Bliss îi făcuse un plan încă de când observase absenţele lui prelungite.

Trebuia să facă ceva mai mult decât să se uite de jur

împrejur. Oare îndrăznea? Îşi simţea corpul inert şi greu. Foarte greoi. Era imposibil. Dacă se reîntorcea el? Ce făcea atunci? Trebuie să încerce, îşi spuse. Trebuia să facă ceva. Nu putea să trăiască paralizată precum un invalid, între viaţă şi moarte.

Dacă îmi pot deschide ochii, pot face şi altceva. Sunt în continuare Bliss Llewellyn, nu-i aşa? Am câştigat turnee de tenis şi un participat la maratoane. Pot face asta.

Mişcă-ţi mâna. Mişcă-ţi mâna.

Nu pot. Prea grea. Unde e mâna mea? Am vreo mână? Ce este o mână? Uite! Îmi simt cele cinci degete, dar le simt atât de îndepărtate, de parcă ar fi dincolo de un perete de sticlă sau sub apă. Îşi aduse aminte că la show-ul Today văzuse un magician care încercase să stea sub apă timp de câteva zile. Cât de nemişcat şi de umflat i se păruse. Ea nu era magician, dar nici nu avea vreun motiv pentru care ar trebui să rămână în capcana propriei sale frici. Mişc-o. Mişcă-ţi. Mâna. O, Doamne. Cântăreşte o tonă! Nu pot s-o fac. Nu pot, nu pot. Dar trebuie.

Fă-o!

Îşi aduse aminte cât de greu îi fusese să înveţe una dintre cele mai dificile mişcări de majoretă, şi anume piramida scorpion pe patru niveluri. Necesita o coordonare perfectă şi abilitatea unui trapezist. Bliss era singura majoretă din echipă care putea să facă aşa ceva. Îşi aminti cât de speriată fusese prima dată. Dacă, în timp ce se căţăra, nu se apuca de mâinile celor care stăteau la bază, avea să cadă; dacă nu reuşea să ajungă la persoana care ar fi prins-o din spate, avea să cadă; dacă nu îşi găsea echilibrul corect pe piciorul stâng, avea să cadă.

Dar se prinsese de mâinile celor de jos, ajunsese cu succes la postura dorită, stătuse cu piciorul drept ridicat pe spate, deasupra capului, şi rămăsese aşa, până când fusese aruncată într-un triplu salt şi aterizase cu bine.

Păcat că Duchesne nu avea o echipă de majorete. Bliss încercase să înfiinţeze una, dar nu fusese nimeni interesat. Nişte snobi! Habar n-aveau ce pierdeau! Sentimentele dintr-o seară în care se juca un meci important. Emoţiile mulţimii. Fiorul de a alerga pe terenul de sport cu pompoanele fluturând, zgomotul asurzitor care venea dinspre tribune, gelozia şi admiraţia. Majoretelor li se permitea vinerea să vină la şcoală îmbrăcate în uniformă. Era exact acelaşi lucru cu a purta o coroană pe cap.

Scorpionul.

Îi reuşise.

Dacă am putut să fac scorpionul, pot face şi asta, se gândi.

Mişcă-ţi. Mâna.

Îşi simţea bretonul pe frunte. Pe Vizitator nu-l interesase coafura sau manichiura. Bliss era enervată. Tot efortul de a arăta frumoasă se dusese pe apa sâmbetei. Părul era neîngrijit, încâlcit şi aspru la atingere. Trebuia să facă ceva în privinţa asta.

Aşa. Uff! Mâna i se smuci, mişcându-se ca o marionetă mânuită de un păpuşar. Dar reuşise. O mână nesigură îi trecu prin păr, dând bretonul la o parte din ochi.

Aşa.

Pot s-o fac.

Pot prelua controlul asupra trupului meu. Va fi dificil, dureros şi lent, dar pot s-o fac. N-am ieşit încă din joc.

Acum tot ce mai avea de făcut era să înveţe din nou să meargă.

Conduitul

Timp de aproape şaptezeci de ani, Christopher Anderson fusese Conduitul credincios al lui Lawrence Van Alen. El era cel care o dusese pe Schuyler la spital pentru ca un doctor să-i examineze braţul, după ce se întorseseră de pe Corcovado cu vestea că stăpânul său a murit. Gentlemanul sprinţar şi elegant nu i se păruse niciodată bătrân lui Schuyler, dar de când Lawrence dispăruse, vârsta îşi spunea într-adevăr cuvântul. Acum era slăbit şi mergea sprijinindu-se într-un baston.

Anderson o vizitase în acea ultimă seară la Oliver acasă, unde stătea de când se întorsese din America de Sud. Nu avusese curajul să se ducă la vila de pe 101 st Street. O îndurera prea mult să ştie că Lawrence nu mai era în biroul lui, pufăind din pipă.

Conduitul bunicului ei o sfătuise să părăsească imediat ţara. Citise transcrierea anchetei.

— Nu risca. Nu ştie nimeni ce se va întâmpla mâine. E mai bine să pleci acum şi să dispari înainte ca ei să te renege ca trădătoare.

— Ţi-am zis eu, spuse Oliver, uitându-se cu subînţeles la Schuyler.

— Dar unde să mergem? întrebă ea.

— Peste tot. Să nu stai niciunde mai mult de şaptezeci şi două de ore. Venatorii sunt rapizi, dar vor folosi glom-ul pentru a te găsi şi asta îi va încetini. Oriunde te vei duce, fă în aşa fel încât anul viitor în august să fii la Paris.

— De ce Paris?

— Întreaga Adunare europeană se strânge din doi în doi ani la o petrecere grandioasă şi un congres, spuse Anderson. Lawrence avea de gând să ia şi el parte la întâlnirea asta bienală. Tu îi vei lua locul. Contesa te va ajuta. Conclavurile s-au înstrăinat unul de altul de când cei cu Sânge Albastru au părăsit Vechea Ţară. Ea nu a avut niciodată încredere în Mihail şi în Adunarea de la New York. Acum, că va auzi de moartea lui Lawrence, va avea şi mai puţină încredere. Era una dintre cele mai vechi prietene ale lui.

Contesa fusese şi prietena Cordeliei, îşi dădu Schuyler seama mai târziu. Îşi aminti vag cuplul regal: reşedinţa lor maiestuoasă o impresionase. Nu îi lăsaseră nicio impresie în mod special, doar că i se păreau foarte eleganţi şi extrem de bogaţi, la fel ca toate persoanele din cercul de prieteni ai Cordeliei. Acum Schuyler înţelegea că au ceva special. Contesa fusese căsătorită cu răposatul prinţ Henri, care, dacă nu venea Revoluţia, urma să devină regele Franţei. Henri fusese Regis-ul Conclavului european. Aproape de sfârşitul ciclului său, regina îşi asumase acest titlu.

Anderson pleca şi el din oraş. Când un vampir murea, Conduiţii erau eliberaţi din serviciu şi aveau de ales: Depozitarul sau libertatea. Puteau lucra pentru Adunare în general sau puteau avea o viaţă normală.

Anderson le spuse că nu intenţiona să-şi petreacă viaţa care-i mai rămăsese într-un subsol. Se întorcea la Veneţia, la Universitate. Normal, amintirile sale aveau să fie şterse de Conclav. Asta era o condiţie obligatorie pentru a-l lăsa să plece. Cei cu Sânge Albastru îşi păstrau secretele cu sfinţenie.

Schuyler înţelegea alegerea pe care o făcuse Anderson, dar, în acelaşi timp, o întrista. Anderson era ultima verigă care o mai lega de bunicul ei. Odată ce el avea să plece din Adunare, va fi un străin pentru ea. Dar nu voia să-l priveze de o viaţă

obişnuită. Îşi petrecuse aproape întreaga viaţă servind familia Van Alen.

— Du-te şi găseşte-o pe contesă, continuă Anderson. Spune-i tot ce s-a întâmplat. Există o lipsă de încredere între cele două adunări, aşa că s-ar putea să nu ştie adevărul despre masacrul din Rio. Şi, Schuyler?

— Da?

— Ştiu ce mi-au pregătit pentru mâine la plecare. Amnezie forţată. Dar nu-ţi face griji. Nu te voi uita niciodată.

Îi întinse mâna, iar ea i-o strânse într-ale ei.

— Nici eu nu voi uita marea ta bunătate, răspunse Schuyler.

Oliver avea dreptate, ca de obicei. Trebuia să plece imediat.

Venatorii vor veni după ea chiar diseară. Vor veni s-o prindă.

— Contesa te va ajuta.

Schuyler spera ca bătrânul prieten al bunicului ei să aibă dreptate.

Zece
Schuyler

— Uită-te la tine, şopti Oliver, venind de undeva din spatele ei şi punând o mână caldă pe şoldul dezgolit al lui Schuyler.

Ea se întoarse cu un zâmbet dulce şi îşi puse mâna peste a lui într-o îmbrăţişare. Orice avea să se întâmple diseară, se aveau unul pe celălalt. Era o mare consolare pentru amândoi.

— Nici tu nu arăţi foarte rău, spuse ea.

El era costumat în prinţ mogul, cu o jachetă de călărie din brocart auriu şi un turban alb peste părul lui caramel.

Drept răspuns, Oliver îi luă mâna plină de bijuterii şi o duse la buze, trimiţându-i un delicios fior pe şira spinării. Prietenul şi însoţitorul ei uman. Formau o echipă. De neînvins, precum cei de la Los Angeles Lakers, se gândi Schuyler. Mereu făcea glume răsuflate când era emoţionată.

— Asta ce e? întrebă ea când Oliver îi apăsă ceva în palmă.

— L-am găsit mai devreme în grădină, răspunse el, arătându-l trifoiul cu patru foi zdrobit. Aduce noroc.

N-am nevoie de noroc, te am pe tine, voi ea să zică, dar ştia că Oliver o va considera siropoasă. Aşa că acceptă floarea şi o băgă zâmbind în sari.

— Mergem? întrebă el când se termină muzica indiană şi orchestra începu să cânte o versiune a piesei „Norwegian Wood” a celor de la Beatles, ce semăna cu un vals.

O conduse spre mijlocul ringului de dans al grandioasei săli de bal, aflat chiar în apropierea curţii interioare. Sala era decorată cu lanterne chinezeşti, sfere delicate de lumină ce păreau a fi în contrast cu arhitectura franceză clasică. Pe ring erau doar câteva persoane care dansau, iar lui Schuyler îi era teamă că vor sări în ochi, fiind, cu cel puţin câteva decenii, cei mai tineri dansatori de pe ring.

Dar îi plăcuse dintotdeauna acest cântec, care nu era un cântec de dragoste, ci mai degrabă opusul unuia. „I once had a girl, or should I say, she orice had me.” Şi adora faptul că Oliver voia să danseze. El întinse braţele, iar ea veni mai aproape, odihnindu-şi capul pe umărul lui în timp ce el o luă de talie. Îşi dori să nu fie nevoiţi să facă nimic altceva, decât să danseze. Era atât de plăcut să trăiască clipa, să se bucure de apropierea lui, să se prefacă pentru câteva minute că erau doar doi tineri îndrăgostiţi şi nimic mai mult.

Oliver o conduse cu abilitate prin toate dansurile, fiind un produs perfect al lecţiilor obligatorii de dans impuse de mama sa obsedată de eticheta în societate. Schuyler, lăsându-se pe mâna lui încrezătoare, se simţea la fel de graţioasă ca o balerină.

— Nu credeam că ştii să dansezi, îl tachină ea.

— Nu m-ai întrebat niciodată, spuse el, învârtind-o uşor astfel încât pantalonii ei de mătase îi fluturară delicat în jurul gleznelor.

Mai dansară pe două piese, o poloneză interesantă şi un cântec rap la modă – muzica era o combinaţie nebună de Mozart şi M.I.A., Bach şi Beyoncé. Schuyler descoperi că se distrează pe bune. Dar apoi muzica se opri brusc şi se întoarseră pentru a vedea cine cauzase liniştea neaşteptată.

— Contesa de Paris, Isabelle de Orléans, anunţă dirijorul orchestrei, în timp ce în sală intră o femeie impunătoare, foarte frumoasă pentru vârsta ei, cu părul negru ca abanosul şi o ţinută regală.

Era costumată ca regina din Saba, cu o coroană de aur şi lapislazuli. În mâna dreaptă avea un lanţ imens de aur, la capătul căruia mergea o panteră neagră ce purta o zgardă de

diamante.

Schuyler îşi ţinu răsuflarea. Deci ea era contesa. Brusc, ideea de a cere adăpost acestei femei i se păru extrem de descurajantă. Se aşteptase ca renumita contesă să fie bătrână şi dolofană, chiar îmbrăcată fără gust – o bătrânică mărunţică într-un taior pastel şi câţiva căţei Corgi pe lângă ea. Dar această femeie era şic, sofisticată; părea la fel de îndepărtată şi distantă ca o zeitate. De ce i-ar păsa ce avea să întâmple cu Schuyler?

Totuşi, poate contesa doar părea inaccesibilă şi autoritară. La urma urmei, faptul că această petrecere se ţinea aici nu putea fi un lucru tocmai plăcut pentru ea. Schuyler se întrebă dacă Isabelle era tristă că-şi pierduse casa. Hotel Lambert fusese reşedinţa familiei ei de generaţii întregi. Schuyler ştia că recenta criză financiară mondială îngenunchease până şi marile case şi cele mai bogate familii. Familia Hazard-Perry investise bine: Oliver îi spusese că ieşiseră de pe piaţă cu câţiva ani înainte ca aceasta să se prăbuşească. Dar în întregul Upper East Side, auzise Schuyler, bijuteriile erau scoase la licitaţie, operele de artă evaluate şi portofoliile lichidate. Şi în Europa era la fel. Niciuna dintre celelalte familii cu Sânge Albastru nu şi-ar fi permis să cumpere Lambert. Trebuia să fie vândut unei corporaţii, şi chiar aşa se întâmplase.

Contesa făcu cu mâna oaspeţilor ei, iar sala de bal izbucni în aplauze; Oliver şi Schuyler aplaudară din toată inima, la fel precum ceilalţi. Apoi Isabelle îşi făcu ieşirea, muzica începu din nou, iar tensiunea din sală dispăru. Toată lumea răsuflă uşurată la unison.

— Ce-a spus baronul? întrebă Schuyler, în timp ce Oliver o învârtea spre marginea ringului de dans.

Baronul de Coubertin făcea parte din personalul contesei şi era Conduitul ei, la fel cum Oliver era al ei. Anderson le spusese că întâlnirea cu contesa putea fi facilitată doar de baron. El era cheia succesului lor. Fără permisiunea lui, nu aveau să ajungă s-o vadă pe contesă. Planul era ca Oliver să se prezinte baronului imediat ce acesta ajungea la petrecere, acostându-l când cobora de pe vas.

— Vom afla destul de curând, spuse Oliver, părând neliniştit. Nu-ţi ridica privirea. Vine spre noi.

Unsprezece
Mimi

Abia se auzi când cei patru Venatori aterizară pe acoperişul clădirii. Paşii lor puteau fi luaţi drept foşnetul unor aripi de păsări sau zgomotul făcut de pietricelele desprinse de pe deal. Era a patra noapte în Rio, şi se aflau în favela Rocinha, cercetând sistematic populaţia, stradă cu stradă, cocioabă după cocioabă. Căutau orice – o urmă a unei amintiri, un cuvânt, o imagine – care ar fi putut face lumină asupra a ceea ce se întâmplase cu Iordan şi unde ar putea fi.

Mimi ştia procedura aşa de bine, încât putea s-o facă şi în somn. Sau mai bine spus, în somnul lor. Uită-te la aceşti Ninge Roşu, atât de confortabil adânciţi în somnul lor, se gândi ea. Habar nu aveau că vampirii mergeau în vârful picioarelor prin visele lor.

Amintirile sunt nişte chestii foarte complicate, îşi zise Mimi, intrând în zona crepusculară a glomului. Nu erau stabile. Se schimbau de-a lungul timpului. Vedea cum se mişcă, înţelegea modul în care trecerea timpului le afecta. Un salahor care munceşte din greu îşi aduce aminte de copilăria sa ca fiind una nefericită şi grea, distrusă de huiduielile şi ocările bătăuşilor din curtea şcolii, dar mai târziu are o imagine mult mai blândă a nedreptăţilor din trecut. Hainele cusute de mână pe care fusese nevoit să le poarte devin o dovadă a dragostei mamei sale, fiecare petic şi cusătură un semn al hărniciei ei şi nu unul al sărăciei. Îşi va aduce aminte de răbdarea şi dedicarea tatălui său, care stătea treaz până târziu pentru a-l ajuta la teme, şi nu de accesele lui de furie când venea acasă, târziu, de la fabrică.

Dar se putea şi invers. Mimi scanase mii de amintiri ale femeilor respinse de iubiţii lor arătoşi, dar care deveniseră urâţi şi mitocani, nasurile lor romane erau acum poate un pic prea coroiate şi ochii erau mici şi meschini, în timp ce, pe măsură ce anii treceau, băieţii care nu săreau cu nimic în ochi şi care le deveniseră soţi se făceau din ce în ce mai atrăgători, astfel încât atunci când erau întrebate dacă fusese dragoste la prima vedere, femeile răspundeau cu voioşie „da”.

Amintirile erau nişte imagini în mişcare, în care înţelesurile se schimbau permanent. Erau poveştile pe care şi le spuneau oamenii. A folosi glom-ul – iadul amintirilor şi umbrelor, un

spaţiu pe care vampirii îl puteau accesa după voie pentru a citi şi controla minţi – era ca şi cum ai fi intrat într-o cameră obscură, un laborator unde fotografii îşi developau filmele, afundându-le în tăvi pline de substanţe chimice, uscându-le pe suporturi de nailon. Mimi îşi aduse aminte de camera obscură de la Duchesne, de cum se ascundea ea acolo împreună cu însoţitorii ei umani. Intrând pe uşa batantă şi lăsând în spatele ei lumea colorată a şcolii, pentru a pătrunde într-un spaţiu îngust şi înghesuit care era atât de întunecat, încât se întreba preţ de o secundă dacă orbise. Dar vampirii puteau vedea în întuneric, evident.

Mai existau oare camere obscure, în afara celor din filme unde criminalul în serie trebuia să fie prins? se întrebă Mimi. Toată lumea avea acum aparate digitale. Camerele obscure erau istorie. La fel ca scrisorile şi primele întâlniri amoroase cuviincioase.

Camere obscure, Force? Nu mă izbeşti ca fiind vreun fotograf.

Dar te voi izbi! îi trimise Mimi înapoi.

Ha, ha!

Întoarce-te la pacientul tău, o să-l trezeşti pe-al meu.

Kingsley încălca protocolul când intra în spaţiul ei. Cei patru Venatori se puteau simţi unul pe altul, dar se presupunea că sunt pe canale separate, vizionând vise diferite. Intraseră într-un cămin de femei, un loc din oraş unde femeile din provinciile periferice plăteau o sumă derizorie pentru un pat.

Mimi era în mintea unei fete care avea aproximativ aceeaşi vârstă ca şi ea în acest ciclu: şaptesprezece ani.

Fata lucra ca menajeră într-unul dintre hoteluri. Mimi verifică ultimele trei luni din viaţa ei. O văzu cum face paturile şi strânge gunoiul, cum dă cu aspiratorul şi bagă în buzunar bacşişurile pe care oaspeţii le lăsau pe noptieră. Văzu cum după serviciu îşi aşteaptă prietenul, un curier pe bicicletă, la o cafenea micuţă. Serviciu, prieten, serviciu, prieten. Ce e asta? Managerul hotelului o forţa pe tânără să intre la el în birou şi să-şi dea hainele jos. Interesant. Dar era adevărat?

La procesul de instruire a Venatorilor, Mimi învăţase să deosebească realitatea de ficţiune, aşteptările de realizări. Fata asta era abuzată fizic de şeful ei, sau îi era doar frică să nu se întâmple aşa ceva? Părea un vis de frică. Mimi îi inoculă o constrângere: îşi imagină cum fata îl împinge pe şeful ei,

lovindu-l exact acolo unde-l doare mai tare. Aşa. Dacă avea să se întâmple vreodată, fata va şti cum să reacţioneze.

— Gata. Lennox Unu? răsună prin întuneric vocea lui Kingsley.

— Nimic.

— Doi?

— Nimic.

— Force?

Mimi oftă. Nu era nicio urmă de Străjer în gândurile fetei.

— Nimic.

Clipi şi deschise ochii. Stătea deasupra fetei care dormea liniştită sub pături. Lui Mimi i se păru că observă un zâmbet în colţul gurii ei. N-ai de ce să te temi, îi trimise Mimi. O fată poate face orice îşi propune.

— Bun. Hai să plecăm, spuse Kingsley, conducându-i în noapte, pe drumurile neasfaltate şi treptele şubrede ce se afundau în şirurile de case făcute de mântuială şi clădirile de apartamente construite direct în munte.

Mimi îşi urmă echipa în sus, pe deal, trecând peste coşuri de gunoi ce dădeau pe-afară şi mormane de vechituri putrezite. Nu era foarte diferit de anumite zone din Manhattan, se gândi Mimi, deşi era uimitor să vezi cât de aproape locuiau oamenii unii de alţii şi cât de greşit îşi setaseră priorităţile în viaţă. Văzuse case – şandramale, de fapt – care nu aveau apă curentă sau toalete, dar ale căror sufragerii se mândreau cu televizoare cu ecran plat şi antene satelit. Garajele, făcute din te miri ce, adăposteau maşini nemţeşti strălucitoare, în timp ce copiii mergeau desculţi.

Apropo de copii: îi auzise înainte să-i vadă. Gaşca veselă de puradei care îi urmărise toată săptămâna. Aveau feţele murdare de smoală, hainele făcute ferfeniţă încă mai purtau emblemele unor echipe de sport americane, şi stăteau cu mâinile întinse la cerşit. Îi aminteau de un anunţ de servicii publice care se dădea la televizor seara: „E ora 22.00. Tu ştii unde-ţi sunt copiii?”

— Senhora bonita, senhora bonita, strigau ei la unison, cu picioarele goale lipăind pe poteca umedă.

— Uşş! şuieră Mimi, gonindu-i ca pe nişte muşte enervante. N-am nimic pentru voi azi. Nada para voce. Deixe-me sozinho! Lăsaţi-mă în pace!

Cerşitul lor îi dădea dureri de cap. Nu era responsabilă pentru oamenii ăştia, pentru copiii ăştia… Era un Venator venit aici cu

treburi oficiale, nu vreo celebritate aflată într-o campanie de relaţii publice. Mai mult, era vorba de Brazilia, o ţară în curs de dezvoltare. Existau alte locuri pe pământ unde situaţia era mult mai disperată. Serios, ştrengarii ăştia habar n-aveau cât erau de norocoşi.

— Senhora, senhora!

Micuţa – un îngeraş într-un maiou pătat şi cu bucle negre în vânt – o apucase de spatele cămăşii. Ca şi ceilalţi Venatori, Mimi purta o haină neagră şi pantaloni negri de nailon, uniforma standard. Refuzase să se încalţe cu ghetele butucănoase (îi făceau picioarele să pară grase) şi purta din nou ghetele din piele de ponei cu toc înalt.

— Of, bine, spuse Mimi.

Era vina ei că aceşti copii se strânseseră în jurul lor. Oricât de mult încercase să se călească, să rămână impasibilă şi neclintită şi indiferentă în faţa sărăciei lucii – Mimi considera că era destul de pedepsită de soartă prin faptul că stătea în camera aia de hotel (nici măcar un apartament!) – îşi dădu seama că ori de câte ori se strângeau copiii în jurul ei, ea avea mereu câte ceva să le dea.

O bomboană. Un dolar. (Ieri câte zece la fiecare.) Un baton de ciocolată. Ceva. Copiii o numeau Doamna cea Frumoasă, senhora bonita.

— Nimic pentru voi azi! Serios! Nu mai am nimic! protestă ea.

— N-or să te creadă niciodată. Mai ales că ai cedat din prima zi, spuse Kingsley amuzat.

— Ca şi cum tu eşti mai presus, mormăi Mimi, scotocind prin rucsac.

Toţi patru erau miloşi. Gemenii cei tăcuţi le dădeau gumă de mestecat, iar Kingsley le plătea mereu crochetele de vită de la tarabele ambulante cu mâncare.

Fetiţa cu bucle aşteptă cuminte, în timp ce Mimi scoase iveală un câine de pluş pe care şi-l cumpărase pentru ea acea dimineaţă de la magazinul de cadouri. Animalul de pluş avea o faţă care-i amintea de câinele ei. Îşi dori ca şi chow-chow-ul ei să fi fost alături de ea, dar nevoia unui însoţitor canin se estompase în ultimii ani ai transformării.

— Uite. Şi asta împărţiţi-o, spuse ea, dându-le o cutie imensă de bomboane. Acum plecaţi!

— Obrigado! Obrigado, senhora! strigară ei, îndepărtându-se

cu prada.

— Îţi place de ei, spuse Kingsley, cu un zâmbet în colţul gurii care o înfurie pe Mimi, deoarece îl făcea să pară şi mai frumos decât era cazul.

Nici gând, scutură ea din cap, evitându-i privirea.

Poate că băuse prea mult din acea coca-cola mexicană super-dulce pe care o aveau aici. Sau poate că era doar obosită, singură şi departe de casă. Pentru că undeva, în inima întunecată de piatră a lui Azrael, ceva începuse să se topească.

Dispărut

Trebuie să-l întrebi pe Charles. Trebuie să-l întrebi despre Porţi… despre moştenirea Van Alen şi Căile Morţilor."

Astea fuseseră ultimele cuvinte ale bunicului ei.

Dar când Schuyler se întoarse la New York, Charles Force dispăruse. Oliver aflase prin cunoştinţele lui de la Depozitar că Charles pornise să-şi facă obişnuita plimbare de după-amiază prin parc, dar nu se mai întorsese acasă. Asta fusese cu o săptămână în urmă. Fostul Regis nu lăsase niciun bilet, nicio explicaţie. După câte se pare, lăsase totul vraişte. Valoarea corporaţiei Force scăzuse la aproape jumătate din cauza prăbuşirii bursei de valori, iar consiliul de administraţie era furios: compania lor se ducea la fund şi la cârma vasului nu exista niciun căpitan.

Dar cineva sigur trebuia să ştie unde se află, se gândi Schuyler, aşa că, într-o dimineaţă, o acostă pe Trinity Force la salonul de coafură unde aceasta îşi făcea şuviţe. Conducătoarea elitei sociale a New Yorkului stătea sub cască, înfăşurată într-un halat de mătase.

— Înţeleg că ai aflat veştile; spuse Trinity sec, lăsând jos o revistă, în timp ce Schuyler se aşeză lângă ea. Charles a avut cu siguranţă motivele lui pentru care a făcut aşa ceva. Doar că mi-aş fi dorit să mi le fi împărtăşit şi mie.

Schuyler îi povesti despre ultimele cuvinte ale lui Lazvrence, puse în vârf de munte, sperând că poate Trinity va elucida misterul din spatele lor.

— Moştenirea familiei Van Alen, spuse Trinity, uitându-se lung la imaginea ei din oglindă şi aranjându-şi casca de plastic care-i

acoperea foliile pentru şuviţe. Despre orice ar fi vorba, Charles a decis cu mult timp în urmă că nu mai vrea să ştie nimic de „familia” sa. Lawrence trăia în trecut, aşa cum a făcut mereu.

— Dar Lawrence a insistat că Charles e cheia.

— Lawrence e terminat.

Modul în care Trinity spuse asta suna ca şi cum Lawrence era un actor care doar îşi terminase rolul într-o piesă. Nu se stinsese. Nu murise. Nu dispăruse definitiv.

Terminat.

Şi mai era ceva – ceva ciudat, ceva ce bunicul ei îi povestise şi ea voia confirmarea. Nu era sigură că Trinity ştia totul despre asta, dar măcar încercă.

— A mai spus că am o soră şi că ea… că ea ne va aduce moartea, spuse Schuyler, simţindu-se caraghios repetând o astfel de frază atât de dramatică. Am o soră?

Trinity rămase tăcută mult timp. Zgomotele uscătoarelor de păr şi ale bârfei clientelor cu stiliştii lor umpleau tăcerea. Când vorbi într-un final, vocea ei era precaută şi calmă.

— În sensul că mama ta a mai avut o fiică, da. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, cu mult înainte să te naşti tu, într-un alt ciclu, într-un alt secol. Şi de fată s-a ocupat cineva. Lazvrence şi Charles au avut ei grijă. Lawrence… unul dintre motivele pentru care a plecat în exil a fost că niciodată nu a renunţat la fanteziile lui. Era pe moarte, Schuyler, şi trebuie să înţelegi… se agăţa de un fir de păr, încerca să-şi încheie socotelile. Probabil că nici nu mai era întreg la minte.

Deci Lawrence spusese adevărul. Avea o soră. Cine? Când? Deja murise? Se ocupase cineva de ea? Ce însemna asta? Dar Trinity refuză să mai dea alte detalii.

— Deja ţi-am spus prea multe, zise ea, încruntându-se.

— Conclavul mi-a cerut să depun mâine mărturie despre ceea ce s-a întâmplat în Rio. Vei fi şi tu acolo? întrebă Schuyler, uşor tristă.

Dintr-odată îşi dădu seama cât de mult avea nevoie de o mamă în viaţa ei. Trinity nu încercase niciodată să îşi asume acest rol, dar avea o abordare foarte pragmatică, nu accepta aberaţii, ceea ce îi amintea de Cordelia. Tot era mai bine decât nimic.

— Îmi pare rău, Schuyler, dar nu voi putea veni. Ca de obicei, lăcomia celor cu Sânge Roşu s-a dovedit mai puternică decât

sistemul lor financiar. Având în vedere că Charles e plecat, mă simt obligată faţă de consiliul de administraţie să fac ceea ce pot pentru a opri baia de sânge. Diseară plec la Washington.

— În regulă, spuse Schuyler, neaşteptându-se la altceva.

— Şi, Schuyler? Trinity se uită la ea cu o privire intensă, aşa cum ar face o mamă cu o fiică neascultătoare. De când te-ai întors, camera ta a fost goală!

— Ştiu, spuse Schuyler simplu. Nu voi mai locui cu familia ta.

Trinity oftă.

— Nu te voi opri. Dar să ştii că odată plecată din casa noastră, vei pierde şi protecţia noastră. Nu te mai putem ajuta.

— Înţeleg. O să-mi asum acest risc.

Din obişnuinţă, Schuyler şi Trinity se sărutară în aer şi îşi luară la revedere. Schuyler părăsi atmosfera caldă şi familiară a salonului de frumuseţe şi ieşi singură pe străzile New Yorkului.

Charles Force dispăruse. Charles Force era un punct terminus. Dispăruse, luându-şi secretele cu el.

Va trebui să descopere singură Moştenirea familiei Van Alen.

Doisprezece
Schuyler

Baronul de Coubertin era costumat ca Attila Hunul, în armură completă, cu arc şi săgeţi în tolba atârnată de umăr, împreună cu un scut şi o lance. Pe cap purta un coif ascuţit de metal, de sub care se vedea peruca cu păr negru şi lung. Barba sa lungă era şi ea falsă. Se apropie cu o încruntătură terifiantă şi o bătu uşor pe Schuyler pe umăr.

— La contesse voudrait que vous me suiviez, s'il vous plaît. Contesa vrea să mă urmaţi, vă rog. Apoi se întoarse brusc.

Schuyler şi Oliver porniră în urma lui, dar baronul îi opri.

— Contesa îi acordă o întâlnire doar domnişoarei Van Alen, spuse el într-o engleză perfectă, uitându-se sever la Oliver, de parcă ar fi fost o pacoste. Vei sta aici.

Schuyler îi făcu lui Oliver un semn din cap, înăbuşindu-i

protestele.

— Voi fi OK. Ne vedem după, spuse ea. Nu-ţi face griji.

Simţi cum îi privesc ceilalţi oaspeţi. Cu cine vorbea baronul? Cine sunt cei doi? Deja atrăgeau atenţia. Trebuiau să se facă nevăzuţi înainte să-i observe cineva.

— Să nu-mi fac griji? Păi, atunci aş rămâne fără serviciu, zise Oliver, ridicând din sprâncene.

— Mă descurc, insistă Schuyler.

— De asta mi-e şi mie frică, oftă Oliver, strângând-o uşor de umărul dezgolit.

Avea mâinile aspre de la atâta muncă şi călătorii. Nu mai erau mâinile catifelate ale băiatului ce obişnuia să-şi petreacă după-amiezile la muzeu. Oliver, cel pe care Schuyler îl cunoscuse la început, nu stătuse în viaţa lui în alte hoteluri în afara celor de cinci stele, ce să mai vorbim despre hotelurile ieftine şi dărăpănate unde locuiau acum! Îl văzuse cum se certa pe preţul unor tăiţei instant în Shanghai, târguindu-se pentru cinci cenţi.

— Voi fi în regulă, promise ea, apoi şopti încet ca să nu audă baronul: Am sentimentul că ăsta e singurul mod în care o pot vedea pe contesă.

— Lasă-mă să vorbesc din nou cu el; poate că pe mine mă ascultă, şopti Oliver, uitându-se de la baron la Schuyler. Dacă se întâmplă ceva…

— N-o să mă mai pot privi în oglindă, spuse Schuyler, completându-i fraza şi dându-i mâna la o parte cu blândeţe. Şi eu sunt speriată, Ollie. Dar aşa ne-am înţeles. Trebuie să facem asta.

Oliver scrâşni din dinţi.

— Nu-mi place, spuse el, uitându-se urât la baron.

Dar o lăsă să plece.

Schuyler îl urmă pe baron afară din curtea interioară şi în principalul hol al palatului. O conduse printr-o anfiladă de încăperi – o serie de camere în şir indian, dincolo de bibliotecă şi de camerele de conferinţe. La capătul unui coridor lung, deschise uşa unei anticamere şi o invită înăuntru. Era o cameră micuţă, cu mozaicuri aurite, având doar o canapea roşie de catifea în mijloc.

— Arrête. Aşteaptă!

El plecă şi uşa se închise în spatele lui.

Schuyler se uită de jur împrejur. Mai era o uşă în spatele

camerei. Aia probabil dădea în birourile contesei. Schuyler simţea protecţia care străjuia camera. Nu avea pe unde să iasă decât pe cele două uşi închise. Într-una dintre lecţiile lui, Lawrence o învăţase cum să simtă protecţiile invizibile dintr-o încăpere, astfel încât să-şi dea seama cum să scape de ele. Evadarea însemna nouăzeci la sută pregătire şi zece la sută şansă, îi plăcea lui să spună.

Schuyler aşteptă – i se păru că trecuseră ore întregi – singură, în camera micuţă. Camera era complet izolată de zgomotele de afară. Nu se auzea nimic de la petrecere, într-un sfârşit, uşa se deschise.

— Baron de Coubertin? întrebă ea.

— Mai încearcă.

Vocea era dureros de cunoscută.

Nu. Nu se putea. Schuyler simţi că paralizează. Era ca şi cum trecutul se reîntorsese s-o bântuie. Cineva îi juca o farsă sinistră. Sub nicio formă nu se putea ca el să fie aici. Singura persoană din New York pe care încercase cu disperare s-o uite…

Jack Force păşi înăuntru. Spre deosebire de ceilalţi petrecăreţi, el era îmbrăcat simplu, în negru complet. Uniforma Venatorilor. Părul lui auriu era tăiat scurt, milităreşte, trăsăturile sale fine, aristocratice ieşind astfel şi mai mult în evidenţă. Se mişca cu o graţie înnăscută, pândind colţurile încăperii ca un animal periculos ce dă târcoale prăzii, Schuyler uitase cât era de frumos. Sau poate că doar îşi închipuise că uitase.

Nu se mai văzuseră de când petrecuseră ultima noapte împreună în apartamentul din Perry Street. Noaptea în care ea îi spusese că iubeşte pe altul. Cât de mult o duruse să vadă cum faţa lui frumoasă se transformă într-una serioasă şi gravă, de parcă ar fi îmbătrânit într-un an cât într-o viaţă.

Durerea era exact ca o rană fizică, un dor mistuitor pe care ea şi-l reprimase, dar care brusc ieşise din nou la suprafaţă: strălucitor, roşu şi furios, surprinzător în intensitatea sa. O dorinţă imposibilă: un gol în inima ei care tânjea fie umplut. Nu. Stop. Nu te duce într-acolo. Era furioasă pe ea însăşi pentru că simţea aşa ceva. Nu era bine şi era total neloial faţă de viaţa pe care o dusese timp de un an. O trădare faţă de ceea ce ea şi Oliver construiseră împreună.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut face ceva şi cu inima ei! Inima ei trădătoare, care bătea să-i spargă pieptul. Pentru că nu

voia nimic altceva decât să alerge în braţele lui Jack.

— Jack, şopti ea.

Chiar şi numele lui era greu de pronunţat. Era chiar atât de groaznic că ea dorea să-l vadă din nou? Dumnezeu ştie cât de mult încercase să nu se mai gândească la el, cât încercase să izgonească din minte orice gând legat de el.

Cu toate astea, el era mereu aici: în visele ei, ea mereu se întorcea în apartamentul de deasupra oraşului, în acel loc lângă şemineu. Nu puteai să-ţi reprimi visele, nu-i aşa? Nu era vina ei. Asta era partea cea mai enervantă. Oricât de mult ar fi dorit să se depărteze, subconştientul ei o atrăgea mereu înapoi către el.

Faptul că-l vedea în carne şi oase, chiar aici în faţa ei, era ca un atac asupra a tot ce încercase ea să păstreze în anul în care trăise în exil. Se convinsese singură că dragostea ei pentru el era moartă şi îngropată, încuiată sub un ocean, într-un cufăr de comori care nu avea să mai fie deschis niciodată. Alesese. Îl iubea pe Oliver. Erau fericiţi sau cât de fericiţi puteau fi doi oameni care aveau o recompensă pusă pe capul lor. Pe Jack nu avea voie să-l iubească, şi nu avusese niciodată. Orice însemnaseră unul pentru altul odată, acum nu mai exista. Era un străin.

Mai mult, acum fusese unit cu sora sa geamănă, Mimi. Nu mai conta ceea ce simţea – din nefericire – Schuyler pentru el. Pur şi simplu nu mai conta. Era deja legat de alta. Ea nu mai reprezenta nimic pentru el şi nici el pentru ea.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, deoarece el o privea tăcut, chiar şi după ce îl strigase pe nume.

— Am venit pentru tine, spuse el cu buzele strânse sumbru.

Atunci Schuyler înţelese. Jack era aici în numele Conclavului. Era aici pentru a o readuce la New York. Înapoi în custodie. Se afla aici pentru a o aduce în faţa anchetatorului care avea să-i pronunţe sentinţa. Nevinovată sau vinovată, nu mai conta, ştia care va fi verdictul – se întorseseră împotriva ei. Jack era unul dintre ei acum. Făcea parte din Conclav. Duşmanul.

Schuyler se trase înspre peretele opus, spre cealaltă uşă, ştiind că e inutil. Protecţiile din camera respectivă nu îi dădeau voie să plece decât în sus. Va trebui să încerce. Să alerge pe zid şi apoi să sară suficient de sus pentru a sparge geamul.

Jack îi observă privirea licărind spre tavan.

— Dacă încerci asta, vei distruge camera.

— Şi ce-mi pasă mie?

— Cred că-ţi pasă. Cred că iubeşti Hotel Lambert la fel de mult ca şi mine. Nu eşti singura care obişnuia să se joace în grădinile sale.

Normal că Jack mai fusese aici înainte. Tatăl său era fostul Regis. Familia Force locuise probabil în aceeaşi aripă de oaspeţi în care stătuse şi ea cu Cordelia. Şi ce dacă?

— O să fac asta dacă e singura modalitate. Priveşte-mă!

Jack făcu un pas înspre ea.

— Nu sunt duşmanul tău, Schuyler. În ciuda a ceea ce crezi tu. Te înşeli. Calea aia e pierdută. Există o protecţie pe care tu nu o simţi, una despre care Lawrence nu ţi-a spus. Te vei zdrobi de geam. Iar eu nu te voi răni.

— Nu?

— Nu ai de ales. Vino cu mine, Schuyler, te rog.

Jack întinse mâna. Ochii lui verzi, strălucitori, deveniră dintr-odată rugători şi blânzi. Privirea lui rău prevestitoare de mai devreme dispăruse complet. Părea vulnerabil şi pierdut. O privea exact cum o privise în acea seară. Atunci când o rugase să rămână.

Ea îi dădu acelaşi răspuns ca şi atunci.

— Nu.

Înainte de a apuca să inspire, deja alerga în diagonală şi în sus, atât de repede încât se vedea ca o pată roz pe fundalul auriu al peretelui, iar apoi se aruncă în sus, astfel încât sparse tavanul, trimiţând o ploaie de cioburi de cristal pe podeaua de marmură. Totul se termină într-o clipită.

El se înşelase. Schuyler ştia vraja care era pusă asupra locului şi ştia şi anti-vraja care o distrusese. Contineo şi Frango. Lawrence fusese foarte meticulos cu lecţiile pe care i le dăduse. În privinţa asta, cel puţin, nu avea să-l dezamăgească pe bunicul ei.

Îmi pare rău, Jack. Dar nu mă pot întoarce acolo.

Niciodată.

Apoi dispăru în noapte.

Treisprezece
Bliss

— Ascultă-mă! Nu plec nicăieri până n-o văd pe Bliss! Insist! Va trebui să chemi poliţia dacă vrei să plec!

Vocea era puternică, agresivă şi tunătoare, plină de ea însăşi, mustind de presupunerea totală şi completă că avea dreptate sută la sută, şi avea acea aroganţă tipică unui newwyorkez blazat. Era genul de voce care ţipa la curierii pe bicicletă şi lătra ordine la subordonaţii care se precipitau, atât de stridentă şi insistentă, încât străpunse ceaţa în m. Bliss era învăluită şi care o împiedica să vadă sau să mi» I i lumea de afară.

Vizitatorul se agită. Era ca şi cum ai fi privit un şarpe încolăcit care se pregăteşte să sară. Bliss îşi ţinu respiraţia. Vocea continuă tirada.

— Îi puteţi spune, cel puţin, cine a venit?

Ce este aberaţia asta?

Bliss tresări. Era prima dată, de aproape un an, când Vizitatorul îi vorbea ei direct.

Imediat luminile se aprinseră şi observă că poate vedea şi că privea afară pe fereastră. În faţa uşii de la intrare stătea un bărbat scund şi chel, care părea furios şi deja hărţuia menajera.

E Henri, spuse ea.

Cine e?

Agentul meu de modelling.

Explică.

Bliss îi trimise Vizitatorului imagini şi amintiri: aşteptând în faţa biroului de la Agenţia Farnsworth, portofoliul ei care i se balansa pe genunchi, întâlnirile la micul dejun, la Balthazar, bând cappuccino cu Henri înainte de a începe şcoala, mergând pe podium în săptămâna modei de la New York, sesiunile foto în atelierele din Starrett-Lehigh, campaniile ei publicitare pentru Stitched for Civilization, zboruri către Caraibe pentru şedinţe foto, fotografiile ei pe panouri, coperte de reviste, lipite pe autobuze şi pe capotele taxiurilor.

Hmm, ştii, sunt model, îi aduse ea aminte.

Cobra se relaxă, se desfăcu, îşi băgă limba bifurcată înapoi în gură. Dar o tensiune rămase totuşi în aer. Vizitatorul nu era deloc amuzat.

Un model. Un manechin în carne şi oase.

Luă decizia rapid.

Scapă de el. A fost neglijenţă din partea mea să las să se întâmple aşa ceva. Trebuie să păstrăm aparenţele. Nimeni nu

trebuie să ştie că nu eşti tu. Nu mă dezamăgi.

Ce vrei să spui – ce vrei mai exact de la mine? – întrebă Bliss, dar înainte de a termina fraza se trezi brusc înapoi în corpul ei, având control deplin. Asta era complet diferit faţă de încercarea patetică de acum o săptămână, fiind voise să-şi dea bretonul la o parte din ochi. Îşi dăduse seama cât de mult din ea însăşi era păstrat de Vizitator şi încerca să ţină acest gând ascuns de el.

Se simţi ca şi cum ar fi reînviat după ce a stat închisă într-un coşciug. Se clătină pe picioare ca un mânz nou-născut. Era de parcă lumea prindea contur după ani întregi în care urmărise un film neclar şi granulos. Simţea mirosul nalbelor de dincolo de fereastra sa, adulmeca sarea din aerul maritim. Mâinile ei – erau din nou ale ei. Le simţea uşoare şi puternice, nu îngreunate şi copleşite. Picioarele i se mişcau; mergea! Se împiedică de covor. Au! Se ridică în picioare şi merse mai cu atenţie.

Dar libertatea ei avea un preţ, căci îl simţea, îi simţea prezenţa în spaţiul din spatele ei (bancheta din spate a maşinii), aşteptând şi urmărind-o. E un test, se gândi ea. Vrea în vadă ce fac. Trebuie să-l trec… Să scap de Henri. Dar Henri nu trebuie să bănuiască deloc că mi s-a întâmplat ceva ciudat.

Deschise uşa dormitorului, savurând senzaţia rece a mânerului de bronz, şi fugi în jos pe scări.

— Aşteaptă! Manuela! Primeşte-l înăuntru! strigă ea, alergând în vestibul.

Era o bucurie pură să-şi audă vocea din nou – vocea ei frumoasă şi guturală. Suna altfel la ea în cap. Îi veni să cânte.

— Bliss! Bliss! ţipă tipul chelios.

Henri arăta exact la fel: aceiaşi ochelari fără rame, aceeaşi garderobă monocromatică. Era îmbrăcat în alb, în uniforma lui de vară: cămaşă şi pantaloni de in.

— Henri!

Henri o învălui într-o îmbrăţişare cu săruturi în aer.

— De luni de zile încerc să dau de tine. Tuturor ne pare extrem de rău pentru ce s-a întâmplat! Dumnezeule! Încă nu-mi vine să cred! Mă bucur să văd că eşti bine. Pot să intru?

— Sigur.

Îl conduse în sufrageria scăldată în soare, acolo unde familia primea oaspeţii. Bobianne exagerase puţin cu tematica nautică. Pe pereţi erau atârnate vâsle lungi, pernele alb-albastre erau

împodobite cu sfoară şi peste tot erau faruri miniaturale. Bliss îi ceru menajerei să aducă nişte răcoritoare şi se rezemă în perne. Îi era uşor să se joace de-a amfitrioana; o ajuta şi faptul că întreaga ei viaţă fusese crescută să facă asta. O împiedica să-şi frece tălpile desculţe de covor şi să sară în sus şi-n jos prin perne.

Trăia! În propriul ei corp! Şi vorbea cu un prieten! Dar îşi controlă cu grijă expresia feţei, la fel ca şi gândurile. Nu dădea bine să pară extaziată, având în vedere că jumătate din familia ei murise sau era considerată dispărută. Asta cu siguranţă avea să nască suspiciuni.

— În primul rând, îmi pare extrem de rău de Bobianne, puse Henri, dându-şi jos ochelarii la modă şi curăţând lentilele cu colţul cămăşii. Ai primit florile, da? Nu că am fi aşteptat vreun bilet de mulţumire sau ceva. Nu-ţi face griji.

Flori? Care flori? Henri păru îngrijorat când Bliss nu răspunse, iar ea repară greşeala imediat luându-l de mână.

— Normal! Normal – au fost minunate, întotdeauna eşti foarte atent!

Bineînţeles că Agenţia trimisese flori pentru comemorarea lui Bobianne.

În decursul conversaţiei, Bliss află că ziarele explicaseră măcelul de la vila Almeida prin faptul că avusese loc un incendiu. Se bănuia că era vorba de incendiere premeditate, dar, având în vedere că Policia abia se mişca, erau slabe şanse să se facă dreptate vreodată.

Menajera se întoarse aducând o carafă cu băutura preferată a lui Bobianne: Arnold Palmer – jumătate ceai cu gheaţă, jumătate limonadă (cu lămâi proaspăt culese din livada lor).

— Nu pot să cred că a trecut un an de când nu ne-am mai văzut! spuse Henri, acceptând un pahar aburit, plin cu o licoare de culoarea ambrei.

Un an!

Asta veni ca un şoc. Mâinile lui Bliss începură să-i tremure aşa de tare, încât aproape scăpă paharul din mână. Nu avusese nici cea mai vagă idee cât de mult timp trecuse de când nu mai avea control asupra corpului şi vieţii ei. Nu-i de mirare că se chinuia să-şi aducă aminte de diverse treburi.

Asta însemna că ratase ultima ei zi de naştere. Când împlinise cincisprezece ani, familia ei o sărbătorise la Rainbow Room. Dar

la şaisprezece ani nu mai avusese pe nimeni în jurul ei să sărbătorească. Nici măcar pe ea însăşi, se gândi tristă. Nu am fost prezentă pentru propria mea zi de naştere! Un an întreg trecuse în timp ce ea se lupta cu îndârjire să păstreze o umbră de conştiinţă. Nu avea să i-l mai readucă nimeni înapoi, iar timpul devenea din ce în ce mai preţios.

O furie arzătoare i se aprinse în suflet – un an întreg îi fusese furat – dar, din nou, o reprimă. Nu voia să-l lase pe pasagerul de pe bancheta din spate să ştie ce simte ea. Era prea periculos. Va trebui să rămână calmă.

Se întoarse spre agentul şi prietenul ei şi încercă să simuleze că nu simţise pumnul pe care tocmai i-l aplicase în stomac.

Paisprezece
Mimi

Zorile se iveau din spatele dealurilor. O altă noapte pierdută degeaba prin mahalale. Cercetaseră fiecare bărbat, femeie şi copil din zona respectivă. Mâine vor face acelaşi lucru, începând cu mahalalele din nord, în Jacarezinho. Entuziasmul general al echipei începea să scadă drastic. Mimi nu credea că aveau s-o găsească vreodată pe Jordan. Cel puţin nu în Rio. Kingsley arbora o mină încrezătoare, dar Mimi vedea dincolo de ea şi îşi putea da seama că era frustrat.

— Instinctul îmi spune că am dreptate, e aici, spuse el în timp ce coborau repede prin labirintul de scări improvizate, săpate în coasta dealului.

Străzile înguste erau pustii, cu excepţia câinilor vagabonzi şi a vreunui cocoş ocazional.

— Glom-ul te contrazice, şefu', zise Mimi, deşi ştia că el detestă să i se spună aşa.

El scuipă o grămăjoară de tutun, un scuipat maroniu care îi ieşi din gură arcuindu-se în sus. Dacă n-ar fi fost dezgustător, ar fi părut chiar impresionant.

— Mi-ar plăcea să nu mai faci asta, spuse Mimi.

— De ce nu-mi spui ce ţi-ar plăcea să fac? zâmbi Kingsley.

Mimi nu se obosi să-i mai răspundă la tachinare. Se întrebă cum e să fii un Sânge Argintiu reformat – orice ar fi însemnat asta. Oare mai avea vreun suflet-pereche? Se aplicau aceleaşi

reguli? Ce făceau de fapt cei cu Sânge Argintiu? Mai aveau nevoie de cei cu Sânge Roşu pentru a supravieţui? Sau trăiau doar cu cafeină şi zahăr – pentru că asta părea să-l ţină pe Kingsley în viaţă. Tipul era slab, dar putea mânca zece gogoşi odată.

— Căpitane, strigă Ted Lennox. Fetiţa asta vrea să vorbească cu Force.

Era aceeaşi fetiţă care-i urmărise în după-amiaza aceea. Cea căreia Mimi îi dăruise animalul de pluş, pe care acum fetiţa îl strângea la piept.

— Scumpo, ce cauţi singură pe aici? o întrebă Mimi. Ar trebui să fii în pat. E cinci dimineaţa.

— Senhora, senhora. Căutaţi pe cineva, nu-i aşa? întrebă ea ezitant în portugheză.

Mimi dădu din cap. Venatorii aveau un pretext. Dacă întreba cineva care era motivul pentru care cutreierau mahalalele, ei se dădeau drept poliţişti pe urmele unei persoane dispărute.

— Da, aşa e, răspunse Mimi în limba maternă a fetiţei.

— O fetiţă ca mine.

— De unde ştii? întrebă Mimi cu asprime.

Asta nu făcea parte din poveste. Pretextul era că ei căutau un hoţ, un criminal, un condamnat evadat, un adult. Nimeni nu ştia că ei căutau o fetiţă, pentru că asta ar fi creat piste false în visele oamenilor. Dacă oamenii ar fi ştiut că ei sunt în căutarea unei fetiţe, cu siguranţă ar fi visat despre asta şi ar fi îngreunat munca Venatorilor.

— De unde ştii că e o fetiţă?

— Pentru că ea mi-a spus.

— Cine ţi-a spus? Ce ţi-a spus? întrebă Mimi tăios.

Fetiţa scutură din cap, părând subit înfricoşată.

— Ai scanat-o? întrebă Kingsley cu o mişcare a capului.

Mimi dădu din cap. În prima noapte când ajunseseră aici, scanase toţi copiii. Nu descoperise nimic. Dar fusese oare destul de meticuloasă? Sau prea blândă? Glom-ul era imprevizibil – unii oameni nu reacţionau bine când le era invadată conştiinţa. Dacă se trezeau în decursul unei senini, existau şanse să fie răniţi, ba chiar să-şi piardă minţile. Uite ce i se întâmplase aşa-zisului martor.

Venatorii erau capabili, meticuloşi şi nu făcuseră rău, până acum, niciunui Sânge Roşu. Dar poate că Mimi nu dorise să

rişte. Cel puţin nu cu fetiţa asta. O cercetase superficial, fără a-i sonda miezul subconştientului.

Sam scoase o poză din buzunar. Era legitimaţia cu poză a lui Jordan de la şcoală. Părea tulburată şi serioasă în uniforma ei ecosez.

— Ai văzut-o? Ea este?

Fetiţa încuviinţă din cap, strângând cu putere la piept căţelul de jucărie.

— Măi, măi, ca să vezi! Urmaţi copiii! spuse Kingsley.

— Şşşt, îl mustră Mimi.

Inima începu să-i bată mai tare. Oare era posibil ca, în tot acest timp, răspunsul la căutările lor să fi fost chiar sub nasul lor? Urmărindu-i pas cu pas? Când au început copiii să se ţină după ei? Au fost aici chiar din prima noapte, de la început. Poate nu şi-au dat seama pentru că Mimi fusese prea slabă, prea emotivă pentru a cerceta fetiţa aşa cum trebuia?

— Eşti sigură? Eşti sigură că ai văzut-o?

Lui Mimi îi venea s-o scuture pe fetiţă, deşi voia să se scuture pe ea însăşi.

Îngăduise ca sentimentele ei pentru fetiţă să interfereze cu munca ei. Şi de când avea Azrael sentimente?

Fetiţa încuviinţă din cap.

— Da, ea e, Sophia.

Îi spunea lui Jordan pe numele ei adevărat. Mimi simţi fiori pe şira spinării.

Ted îngenunche lângă fetiţă.

— De unde o ştii?

— Locuia acolo, spuse fetiţa. Cu bunica ei. Nouă ne era frică de doamna. Şi Sophiei îi era frică.

— Unde e acum?

— Nu ştiu. Au luat-o.

— Cine?

Fetiţa nu spuse.

— Propon familiar, zise Mimi cu blândeţe, pe tonul coercitiv al limbii sacre.

Spune-le prietenilor tăi. Folosise constrângerea. Nu voia o răneasca pe fetiţă, dar trebuiau să afle.

— Ţie nu ţi se va întâmpla nimic. Spune-ne ce-ţi aminteşti.

— Oameni răi. Un bărbat şi o femeie. Au luat-o şi au plecat, spuse fetiţa cu voce egală. Luni.

Venatorii schimbară nişte priviri tăioase. În ziua aia ajunseseră la Rio.

— Şi bunica asta a ei… mai e aici? întrebă Mimi.

— Nu. A plecat după câteva zile, zise fetiţa, uitându-se la ei eu nişte ochi mari şi speriaţi. Sophia mi-a zis că or să vină nişte oameni s-o caute, oameni răi şi oameni buni. La început nu eram siguri ce fel de oameni eraţi. Dar ne-a spus că oamenii buni or să aibă cu ei o doamnă frumoasă şi că tu a să-mi dai un căţeluş de jucărie, spuse fetiţa şovăitor.

— Ţi-a spus că vom veni? întrebă Mimi.

— Mi-a zis ca atunci când vin oamenii buni, să le dau asta, spuse fata, scoţând un plic din buzunar.

Era soios şi murdar de pământ. Dar scrisul de mână era o caligrafie frumoasă, genul pe care-l vedeai de obicei pe plicuri de culoarea fildeşului ce anunţau o ceremonie de legătură.

Era adresat lui Araquiel.

Îngerul Judecăţii. Numit şi îngerul cu Două Feţe. Îngerul care avea în el şi lumina, şi întunericul.

Kingsley Martin.

Cincisprezece
Schuyler

Când ea sparse geamul, expresia de pe faţa lui Jack era un amestec de şoc şi mândrie, dar Schuyler nu-şi permise să zăbovească mai mult cu privirea. Trebuia să nu se mai gândească la el şi să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Sărise din cameră înspre cer şi aterizase pe un grătar cu zăbrele, apoi sărise pe acoperiş şi jos pe pământ. Alerga prin mijlocul petrecerii, o pată roz printre oaspeţi.

Era trecut de miezul nopţii şi festivităţile luaseră o turnură mai întunecată – acel moment de la fiecare petrecere de neuitat când se pare că tot şi toate sunt disponibile oricui. În aer plutea un sentiment tumultuos de abandon sălbatic, în timp ce starurile de la Bollywood îşi unduiau şoldurile şi dansau din buric şi o sută de toboşari la tobe dohl indiene ţineau ritmul constant şi seducător. Schuyler nu putea spune cu exactitate de ce, dar era ceva sinistru în felul hipnotizant în care suna muzica, o atracţie aproape ameninţătoare. Să asculţi această muzică era ca şi cum

ai fi fost gâdilat prea tare – atunci când gâdilatul nu mai e amuzant şi devine o formă de tortură, iar râsul e incontrolabil şi nedorit.

Trecu printr-un şir de dansatori indieni, trecu de cei care cântau la talgere şi îl culcă la pământ pe unul dintre cei care mergeau pe catalige, ratând la mustaţă o echipă de purtători de torţe ce stăteau deoparte.

Dar oriunde s-ar fi dus, el era exact în spatele ei. La distanţă de o bătaie de inimă.

Schuyler!

Îi auzi vocea clar în minte. Jack folosea glom-ul asupra ei. Nu era corect. Dacă i-ar fi strigat numele cu voce tare, poate că l-ar fi iertat, dar să ştie că se afla în mintea ei – că el reuşea asta cu la fel de mare uşurinţă ca şi înainte – era chiar alarmant.

Alergă pe lângă îmblânzitorii de tigri şi înghiţitorii de foc, pe lângă un grup de nobili europeni beţi, ghiftuiţi cu sânge, care-şi părăsiseră însoţitorii umani lângă zidurile palatului. Deja asta nu mai era o petrecere, ci altceva. Ceva diabolic şi corupt… o orgie, un imn închinat răsfăţului monstruos, dăunător şi perfid. Şi Schuyler simţea că ceva – sau cineva – incita pe toată lumea spre dezastru. Şi putea auzi paşii lui Jack, uşori şi rapizi, în urma ei.

Într-un fel, această urmărire o învigoră: alerga extrem de repede, folosindu-şi muşchii de vampir aşa cum nu fuseseră niciodată folosiţi – Dumnezeule, el chiar era rapid!

Dar eu sunt şi mai rapidă, se gândi ea. Te pot întrece, Jack Force; încearcă doar; nu mă vei prinde niciodată.

Ba te voi prinde.

Schuyler blocă accesul glomului către mintea ei, aşa cum o învăţase Lawrence. Asta o să-i închidă gura.

Trebuia să existe un loc în care să se poată ascunde. Cunoştea hotelul. Cordelia o lăsase aici ore întregi când veniseră în vizită şi, fiind copil, explorase fiecare centimetru din el. Cunoştea fiecare spărtură, fiecare ascunzătoare secretă – o să se piardă de el în aripa rezidenţială – acolo erau foarte multe dulapuri camuflate şi compartimente ascunse – aşa că alergă înapoi în castel pe la intrarea servitorilor.

În timp ce alerga, trimise şi ea un mesaj în glom.

Oliver!

Oliver!

Încercă să localizeze semnalul lui – Oliver!

Dar oamenii nu erau la fel de sensibili ca vampirii la modul de comunicare al glomului. Oliver nu reuşise niciodată să-i citească gândurile, darămite să mai şi vorbească direct cu ea. Şi deşi încercaseră să exerseze crearea unei punţi mintale care să unească un vampir de Conduitul său uman, aceste exerciţii eşuaseră. Erau tineri şi aveau nevoie de o viaţă întreagă ca să construiască puntea, precum cea dintre Lawrence Van Alen şi Christopher Anderson. Poate că în cincizeci de ani aveau să poată comunica telepatic, dar nu acum.

Trebuia să-l găsească pe Oliver. Era poate foarte îngrijorat. Probabil măsura cu paşii încăperea, nu băga de seamă artificiile, bea prea multe cocteiluri pentru a-şi calma nervii. Renunţase la extrem de multe lucruri pentru a fi cu ea. Bineînţeles că îi va spune că era datoria lui, ba chiar destinul lui să trăiască şi să moară alături de ea. Dar, cu toate astea, ea nu putea să nu simtă că era ca o povară pentru el, că îl obligase să suporte mult prea mult – îl sortise să trăiască într-o fugă perpetuă. El îi dăruise totul – prietenia sa, averea şi viaţa – şi tot ce-i putea ea da în schimb era inima ei. Schimbătoarea, nebuna, vinovata şi nestatornica ei inimă. Se detesta.

Un gând groaznic îi trecu prin minte: dacă ajunseseră deja la Oliver? Nu aveau să-l rănească, se gândi ea. Să încerce numai… Dacă i se întâmplase ceva… Nici nu voia să e gândească la aşa ceva.

În timp ce alerga pe holurile hotelului, totul se întunecă brusc. Cineva stinsese toate luminile din palat. Avu sentimentul că ştie cine era acel cineva.

Bine, dar ca şi tine, Jack, şi eu pot vedea în întuneric.

Găsi uşa care dădea înspre o scară secretă ce ducea către subsol, pe lângă bucătării şi apoi în temniţa subterană, o relicvă ce data dintr-un secol anterior. Nu mulţi ştiau că Hôtel Lambert fusese construit pe ruinele unui castel medieval şi că fundaţia castelului ascundea multe secrete.

O, Doamne, te rog să nu-mi spui că am călcat peste un schelet, se gândi Schuyler în timp ce sandala ei ateriză pe ceva care trosni într-un mod tulburător.

Putea vedea conturul treptelor, distruse şi abrupte, în jos, în jos, trebuia să meargă tot mai jos… trebuia să iasă de acolo.

Oliver!

Nimic.

Va trebui să ia legătura cu el mai târziu.

Pentru că, într-un sfârşit, ajunsese. În cel mai adânc loc din temniţă, în carcera ce găzduise, dincolo de zăbrelele sale, Dumnezeu ştie câţi prizonieri şi câte suflete nefericite.

Nu mă va găsi niciodată aici.

Se simţi ameţită şi aiurită şi întregul corp îi tremura incontrolabil pe măsură ce înainta.

Şi căzu direct în braţele fostului ei iubit şi actual urmăritor.

Jack Force.

Strânsoarea lui era ca o menghină. Avea vocea mai rece decât aerul pe care-l respirau.

— Ţi-am zis, Schuyler, că nu eşti singura care ştie secretele din Hôtel Lambert!

Şaisprezece
Bliss

Partea bună legată de oamenii care se învârteau în lumea modei era că, de obicei, nu băgau de seamă reacţiile altora. Aşa că Henri, sporovăind despre ultimele bârfe din New York, nu observă deloc agitaţia lui Bliss. Majoritatea veştilor erau foarte deprimante: ce reviste mai dispăruseră de pe piaţă, ce designeri mai dăduseră faliment.

— E groaznic, de-a dreptul groaznic, spuse Henri, scuturând din cap. Dar, ştii tu, viaţa merge mai departe… şi mottoul nostru este să nu te dai niciodată bătut. Mai e încă de muncă, zise el cu o privire binevoitoare. Adică, ştiu că poate îţi cer prea mult, şi înţeleg dacă nu eşti pregătită…

Se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

Bliss abia atunci îşi dădu seama uimită că Henri vorbea despre reîntoarcerea ei la muncă.

Simţindu-i ezitarea, pe care el o luă drept un semn de capitulare, Henri arboră mina de business şi, lăsându-şi jos paharul, îşi luă Blackberry-ul.

— Nu e nimic foarte complicat, doar ceva uşurel pentru a-ţi intra în mână. Ai auzit de show-ul anual de caritate al lui Muffie Astor Carter? Îl găzduieşte chiar ea pe domeniile sale din East End.

Bliss auzise de asta. Mama ei vitregă obişnuia să se plângă că Muffie nu-i oferea niciodată un loc în rândul din faţă, deşi

Bobianne comanda mereu un portbagaj întreg de haine prezentate pe podium.

— Ai fi alegerea perfectă pentru asta. Pot să-i spun că accepţi? zise Henri mieros.

— Nu ştiu…

Modelling. Cât de afectat i se părea acum, cât de trivial. Cât de amuzant ar fi să se poată întoarce la vechea sa viaţă – programări la atelierele designerilor, sesiuni de probe, bârfe cu stiliştii şi designeri care se gudurau pe lângă tine, şedinţe de machiaj, petreceri – asta însemna că încă mai putea avea o viaţă? Renunţase complet să se mai gândească la asta. Presupusese că viaţa ei se sfârşise, dat fiind ceea ce se întâmplase. Dar ce spusese Vizitatorul? Nimeni nu trebuie să bănuiască nimic. La urma urmei, trecuse un an. Nimeni nu avea s-o învinuiască pentru că se întorcea la serviciu, nu-i aşa?

Şi nu era ăsta cel mai bun mod de a face faţă durerii şi pierderii, să găseşti ceva care să-ţi distragă atenţia? Şi ce putea fi mai potrivit decât un show de modă important, stupid şi frivol? Aşa cum zisese Henri, hai să ne uităm la cei care au pierdut sume uriaşe din banii altora, provocând astfel criza financiară, şi care îşi văd de viaţa lor mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Care găzduiau evenimente de binefacere şi îşi făceau cumpărăturile la Hermès, în timp ce victimele nesăbuinţei lor plângeau!

Îşi aduse aminte de o văduvă tânără, o profesoară de la Duchesne, care se reîntorsese la catedră după ce soţul ei murise pe neaşteptate. Să te reîntorci la serviciu, să te reîntorci la vechea ta viaţă… brusc i se părea… posibil.

Scapă de el, îi comandase Vizitatorul. Păi, metoda cea mai sigură de a scăpa de Henri era să-i dea răspunsul pe care voia să-l audă. Imediat ce agentul se asigura că vechea clientă avea să se întoarcă, cu siguranţă avea să anunţe rapid că trebuia să rezolve nişte treburi importante în altă parte. Faptul că o întrebase cum se simte fusese probabil doar un tertip pentru a afla dacă o poate introduce în spectacol.

— OK, spuse ea, respirând adânc.

— OK?

Henri ridică o sprânceană.

— OK, zâmbi Bliss.

După ce îşi luă la revedere de la vechiul ei agent, Bliss

rămase pentru o clipă singură pe canapea. La un moment dat în decursul vizitei lui Henri, simţise o schimbare în interiorul ei. Vizitatorul dispăruse. Bancheta din spate era liberă, atât cât îşi putea ea da seama. Poate că trecuse testul.

Oricum, la fel ca Elvis, părăsise clădirea. Dar lăsase uşa deschisă. Îi dăduse înapoi, fără să-şi dea seama, cheia propriului trup. Sau uitase s-o ia înapoi. La fel ca un părinte care lasă cheile de la Ferrari pe masă. La fel ca în acel film vechi pe care obişnuia să-l urmărească pe când era copil şi când se difuza la televizor. Puştiul distrusese maşina. Evident, ea nu avea să facă ceva aşa de stupid. Era propriul ei corp. Avea puţin timp la dispoziţie şi trebuia să-l petreacă cu folos.

Se hotărî să facă o baie şi se duse sus. Fiecare dintre cele zece dormitoare avea propria sa cameră de baie spaţioasă şi Bobianne o lăsase pe Bliss să şi-o decoreze singură. Era un spaţiu drăguţ: numai marmură caldă şi lumină incandescentă. Deschise robinetul şi umplu cada antică de apă, storcând în ea o cantitate generoasă din tubul cu gel de baie preferat. Apoi se dezbrăcă repede şi intră în cadă, bucurându-se de bulele de săpun şi de senzaţia grozavă pe care i-o dădea apa caldă curgându-i pe spate.

Apoi se îmbrăcă cu unul dintre halatele de baie turceşti pufoase pe care mama ei vitregă le cumpărase special pentru această reşedinţă şi coborî la bucătărie, unde rugă bucătăreasa să-i pregătească prânzul. Mâncă un cheeseburger – în sânge, cu zeama curgând şi amestecându-se cu muştarul franţuzesc într-un fel în care o făcea mereu să aprecieze faptul că e carnivoră.

Abia acum îşi dădu Bliss seama că nu-i era foame în adevăratul sens. În sensul vampiresc. Vechea sete de sânge dispăruse. Pofta nu mai exista. Ce însemna asta?

Împinse deoparte farfuria goală şi îşi trecu mâna prin păr. Va trebui să-şi facă o programare la salon cât mai repede posibil. Vizitatorul voia ca ea să păstreze aparenţele, nu? A păstra aparenţele era o treabă la care fiica senatorului Forsyth Llewellyn se pricepea de minune.

Când tatăl tău este senator de New York, privirile cercetătoare sunt imposibil de evitat.

Pe faţa lui Kingsley nu se putea citi nimic, iar Mimi nu mai suporta.

— Aşa, şi? Ce e? S-a dus la un concert de-al lui Miley Cyrus? A scris vreun roman pe telefonul mobil? Ce scrie?

El o reduse la tăcere cu o privire şi le arătă scrisoarea. Un singur rând, scris cu aceeaşi caligrafie frumoasă. Phoebus ostend praeeo.

Mimi ştia că Phoebus era numele regelui-soare în limba veche, iar restul era destul de uşor de înţeles.

— Soarele vă va arăta calea, spuse ea. Ce înseamnă asta?

Drept răspuns, Kingsley împături cu grijă scrisoarea şi o băgă în buzunarul de la sacou.

Habar nu are, se gândi Mimi.

— De ce s-ar obosi Străjerul să ne trimită un bilet care să conţină o aberaţie? întrebă ea, enervată. Şi de unde ştia că vin s-o caut? Şi că o să aduc o jucărie de pluş?

— Uiţi ceva. Străjerul poate vedea în viitor. Dacă cei cu Sânge Argintiu au ţinut-o captivă – şi cu siguranţă aşa au făcut –, atunci ea s-a simţit ameninţată şi n-a avut încotro şi a folosit un mod de comunicare criptic.

— E o ghicitoare. Un indiciu, spuse Ted brusc. Un indiciu legat de unde se află. „Soarele vă va arăta calea.”

Era cea mai complexă propoziţie pe care o spusese într-un an. Până şi Sam păru surprins să-l vadă pe fratele său aşa de guraliv.

Kingsley dădu din cap.

— Normal. Sophia mereu spunea că înţelepciunea trebuie câştigată.

O ghicitoare. Minunat. Un an întreg de căutare a Străinului şi, când în sfârşit ajung şi ei undeva, găsesc un soi de sfinx ciclop care le blochează drumul. Oare ar fi durut-o mâna dacă scria Sunt prizonieră pe aleea Favela la numărul 101! Veniţi repede şi aduceţi-mi şi o napolitană! Sau cereau prea mult de la ea?

Nu iei lucrurile obişnuite în serios, trimise Kingsley.

Încerc şi eu să le fac mai interesante, răspunse Mimi telepatic. Şi pleacă de la mine din cap. N-ai ce căuta aici!

Între timp, ceilalţi Venatori erau adânciţi în glom, consultându-şi amintirile şi încercând să lămurească înţelesul

din spatele cuvintelor. Într-un final, Ted deschise ochii şi vorbi.

— E un bar în apropiere numit El Sol de Ajuste. Soarele care apune.

— Şi? întrebă Mimi.

— Există o veche vorbă a celor cu Sânge Argintiu – soarele care apune reprezintă căderea lui Lucifer pe Pământ, explică Kingsley. Ar putea fi acolo.

Aşa e, îşi aminti Mimi. Lucifer era Prinţul Raiului. Fiul Zorilor. Era de înţeles că pentru cei cu Sânge Argintiu osânda lui era asemănătoare cu un apus de soare.

— Păi, atunci ce mai aşteptăm? întrebă Mimi. Avem un Străjer lipsă pe care trebuie să-l găsim, şi nu ştiu ce părere aveţi voi, băieţi, dar eu am nevoie de-o băutură.

Optsprezece
Schuyler

— N-ai de ce să te temi. Te rog, nu fugi iar de mine!

Respiraţia lui Jack sufla fierbinte în urechea lui Schuyler, iar ea avu senzaţia că fiecare cuvânt e o mângâiere. Dar mâinile lui nu slăbiră strânsoarea, degetele sale continuară să-i ţină încleştate braţele.

— Dă-mi drumul! spuse ea. Mă doare!

Gâfâia, deşi, spre surprinderea ei, din momentul în care el o atinsese nu mai tremura aşa de tare.

Simţi cum strânsoarea lui slăbeşte, dar o parte din ea se întristă că el ceda aşa uşor. Acea parte nesuferită şi condamnabilă din ea, căreia îi era dor de atingerea lui imediat ce el îşi luă mâinile de pe ea. Îşi strânse trupul cu braţele, încercând să nu se simtă abandonată. De ce simţea asta? Ea era cea care îl respinsese. Ea era cea care plecase. Jack nu mai însemna nimic pentru ea acum. Nimic.

— Îmi pare rău, şopti el. Ce s-a-ntâmplat? Eşti bine? întrebă, privind-o atent. Tremuri!

— N-am nimic… mai tremur câteodată… e-n regulă, spuse ea, întorcându-şi privirea spre el. Oricum, nu mă întorc. Nu mă mai întorc la New York.

Spre surprinderea ei, Jack păru brusc uşurat, de parcă i s-ar fi luat o povară de pe umeri.

— De-asta fugeai? Ai crezut că am venit să te duc înapoi la New York? Nu de-aia sunt aici!

Acum era rândul ei să fie încurcată.

— Atunci de ce?

— Chiar nu ştii? întrebă Jack.

Ea scutură din cap.

— Aici eşti în pericol, Schuyler, spuse el, uitându-se în jur cu precauţie. Cei cu Sânge Argintiu sunt în păr aici. Nu-i simţi? Nu le simţi foamea?

În secunda în care spuse asta, ea ştiu exact la ce se referea – acea voracitate profundă şi intensă, o dorinţă neabătută. Deci asta simţise la petrecere, un apetit nesfârşit de lăcomie, sex şi dorinţă, acel hipnotic cântec de sirenă către depravare. Vibra undeva pe fundal, precum un zgomot pe care nu-l puteai desluşi cu claritate, dar ştiai că e acolo. Croatan. Deci avea motive să se teamă. Îi simţise.

Jack o prinsese într-un colţ al celulei, iar Schuyler începu să simtă claustrofobie în spaţiul extrem de strâmt. Ştiu instinctiv că multe suflete suferiseră şi îşi găsiseră sfârşitul în acelaşi loc în care se afla şi ea. Putea simţi durerea primordială, simţul neîndoielnic al nedreptăţii.

Pe vremuri, prizonierii erau trimişi în temniţe să moară – să putrezească sub pământ, fără a mai vedea vreodată soarele.

Ciudat că oamenii fuseseră determinaţi de Conspiratori să creadă că vampirilor le e frică de soare, când de fapt, adevărul era exact opusul. Ei îl iubiseră atât de mult, încât fuseseră izgoniţi din rai din cauza dragostei lor pentru lumina luciferică.

Schuyler se înfioră, iar Jack continuă să-i explice:

— Petrecerea a fost compromisă. Au venit aici după tine.

— Dar de ce le pasă celor cu Sânge Argintiu de mine? Ce am eu aşa de important? întrebă Schuyler, încercând să nu pară că e irascibilă şi că se văicăreşte.

De ce ea? Nu alesese ea asta. Tot ce-şi dorea era să fie lăsată în pace, dar se pare că se născuse pentru a fi ţinta unor atacuri.

Când Jack îi răspunse, o făcu cu siguranţa şi gravitatea unui duh ancestral, iar Schuyler întrezări astfel creatura străveche din spatele măştii de vampir tânăr. Cum îl numise Lawrence? Abbadon. Îngerul Distrugerii. Îngerul Apocalipsei. Unul dintre cei mai temuţi foşti generali ai lui Lucifer.

— Ciclurile sunt cheia existenţei noastre; ele garantează

invizibilitatea noastră permanentă în lumea umană. Conform Codului, expresia fiecărui spirit este atent monitorizată şi înregistrată. Există nişte liste şi reguli care guvernează cine este chemat, de cine şi când anume. Nu există nicio mărturie că Allegra ar fi avut voie să dea naştere unei fiice în acest ciclu. Aşa că simplul fapt că tu te-ai născut e deja o violare a regulilor.

Ea fusese o greşeală chiar de la naştere, se gândi Schuyler. Mama ei… acea figură împietrită şi tăcută din patul de spital… de ce a ales să mă nască? se întrebă Schuyler.

— Şi ce dacă? Tot nu explică nimic. De ce le-ar păsa de asta? Ce-i interesează pe ei? Nu are niciun sens.

— Ştiu, oftă Jack.

— Nu-mi spui totul, îşi dădu Schuyler seama.

O proteja.

— Spune-mi adevărul! Trebuie să existe un motiv pentru care încearcă să mă omoare.

Jack lăsă capul în jos şi, într-un final, vorbi:

— Cu multă vreme în urmă, în timpul crizei de la Roma, Pistis Sophia a văzut în viitor. Ne-a spus că, într-o bună zi, legătura indestructibilă dintre Neprihăniţi se va rupe. Că Gabrielle îl va respinge pe Mihail şi va avea o fiică cu un Sânge Roşu. Şi că acea fiică va fi sfârşitul celor cu Sânge Argintiu. Sophia nu s-a înşelat niciodată.

— Deci eu sunt moartea lor? Lui Schuyler i se păru amuzant şi absurd. Eu? Lor le e teamă de… mine?

Îi scăpă un chicot aproape isteric înainte de a-l putea controla. Era pur şi simplu ridicol. Ce putea face ea să-i rănească pe ei? Aşa cum remarcase Anchetatorul, folosise spada mamei ei şi ratase. Poate că era rapidă şi puternică şi uşoară, dar nu era o luptătoare, o războinică, nu era un soldat.

Jack îşi încrucişă braţele.

— Nu e nimic de râs. Leviathan te-ar fi ucis pe loc, atunci, în noaptea petrecută la Rio, dacă ar fi ştiut cine eşti. Şi acum, când a aflat că a fost atât de aproape de a te ucide, te-a căutat şi a venit după tine aici pentru a termina treaba.

— Dar de unde ştii că m-a găsit Leviathan?

— Pentru că eu l-am găsit pe el, spuse Jack înnegurat, Tatăl meu şi cu mine îl căutăm de luni întregi.

— E şi Charles aici? întrebă ea.

Se miră de ce această veste nu o făcu să se simtă în

siguranţă. Charles Force era cel mai puternic dintre ei toţi. El era Mihail, Cel cu Inima Curată, Curajosul, Prinţul îngerilor, Comandantul Suprem al Armatei Domnului. Şi ea îl căutase pe Charles, iar faptul că ştia că era şi el aici în Paris ca protector al ei – sau unul dintre ei – ar fi trebuit s-o bucure. Dar nu o bucura. Charles Force nu-i era prieten. Nu-i era nici duşman, dar nici prieten.

Dar poate că acum va reuşi să descopere ceea ce o rugase Lawrence să facă. Charles îi va spune despre Moştenirea familiei Van Alen. Schuyler trebuia să afle. Măcar atât îi datora bunicului ei.

Jack dădu din cap.

— Da. A decis să vină, când, după mărturisirea ta, Conclavul nu a trimis Venatorii pe urmele Leviathanului. Timp de luni de zile am fost cu un pas şi două oraşe în urma lui. Când Leviathanul ne-a condus aici, la această petrecere, ne-am gândit că o urmăreşte pe contesă, pentru că ea a jucat un rol important în încarcerarea lui pe Corcovado.

Dar când te-am văzut pe tine în sala de bal, am ştiut imediat care erau adevăratele sale intenţii. Charles m-a trimis să mă asigur că eşti în siguranţă, în timp ce el se va confrunta cu Leviathanul.

Practic, era în pericol de a fi atacată de cel mai rău dintre cei mai răi demoni. Extraordinar. Fugea de Venatori, când, de fapt, acum că ştia cine era pe urmele ei, ar fi trebuit să fugă înspre ei.

— Deci acum mă crezi? Mă crezi că nu l-am ucis pe Lawrence, aşa cum spune Conclavul? întrebă Schuyler.

El privi în jos.

— Nu pot vorbi în numele Conclavului. Dar eu te-am crezut mereu, am crezut întotdeauna în tine, spuse el cu blândeţe.

— Da, zise ea, dând din cap şi încercând să pară serioasă, pentru a ascunde faptul că era mişcată de încrederea lui.

Jack o credea. Era de partea ei. Cel puţin nu o detesta. Nu o detesta pentru că îi frânsese inima.

— Şi acum ce facem?

— Să începem cu începutul, zise el repede. Hai să ieşim din carcera asta. Mi-era teamă c-o să alegi exact locul ăsta ca să te ascunzi. Şi cred că ai observat ce groaznic miroase!

Nouăsprezece
Bliss

Muffie Astor Carter (pe numele ei adevărat Muriel) era o Sânge Albastru în toate sensurile cuvântului. Fusese educată la şcoli de elită, precum Miss Porter's şi Vassar, şi lucrase în departamentul de publicitate al renumitului bijutier Harry Winston, înainte de a se căsători cu doctorul Sheldon Carter, cel care dobândise faima devenind chirurgul plastician al înaltei societăţi din Park Avenue. Legătura lor era una dintre cele controversate, deoarece le luase ceva timp pentru a se găsi unul pe altul: el era al doilea ei soţ, iar ea era a treia lui soţie.

Era, de asemenea, una dintre cele mai populare figuri mondene. Rivalele geloase se plângeau că publicul o place doar pentru numele pe care-l poartă. Era atât de revoltător, de şcolăresc, încât părea o glumă. Dar nu era; era adevărat, la fel ca şi Muffie însăşi, care întruchipa autenticitatea aristocratică de alb-protestant-de-origine-anglo-saxonă, într-o eră a hoardelor de proaspăt îmbogăţiţi neruşinaţi, care îşi adăugau un „von" sau „de" la nume şi care nu ştiau să facă diferenţa dintre o bijuterie Verdura şi una Van Cleef.

În fiecare an, Muffie îşi deschidea reşedinţa din Hamptons, „Capătul Oceanului", pentru a găzdui un show de modă în beneficiul Băncii de Sânge din New York. Era punctul culminant al calendarului de evenimente sociale din luna august. Aşezată la capătul lui Gin Lane, proprietatea se întindea pe şase acri şi includea un conac cu o casă de oaspeţi separată şi la fel de extravagantă, un garaj pentru douăsprezece maşini şi locuinţele personalului. Proprietatea mai avea şi două piscine (cu apă sărată şi apă dulce), terenuri de tenis, un lac cu nuferi şi grădini îngrijite de profesionişti. Iarba-câinelui era tăiată o dată la două zile, manual, cu foarfeca, pentru a o menţine exact la lungimea potrivită.

Când Bliss ajunse acolo duminică după-amiază devreme, văzu o procesiune de maşini sport europene, mergând în ralanti, pe aleea unde aşteptau valeţii. Trecuse o săptămână de când Henri o vizitase acasă. Deocamdată, pentru a păstra aparenţele, Vizitatorul nu dezaprobase acţiunile ei de recuperare a identităţii. Reuşise să se tundă, să îşi cumpere câteva haine noi şi chiar să meargă la o sesiune sau două de Pilates. Chiar dacă

muşchii de vampir erau supranatural de puternici, tot aveau nevoie de tonifiere. În timp ce Vizitatorul părea mulţumit de noul aranjament, erau momente când revenea pe neaşteptate, trimiţând-o înapoi în vid. Era ca un hoţ de maşini, se gândi Bliss, fluturând o puşcă şi împingând-o grosolan pe bancheta din spate a minţii.

Dar acum era plecat de azi-dimineaţă, iar Bliss era fericită să se afle din nou printre oameni, să nu se mai concentreze doar asupra ei, ca să zicem aşa. Bliss realiză că singurul mod în care putea să facă faţă lucrurilor care i se întâmplau era să le ia în râs. Descoperise o înclinaţie către umorul negru pe care nu avea habar că o posedă. Încă mai zâmbea când îi dădu valetului cheile de la maşină. Venise vreo maşină de-ale casei – ceea ce familia numea maşinile atribuite fiecărei reşedinţe. În Palm Beach familia Llewellyn avea o colecţie întreagă de maşini clasice – un Rolls-Royce Phantom, un Bentley din 1955 şi un Lincoln Continental nou-nouţ, din 1969. În New York adăugaseră o scrie de SUV-uri negre, odată ce Bobianne îşi dăduse seama că Rolls-Royce-ul Silver Shadow era mult prea bătător la ochi pentru Manhattan.

În Hamptons deţineau câteva Mercedesuri SLK vintage, decapotabile, de la începutul anilor nouăzeci – una dintre cele mai des întâlnite maşini din East End. Bobianne încercase mereu să se adapteze cât mai bine. Bliss îl alesese pe cel roşu, pentru a se potrivi cu starea ei de spirit pozitivă. Măcar acum să se bucure de maşini! Nu ştia câtă vreme vor mai rămâne în posesia lor, deoarece Forsyth le vindea odată cu casa, astfel încât să-şi poată permite să păstreze măcar apartamentul tip penthouse din oraş.

Se îndreptă spre uşa principală, unde Balthazar Verdugo, designerul a cărui colecţie de toamnă era prezentată, stătea alături de gazde să primească oaspeţii. Balthazar era foarte popular printre clientele sale – ba chiar se şi însurase cu una. Mirosea a ulei de cocos şi prea mult gel de păr. Lui Bliss nu-i plăcuse niciodată de el sau de creaţiile lui – erau prea pretenţioase pentru gustul ei – dar făcu obişnuita conversaţie politicoasă.

— E o zi minunată, nu-i aşa? Abia aştept să mă îmbrac în hainele dumneavoastră! Mulţumesc că m-aţi invitat! Cine e dulceaţa asta? zise ea veselă, mângâind un Chihuahua cuibărit

la pieptul designerului.

Balthazar îi oferi lui Bliss o mână moale, iar apoi o pasă rapid către Muffie cu un zâmbet şters.

— Mă bucur să văd că te simţi bine, draga mea, spuse Muffie, îmbrăţişând-o în treacăt.

Muffie avea o frunte lată şi teşită, fără niciun rid (era cea mai eficientă reclamă pentru soţul ei chirurg plastician) şi coafura blondă perfectă din Upper East Side. Era întruchiparea speciei ei: bronzată, suplă, graţioasă şi perfect potrivită acelui loc. Era tot ceea ce Bobianne dorise să devină, dar nu-i reuşise niciodată.

— Mulţumesc, spuse Bliss, încercând să nu se simtă ciudat. Mă bucur că mă aflu aici.

— Restul fotomodelelor sunt în spate. Cred că o să întârziem, ca de obicei, spuse Muffie veselă.

Bliss se îndreptă spre zona din spatele scenei, şterpelind un aperitiv de pe o tavă şi un pahar de şampanie de pe una din mesele-bufet.

Henri avea dreptate: era o treabă uşoară. Nu era un show de modă adevărat, ci doar o prezentare pentru clienţii bogaţi în numele caritătii. În timp ce un spectacol de modă adevărat era o agitaţie haotică de energie şi anxietate, la care participau sute de redactori, retaileri, vedete, şi era prezentat de reviste şi televiziuni din toată lumea, show-ul lui Balthazar Verdugo de la reşedinţa lui Muffie Carter era mai degrabă un eveniment restrâns, doar pentru clienţii selecţi.

Era ciudat să revină în lumea reală, să meargă pe iarba umedă (de fapt, să se afunde în ea cu tocurile), să mestece cu poftă aperitive, să admire uluitoarea privelişte asupra oceanului de la reşedinţa familiei Carter – o linie albastră neîntreruptă ce se întindea la orizont – şi să afle că în unele părţi ale lumii, chiar şi în lumea lor – lumea celor din Comisie şi Adunare – existau unii care rămâneau indiferenţi şi chiar erau lipsiţi total de interes faţă de ceea ce se întâmplase în Rio.

Muffie şi celelalte femei din Comisie pe care Bliss le întâlni la petrecere nu aduseră în discuţie moartea lui BobiAnne sau masacrul Conclavului. Bliss înţelese că, pur şi simplu, îşi vedeau mai departe de vieţile lor: planificau petreceri, găzduiau evenimente caritabile, participau la toate show-urile de haute-couture şi show-urile de echitaţie cu care îşi umpleau zilele. Nu

păreau foarte îngrijorate sau afectate. Cordelia Van Alen avusese dreptate: erau în cea mai profundă fază de negare. Nu voiau să accepte întoarcerea celor cu Sânge Argintiu. Nu voiau să accepte realitatea a ceea ce făcuseră şi ce planificau să mai facă cei cu Sânge Argintiu. Erau satisfăcute de vieţile lor şi nu doreau să se schimbe nimic.

Trecuse foarte multă vreme de când nu mai fuseseră războinice, luptătoare, soldaţi, umăr la umăr în lupta împotriva Prinţului întunericului şi legiunilor sale. Era greu să-ţi imaginezi acest grup de femei mondene, subnutrite şi pline de Botox, şi progeniturile lor care leneveau toată ziua, ca fiind nişte războinici neînfricaţi prinşi în lupta pentru Cer şi Pământ. Era exact cum îi spusese Cordelia lui Schuyler: vampirii deveneau din ce în ce mai leneşi şi mai „lasă-mă să te las”, din ce în ce mai asemănători cu oamenii şi mai puţin înclinaţi să-şi ducă la bun sfârşit destinul lor celest.

Bliss începu să înţeleagă că asta îi deosebea pe Cordelia şi Lawrence de ceilalţi – lor le păsa. Îşi păstraseră vigilenţa împotriva forţelor iadului şi dăduseră alarma. O alarmă pe care nimeni nu era dornic s-o audă. Familia Van Alen constituia excepţia de la regulă. Era normal ca Schuyler să le semene. Prietena ei nu se simţise niciodată în pielea ei în lumea celor putred de bogaţi, deşi se născuse printre ei. Dar Schuyler nu era singura. Chiar şi Mimi şi Jack Force erau diferiţi. Nu îşi uitaseră trecutul glorios.

O singură privire la modul în care Mimi se lăuda cu abilităţile ei extraordinare de vampir era suficientă pentru a convinge pe oricine că afurisita aia slăbănoagă poseda ceva în plus, nu numai priceperea de a face cumpărături.

Dar oamenii ăştia – acest grup de mondeni, satisfăcuţi de ei înşişi, care abia dacă tresăriseră la auzul veştii legate de masacru – aceşti oameni se numeau vampiri?

Exact. La fel ca membrii Conclavului vor fi extrem de uşor de învins atunci când va veni vremea.

Pe Bliss o trecură fiorii. Se obişnuise să fie singură şi uitase că Vizitatorul putea apărea oricând.

Ce vrei să spui? Ce le este sortit?

Dar Vizitatorul nu mai răspunse.

Douăzeci
Mimi

El Sol de Ajuste era situat în Cidade de Deus, Oraşul lui Dumnezeu, mahalaua notorie din vestul oraşului care fusese sursa de inspiraţie pentru un mare film hollywoodian şi un show de televiziune ulterior, City of Men. Normal, adevăratul oraş era complet diferit de versiunea lui americană, care constituia echivalentul unui tur prin mahalale aranjat de portarii hotelurilor: o etalare la modă a curajului. Realitatea sărăciei era mult mai dură şi mai urâtă – munţii de deşeuri, mirosul pestilenţial de canalizare şi gunoaie, copiii în fundul gol care trăgeau din ţigară, lăsaţi de izbelişte pe străzi; modul în care nimeni nu se obosea să alunge muştele – trecuseră de punctul în care să le mai pese de ceva aşa de banal precum muştele.

Barul nu era altceva decât o şandrama din tablă, având un acoperiş cu o singură pantă şi o tejghea de lemn plină de găuri. Când Mimi şi băieţii ajunseră acolo, un grup de indivizi duri îl hărţuiau pe ajutorul de barman, tipul care curăţa mesele şi ştergea berea vărsată cu nişte prosoape zdrenţuite. Mimi recunoscu tatuajele înspăimântătoare de pe feţele membrilor găştii: făceau parte din Commando Prata, Conducerea Argintie, o bandă notorie care era responsabilă de comiterea majorităţii activităţilor criminale din acea parte a ghetoului. Avea să fie interesant.

— Voce deve tres pesos! insistă băiatul.

Îmi datorezi trei pesos.

— Caralho! Vai-te foder!

Grasul râse şi-l înjură, împingându-l în zid.

Proprietarul în vârstă stătea în spatele unei mese, părând înfricoşat şi iritat de faptul că angajatul lui era hărţuit, iar micul său local era acum plin de nişte străini îmbrăcaţi în negru.

— Cu ce vă pot ajuta? lătră el în portugheză, uitându-se cu un ochi la băiat. Hei, tu! Lasă-l în pace! strigă el când unul dintre gangsteri îi puse piedică băiatului, care căzu cu faţa în jos la pământ.

Drept răspuns, bătăuşul cel gras îi dădu un picior în cap băiatului întins pe podea. Se auzi un sunet oribil de gheată cu bot de metal pe os şi, dintr-o mişcare rapidă, unul dintre haidamaci duse un cuţit la gâtul barmanului.

— Ai ceva să ne spui, moşule?

— Lasă cuţitul jos, ordonă Kingsley cu o voce calmă.

— Valea! spuse şeful bandei.

Era un tip slăbănog cu o faţă ciupită de vărsat, care stătea mai în spate. Îşi ţinea arma automată în mână cu aceeaşi nonşalanţă cu care ar fi ţinut o cutie de suc.

Baronii locali ai drogurilor acţionau în mahalale ca o prezenţă poliţienească neoficială, fiind judecători şi călăi după pofta inimii. Dar singura lege pe care o respectau era a lor.

— Bucuros, dar după ce îi laşi pe aceşti oameni cumsecade în pace, spuse Kingsley blând.

Erau douăzeci de gangsteri şi patru Venatori, adică nu era o luptă deloc dreaptă pentru amărâţii de Sânge Roşu. Vampirii puteau distruge pe oricine din încăpere într-o clipită dacă doreau. Mimi deja îşi imagina un morman de cadavre pe podea.

Simţi cum sângele începe să-i fiarbă în vine, dar era ceva superficial – genul de excitaţie pe care o simţeai la un meci de box când deja ştiai care va fi rezultatul. Bătăuşii ăştia se credeau nişte duri, dar nu erau nimic: nişte purici pe spatele unui bivol, nişte hiene în faţa unui leu. Mimi îşi dori o provocare adevărată.

Gangsterii nu se temeau de străini şi erau mai rapizi decât crezuseră Venatorii. Înainte ca Kingsley să se poată întoarce, tipul îl tăie cu o lamă, iar mâneca sfâşiată dezveli o rană urâtă.

Era destul. Mimi se răsuci şi-i lovi pe doi dintre ei, trimiţându-i la pământ, iar pe al treilea îl făcu să cadă în genunchi. Era pe punctul de a scoate Eversor Lumen, Distrugătorul Luminii, când auzi vocea lui Kingsley în cap.

Fără arme! Fără morţi!

Oricât de mult ar fi vrut să facă opusul, îşi lăsă sabia în teacă. Doi haidamaci încercară să sară asupra ei, dar ea se feri şi îi trimise grămadă peste mesele şubrede. Un altul îşi scoase arma, dar înainte de a apuca să tragă, Mimi i-o zbură din mână cu o lovitură de toc. Floare la ureche. Îşi dădea seama că până şi fraţii Lennox se distrau spărgând capete şi distrugându-şi atacatorii. Urmăritul viselor şi validatul amintirilor nici nu se comparau cu o bătaie bună cu mâinile goale.

Unul dintre bătăuşi apucă un picior de scaun şi-l îndreptă spre pieptul lui Kingsley, dar Mimi îl făcu bucăţi înainte să apuce să ajungă la ţintă.

— Mersi. Nu ştiam că-ţi pasă aşa de mult, zise Kingsley rânjind, în timp ce îşi făcea de lucru cu un puşti care ţinea în mână un Uzi.

Mimi râse. Abia dacă depusese vreun efort, deşi respira greu. Aşa cum ordonase Kingsley, inamicii lor vor trăi să apuce şi ziua de mâine. Trecu cu grijă peste mormanele de trupuri, iar Ted o ajută să ajungă la bar, lângă ei.

Barmanul ieşi de sub o masă, plecându-şi capul cu recunoştinţă.

— Cu ce să vă servesc?

— Care e specialitatea localului? întrebă Kingsley.

— Ah! Barmanul le aruncă un zâmbet fără dinţi. Adu Leblon-ul, îi spuse ajutorului său, care nu mai sângera.

Băiatul dispăru în dulapul din spate şi ieşi ţinând în mană o sticlă de cachaga: rom din trestie de zahăr. Barmanul turnă în patru păhărele.

— Micul dejun, zise Kingsley, încuviinţând din cap şi ridicând paharul.

— Saude! spuse Mimi, dând paharul peste cap.

În sănătatea ta!

— O căutăm pe fetiţa asta. Ai văzut-o? întrebă Kingsley, arătându-i fotografia cu Jordan. Spune-ne! adăugă el, folosind constrângerea.

Băiatul scutură din cap, iar barmanul se uită la poză vreme îndelungată. Apoi scutură şi el încet din cap.

— N-am văzut-o în viaţa mea. Dar ăsta nu e un loc unde oamenii vin cu copiii.

Mimi şi Kingsley schimbară o privire, iar umerii gemenilor se lăsară în jos a dezamăgire. Plecară din bar după ce terminară sticla. Era miezul zilei. Soarele era sus pe cer şi afară era arşiţă. Câţiva trecători curioşi, atraşi de bătaie, se adunaseră la intrarea în bar, dar păstrară distanţa de cei patru. Privirile erau pline de respect. Nimeni nu trăise să apuce ziua în care Conducerea Argintie era învinsă.

— Pentru tine, spuse o doamnă în vârstă, dându-i lui Mimi o sticlă cu apă. Obrigado.

Femeia îşi făcu cruce şi Mimi îşi dădu seama că era un gest de recunoştinţă pentru că făcuse un mic act de dreptate într-un loc nelegiuit.

— Mulţumesc, zise Mimi, acceptând apa cu o plecăciune a

capului.

Încă o dată era uimită de cât de neajutorată se simţea.

Problemele acestor oameni nu sunt şi ale tale, îşi zise ea. Nu-i poţi ajuta.

Se simţea atât de departe de lumea exclusivistă şi protejată din Upper East Side, aşa cum stătea acum pe un trotuar prăfuit din mahalale, cu muşchii încă tensionaţi de la confruntare. De aceea voise să ia parte la misiune, pentru a-şi revoluţiona oarecum viaţa – să vadă o parte a lumii pe ai re n-o putea vedea de pe bancheta din spate a limuzinei. Toate că în acest ciclu era o prinţesă răsfăţată, dar natura ei adevărată era a unei luptătoare. Azrael avea nevoie de asta.

Dar era frustrant. Porniseră la drum cu un an în urmă să-l găsească pe Străjer şi deocamdată nimic nu le răsplăti se eforturile, cu excepţia acelui bilet care nu le spunea mare lucru.

— Poate că Străjerul nu vrea să fie găsit, zise Mimi, bând o gură de apă şi dându-i sticla mai departe lui Kingsley. Te-ai gândit la asta vreodată?

— E posibil, răspunse el, luând o înghiţitură şi aruncând sticla unuia dintre gemenii Lennox. Dar puţin probabil. Ştie cât de valoroasă e înţelepciunea ei pentru comunitatea noastră. Ştia că mă vor trimite pe mine s-o caut. Crede-mă, vrea să fie găsită.

— Dă-mi să văd din nou biletul, spuse Mimi.

Kingsley îi dădu bucăţica de hârtie. O reciti. Ţinând hârtia în sus, observă ceva ce le scăpase. Ceva ce fusese ascuns de zorii zilei, când era prea întuneric pentru a putea vedea clar.

— Uite, îi spuse ea lui Kingsley ţinând biletul în sus, astfel încât să fie direct în razele de soare.

Lumina puternică trecu prin hârtie şi scoase la iveală ceva ce până atunci fusese invizibil, ca un fel de filigran. Phoebus ostend praeo, într-adevăr. Soarele vă va arăta calea. În mijlocul paginii era o hartă.

Douăzeci şi unu
Schuyler

— E pe-aici, spuse Jack. Când eram copil, bucătarii mă dădeau afară de aici.

Îi arătă lui Schuyler un culoar secret care se învârtea prin

toate magaziile vaste de la subsolul castelului.

Istoria consemnează că reşedinţa fusese construită pentru a găzdui o curte întreagă de nobili. Exista o aripă doar a servitorilor, iar bucătăriile şi cămările se întindeau pe trei niveluri în jos. Când contele era încă în viaţă, cuplul regal găzduise petreceri luxoase, ce duraseră câte o lună întreagă, pentru oaspeţii lor şi anturajul acestora. Castelul era astfel creat pentru a susţine ceea ce devenise un stil de viaţă demodat, ca să nu mai vorbim că era incredibil de costisitor. Nu-i de mirare că dezvoltatorii planificau să-l împartă în apartamente separate – să locuieşti împreună cu un personal format din şaizeci de oameni devenise imposibil chiar şi pentru contesă, care se muta într-o reşedinţă mult mai adecvată, vila ei din Saint-Tropez.

Dar, deşi proprietatea se lăuda cu zeci de camere secrete şi culoare labirintice, în final era o singură ieşire din Hôtel Lambert. Toată lumea, de la nobilii de rang înalt până la cei mai umili servitori de la bucătărie, trebuiau să treacă prin curtea interioară şi să iasă pe porţile principale. Jack şi Schuyler îşi dădură seama că nu au încotro: vor trebui să ajungă la libertate trecând exact prin cuibul de vipere.

Scara din aripa servitorilor ducea direct în holul principal, unde Jack şi Schuyler puteau auzi o veselie necontrolată şi râsete isterice care păreau din ce în ce mai obosite şi frenetice pe măsură ce muzica ameţitoare devenea mai alertă.

— Ce tot fac? şopti Schuyler, în timp ce se ghemuiau în spatele unei coloane. De ce mă simt… ca şi cum… ca şi cum aş vrea… să rănesc pe cineva?

— Este ceea ce fac cei cu Sânge Argintiu – împing – folosesc glom-ul ca şi noi, doar că ei împing în direcţia opusă. Scot ce e mai rău în oameni.

— N-ar trebui să avertizăm lumea? întrebă Schuyler.

— Aici nu e Rio. Suntem prea mulţi pentru a fi învinşi; cei cu Sânge Argintiu nu vor risca nimic foarte periculos, în afară de constrângere. Ei sunt aici doar pentru tine, spuse Jack, încercând să îndulcească dificultatea situaţiei lor cu un alt zâmbet liniştitor.

Schuyler nu voia să se lasă pradă fricii şi se calmă concentrându-se pe lupta împotriva greţei pe care o simţea, creată de vraja celor cu Sânge Argintiu. Trebuiau să-l găsească pe Oliver şi să plece de acolo cât de discret posibil. Făcuse mare

tărăboi când fugise de Jack, dar bufoneriile exagerate ale artiştilor de la Bollywood îl acoperiseră. Oaspeţii bănuiseră că făcea parte din spectacol, având în vedere cum era îmbrăcată. Sariul ei o ajutase să se camufleze perfect.

— Uite! spuse Jack, întinzându-i un crucifix micuţ din argint agăţat de un lănţişor. Ar trebui să te ajute, zise el, scoţând unul asemănător de sub gulerul cămăşii. Face parte din uniforma Venatorilor.

Se strecurară afară în grădină şi îl găsiră pe Oliver stând singur sub un fag maiestuos, cu o băutură în mână. Chiar dacă era surprins s-o vadă pe Schuyler cu Jack, nu se observă nimic pe faţa lui, cu excepţia unei sprâncene ridicate uşor, deşi pe Schuyler o duru să vadă că privirea i se întunecă puţin.

Nu e ceea ce crezi, voi ea să-i spună. Te iubesc.

Cu toate astea, când Oliver se întoarse spre Jack, se arătă prietenos şi îi strânse mâna cu căldură.

— Mă bucur să te văd, amice. A trecut mult timp!

Jack scutură mâna lui Oliver cu o strângere fermă.

Amândoi erau hotărâţi să se comporte ca şi cum ar fi dat nas în nas la o reuniune a liceului. Ca un grup de absolvenţi din Upper East Side care se pun la curent cu ultimele bârfe şi veşti.

— Ce te aduce aici, Force? Sper că nu Comisia, zise Oliver, tonul său degajat mascând o aluzie subtilă.

— Deloc, răspunse Jack, în timp ce Schuyler îl puse repede pe Oliver la curent.

După ce auzi ce se întâmpla, Oliver înţelese imediat în ce pericol se aflau.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? îi întrebă el. Am sentimentul că nu vom putea ieşi de aici neobservaţi.

— Deocamdată n-au remarcat că Schuyler nu mai e în camera în care trebuia s-o aştepte pe contesă, zise Jack, uitându-se de jur împrejur. Cred că vom ajunge la Lu…

Dar înainte de a apuca să termine propoziţia, se opri şi îşi ridică privirea în sus, cu o expresie uluită pe faţă.

Schuyler se uită peste umărul lui. Baronul de Coubertin reapăruse în partea cealaltă a curţii interioare. Dar avea ceva schimbat. Diferit. Chiar şi de la distanţă, Schuyler putea observa că ochii lui erau înconjuraţi de un foc purpuriu. Pupilele erau argintii.

Leviathan.

Stătea nemişcat, cercetând camera cu ochii lui argintii fioroşi.

Schuyler se întoarse spre Oliver şi văzu că şi el îl observase. Oliver se îngălbenise la faţă.

— Te-am lăsat să te duci singură cu el – am fost atât de nesăbuit – ştiam eu că ceva nu e în regulă… Când am vorbit cu el la corabie părea total diferit, chiar jovial. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva e în neregulă.

— Nici eu nu mi-am dat seama, Ollie. Nu aveai de unde să ştii, spuse ea.

Schuyler îşi aduse aminte că bunicul ei îi spusese că cei cu Sânge Argintiu îşi schimbau forma cu agilitate. Leviathan o încuiase în acea cameră, probabil intenţionând să scape de ea mai târziu. Se cutremură când se gândi ce planificaseră să facă cu ea.

— Ascultă, eu doar te încetinesc, dar poate că voi putea să-i încetinesc şi pe ei, spuse Oliver, dându-şi turbanul jos şi aruncându-l pe jos.

— Nu! zise Schuyler. Ieşim din asta împreună sau nu mai ieşim deloc! Oliver! Ascultă-mă! îl imploră ea, îngrozită de ceea ce avea el de gând să facă.

— Prea târziu, zise Oliver, apucând o torţă şi alergând spre intrarea păzită de elefanţi. Prindeţi-mă! ţipă el, dând din mâini ca ieşit din minţi.

Elefanţii se ridicară pe picioarele din spate, aruncându-i la pământ pe Regele şi Regina din Siam, şi o porniră înnebuniţi prin tufişuri după Oliver. Dresorii ţipau, iar oaspeţii derutaţi alergau în toate direcţiile, încercând să se dea la o parte din calea animalelor dezlănţuite.

— Repede! înainte de a închide porţile, spuse Jack, întinzând mâna.

— Dar… Oliver! zise Schuyler, împleticindu-se. Oliver, nu! Oliver!

— E fiinţă umană; nu pe el îl vor – Schuyler, trebuie să te scoatem de aici! Te rog! zise Jack, cu mâna întinsă.

— Nu! Nu pot! Nu pot să-l las aici!

Privi cum Oliver alerga din ce în ce mai departe, cu elefanţii pe urmele lui.

Dar nu-l ajuta nicicum pe Oliver dacă rămânea aici. Nu acum. Şi, ezitând, îi punea şi mai mult în pericol. Voia să alerge după Oliver, dar îl lăsă pe Jack s-o conducă. Fugiră, ferindu-se de

purtători de torţe şi personal de catering derutaţi, evitând elefanţii dezlănţuiţi, petrecăreţi care urlau şi servitori uluiţi. Simţea furia demonului Leviathan, îi putea simţi privirea sfredelind-o în ceafă, o răutate deliberată şi năprasnică.

Într-o clipă avea să fie lângă ei.

Dar, spre deosebire de lupte, Schuyler se pricepea foarte bine să alerge, şi împreună cu Jack zbură prin curtea pietruită şi dincolo de porţile principale. Se uită pentru ultima dată în urmă, peste umăr, şi îl surprinse pe Oliver dispărând în gloata revoltată, cu un braţ ridicat în aer. Le făcea cu mâna la revedere.

Douăzeci şi doi
Bliss

Prezentarea de modă decurse bine. Bliss reuşi să facă cele două întoarceri pe podium fără niciun incident, deşi era încă tulburată de faptul că auzise vocea ameninţătoare a Vizitatorului la ea în minte. Ce plănuia? Ce voia să spună cu „vor fi extrem de uşor de învins”? Dar de fapt ştia ce voia să spună, nu-i aşa? Nu era oare şi ea în faza de negare? Pentru că trebuia să existe un motiv pentru prezenţa Vizitatorului în viaţa ei; nu era ca şi cum stătea şi el pe aici ca să-şi cunoască draga lui fiică mai bine. Avea un motiv.

Şi oricare ar fi fost acesta, ea era implicată, deoarece, din toate punctele de vedere, ea era el. Orice făcea sau nu făcea Vizitatorul, lumea nu avea să-l blameze pe Lucifer, ci pe Bliss. Poate că se putea face ceva în această privinţă. Ar putea încerca să afle ce face Vizitatorul când este plecat. Ar fi o idee bună să ştie mai multe şi să fie mai informată.

Îşi masă tâmplele. Din fericire, majoritatea celorlalte modele o lăsaseră în pace. Îi ştiau povestea şi nimeni nu se aventurase să-i zică ceva, ci doar îi aruncaseră câteva priviri compătimitoare. Bliss se gândi că ar putea la fel de bine să aibă cuvântul „SUPRAVIEŢUITOR” lipit în frunte, având în vedere cum şuşoteau fetele despre ea. Mama vitregă ucisă. Sora dispărută… se zice că a fost omorâtă… Groaznic… Chestiile astea se întâmplă adesea în Rio, nu-i aşa?

Bliss îşi zise că este teribil de nedrept. Ceea ce se întâmplase

cu familia ei nu avea legătură cu ţara în care se aflau, dar, evident, nu putea spune asta nimănui. Voia doar să plece de acolo. Se schimbă de ultima ţinută – o rochie de seară din tul, pe care o doamnă din înalta societate avea s-o poarte la deschiderea stagiunii de balet din toamnă – şi se îmbrăcă cu rochia ei albă simplă. Traversa gazonul, evitând cu grijă câteva figuri cunoscute şi sperând să poată ajunge acasă fără a fi nevoită să facă conversaţie, când se auzi strigată.

— Bliss? Tu eşti? Bună!

O fată frumuşică, cu părul lung şi blond, purtând o pălărie moale de paie şi o rochie şic, căzută pe un umăr, se apropie de ea.

Bliss o recunoscu imediat. Era Allison Ellison – sau Ally Elli, cum i se spunea – una dintre cei cu Sânge Roşu de la Duchesne.

Ally venise cu o bursă; părinţii ei locuiau în Queens sau cam aşa ceva, iar ea era nevoită să vină la şcoală cu autobuzul, cu care făcea două ore. Bliss presupusese că asta avea s-o facă pe Ally extrem de nepopulară, dar dimpotrivă. Puştii din Upper East Side adorau poveştile ei din alt cartier şi modul ei amuzant de a vedea lucrurile. Bliss îşi aminti cum ea, Mimi şi un grup mare de persoane ieşiseră cu Ally, iar Ally se asigurase că fiecare plătea exact ceea ce datora la masă – până la ultimul cent. Nimeni nu scăpase cu rahaturi gen „mi-am uitat portofelul acasă; îţi dau banii data viitoare” pe care copiii cu fonduri în bancă, precum Mimi, le băgau mereu la înaintare.

Una era s-o vezi pe Ally la şcoală şi alta era s-o întâlneşti la petrecerea anuală de cumpărături, şampanie şi acte de caritate a lui Muffie Astor Carter. Ce căuta ea aici, purtând o rochie originală Balthazar Verdugo, pe care cheltuise o sumă cu cel puţin cinci cifre şi arătând de parcă îşi petrecea fiecare vară în Southampton?

Bliss primi răspunsul când Jamie Kip veni s-o îmbrăţişeze pe Ally. Aşa deci. Ally era însoţitoarea umană a unuia dintre cei mai populari băieţi cu Sânge Albastru. Acum ţinuta costisitoare a lui Ally şi prezenţa ei la petrecere aveau sens.

— Bună, Ally dădu Bliss din cap. Jamie.

Jamie se scuză şi cele două fete rămaseră singure.

— Ce mai faci? întrebă Allison. Mă bucur să te revăd, zise blondina, cu o mână pe braţul lui Bliss.

Bliss se simţi mişcată de neaşteptata căldură din vocea lui

Ally.

— Sunt bine… Mersi, spuse ea.

— Ţi-am simţit lipsa la comemorarea lui Dylan. Dar nu-ţi face griji, nimeni nu se aştepta să vii. Tatăl tău ne-a spus că ai nevoie de odihnă.

— Comemorare? A existat aşa ceva? Pentru Dylan? Când? întrebă Bliss, încercând să nu sune ca şi cum era pe punctul de a-şi ieşi din minţi.

Allison păru încurcată.

— Acum aproape un an. Da, ştiu. E ciudat, nu? Adică, tipul a dispărut, nu? Se presupunea că părinţii lui s-au mutat în Grosse Pointe sau ceva de genul, dar apoi s-a descoperit că el stătea la Tranziţii, dar a avut liber două zile şi a murit din cauza unei supradoze.

Altă poveste de adormit copiii, se gândi Bliss. Cei cu Sânge Albastru îşi ştergeau urmele foarte bine. Era destul de uşor să explici moartea lui Dylan ca fiind un alt copil de bani gata care a luat o supradoză. Mai ales că era şi la dezintoxicare. O poveste perfect plauzibilă, cu excepţia faptului că nu era deloc adevărată.

Allison se foi încurcată.

— Nici măcar nu-l cunoşteam foarte bine, dar voi eraţi prieteni, nu?

— Da, eram, spuse Bliss. A fost… Cum s-a… A mai fost cineva acolo?

Eleva de la Duchesne păru jenată.

— Nu prea. N-au fost multe persoane. Cred că eram singura de la Duchesne. Au fost nişte tipi de la centrul de dezintoxicare, dar ei erau şi organizatorii. Eu am aflat despre asta întâmplător, de la Wes McCall. Şi el era la Tranziţii. M-am gândit… mă rog, Dylan şi cu mine eram colegi la cursul de engleză şi era… un tip de treabă. O figură. Dar era drăguţ, ştii ce vreau să zic!

— Da, spuse Bliss cu ochii în lacrimi.

— O, Doamne, te-am făcut să plângi, îmi pare rău. N-am vrut să te supăr. Uite! zise Allison, dându-i lui Bliss o batistă parfumată din geantă.

— Sunt bine… doar că… e complicat, se bâlbâi Bliss, primind bucuroasă batistuţa şi ştergându-se la ochi.

— Viaţa sigur e complicată, dădu Allison din cap. Dar mă bucur că te-am văzut… afară. Adică, trebuie să-ţi fie tare greu.

Spun numai lucruri nepotrivite, nu-i aşa?

— Deloc. E bine să vorbesc cu cineva, zâmbi Bliss.

— Poţi vorbi oricând cu mine. Vii înapoi la şcoală din septembrie?

Bliss dădu din cap.

— Da. E ciudat să rămâi în urmă. Nu mai ştiu pe nimeni.

Vizitatorul fusese de acord ca Bliss să se reîntoarcă la şcoală. Ar fi dubios dacă fiica senatorului ar deveni brusc un caz de abandon şcolar.

— Mă ştii pe mine, şi sunt în clasă cu tine, zise Allison. N-o să fie chiar aşa de rău, adăugă ea, îmbrăţişând-o pe Bliss.

— Mă bucur să aud asta. Mersi, Ally. Pe curând, zâmbi Bliss.

— Pe curând.

Bliss se îndreptă spre maşina ei, bucuroasă că era singură în timp ce rumega veştile. Avusese loc o comemorare pentru Dylan şi nu venise nimeni. Pentru cei cu Sânge Roşu, era un alt copil-problemă, iar pentru vampiri, o pagubă colaterală. Nimănui nu-i păsa şi nimeni nu-şi amintea de el.

Nici măcar nu fusese şi ea acolo să-şi ia rămas-bun de la el. Să-l vadă pentru ultima dată înainte de a-l îngropa. Era plecat pentru totdeauna şi nu avea să-l mai vadă vreodată.

Douăzeci şi trei
Mimi

Instrucţiunile de pe hartă îi conduseră la Pădurea Tijuca, aflată exact în inima oraşului, nu departe de districtele cu plaje elegante aflate de-a lungul coastei. Rio era o minune, se gândi Mimi. Unde altundeva în lumea asta puteai trece aşa repede de la zgârie-norii de sticlă ai districtului financiar la pădurea tropicală luxuriantă?

În taxiul care-i ducea spre Barra da Tijuca, Kingsley studie harta minuţios desenată.

— Pare că e un fel de cabană în pădure, aproape de o cascadă. Probabil că acolo au dus-o.

— Crezi că mai e în viaţă? întrebă Mimi.

Kingsley nu răspunse. Doar împături biletul şi-l puse înapoi în buzunar.

— Au ţinut-o în viaţă timp de peste un an, asta ştim sigur.

Dacă aveau de gând s-o ucidă, de ce să fi aşteptat atâta?

— Am o presimţire rea, zise Mimi. Ca şi cum am fi ajuns prea târziu.

Biletul fusese datat cu patru zile în urmă. Cuvintele fetiţei îi răsunară în minte. Oameni răi. Au luat-o.

Şoferul de taxi îi duse în parcare, lângă intrarea spre cascada Cascatinha de Taunay, punctul terminus până la care putea să meargă. Parcarea era un platou îngust înconjurat de cei mai înalţi copaci pe care-i văzuse Mimi vreodată. Aveau o grandoare panoramică, genul de frumuseţe naturală pe care o vedeai doar în filme, atât de înalţi, verzi şi cu coroane bogate, încât păreau ireali.

Mimi ieşi din taxi şi respiră adânc aerul curat de munte. Aproape că avea şi gust – ca roua şi lumina soarelui combinate cu un miros reavăn de verde. Mimi se uită de jur împrejur – existau câteva trasee decente, dar care dispăreau brusc în munte, răsucindu-se după nişte stânci abrupte. Se părea că avea să fie o călătorie obositoare, iar ea-şi blestemă încă o dată cochetăria. Dacă ar fi purtat pantofii regulamentari! Nu avea să ajungă niciodată sus în cizmele ei cu toc înalt.

Mai erau şi câteva Jeep-uri uzate şi prăfuite ale căror şoferi încercau să atragă un grup restrâns de vizitatori şi drumeţi să îi angajeze pentru ziua respectivă. Dar Kingsley îi citise gândurile lui Mimi şi respinse ideea înainte de a apuca ea să sugereze ceva.

— Nu, să nu mai riscăm şi viaţa altora, zise el. Pentru cei cu Sânge Argintiu oamenii sunt un mic amuzament. Un ghid doar ne-ar îngreuna misiunea.

Bine, se gândi ea. Au trecut patruzeci şi opt de ore de când am părăsit hotelul. Scuză-mă dacă prefer maşina în loc să merg pe jos. Chiar şi vampirii ajung să obosească dacă le ceri prea mult. Intre timp, fraţii Lennox dăduseră peste un ghid naturalist.

— Cea mai scurtă cale la cascadele ascunse?

Ghidul era aşa de ars de soare, încât pielea lui căpătase culoarea mahonului. Avea un accent britanic şi le spuse că face parte din Natural Geographic Society.

— Cea mai bună cale e probabil traseul Pico; e o potecă nemarcată prin pădure pe care o puteţi urma în junglă. Dar e un urcuş destul de extenuant. Sunteţi siguri că nu vreţi să plătiţi unul din Jeep-urile astea? Cascadele Taunay sunt chiar aici. Sunt

la fel de spectaculoase… Nu? Bine, atunci, mult noroc. Parcul se închide la asfinţit, aşa că asiguraţi-vă că vă întoarceţi aici până atunci.

Mimi privi în jos la picioarele ei. Ştia ce are de făcut. Se aşeză pe un buştean căzut, îşi scoase cizmele şi reteză tocurile cui cu sabia, distrugere care îi provocă o uşoară strângere de inimă. Apoi le încălţă iarăşi. Mult mai bine. Luă o gură zdravănă de apă din sticla de plastic, dorindu-şi pentru a nu ştiu câta oară să fie pe o plajă din Capri.

— Prinde! spuse Kingsley, aruncându-i ceva.

Era o sticlă micuţă de lapte de cocos.

— Asta pentru ce e? întrebă ea, apăsând dopul.

Luă o înghiţitură. Surprinzător de înviorătoare.

— Am găsit-o la magazinul de cadouri, zise el. Ştiu că nu e limoncello, dar am auzit că e bun.

De ce părea el mereu că ştie ce gândeşte ea? Era enervată şi recunoscătoare în acelaşi timp, o combinaţie ciudată de sentimente.

Porniră la drum în pas alert, lăsând curând în urma lor majoritatea drumeţilor de pe traseul principal, şi ajunseră la munte rapid. Totul era aşa de tăcut, încât era ca şi cum ai îi intrat într-un soi de biserică naturală. De pe vârf puteau vedea toate drumurile din oraş până pe coastă. Era o privelişte magnifică şi care te umplea de veneraţie.

— Asta trebuie să fie poteca despre care vorbea ghidul, puse Kingsley conducându-i prin vegetaţia bogată spre partea cealaltă a dealului. Mi se pare că aud apa.

Mimi se opri şi ascultă. Auzi şi ea vuietul unui şuvoi de apa abia audibil şi probabil la mulţi kilometri depărtare. Era mai uşor la coborâre; aproape că planau – unul dintre avantajele agilităţii vampirice. Merseră în tăcere prin inima întunecată şi pustie a junglei, bazându-se pe indicaţie de pe hartă. Căldura era sufocantă şi copleşitoare, iar aerul atât de umed că ţi se părea că respiri sub apă. Vegetaţia luxuriantă era primitivă, rădăcinile copacilor semănând cu nişte gheare ale unei fiare imobilizate, cerul era complet acoperit de un umbrar verde, şi peste tot se auzea sunetul foşnitor al păsărilor care zburau de colo-colo. Mimi zări câţiva papagali foarte coloraţi, dar rămase dezamăgită că nu văzu nicio maimuţă.

Într-un final, ajunseră într-un luminiş care se deschidea spre

cascadele ascunse, exact aşa cum îi îndrumase harta. Un torent de apă curgea printre stânci, un şuvoi măreţ şi fascinant ce cădea într-un râu învolburat care şerpuia prin junglă.

— Conform hărţii, va trebui să traversăm râul pentru a ajunge pe celălalt mal, spuse Kingsley, desfăcându-şi şireturile şi descălţându-se de pantofi.

Fraţii Lennox erau deja în apă. Pantalonii lor de nailon erau desfăcuţi de la fermoarul de la genunchi, şi îşi cărau rucsacurile deasupra capului. Kingsley făcu acelaşi lucru, doar că el îşi dădu jos şi tricoul, expunându-şi pieptul lat, bronzat şi cu piele fină. Când o fi avut Kingsley timp să se bronzeze? se întrebă Mimi.

Cel puţin nu mai era nevoită să poarte pantofii ăia incomozi. Chiar şi cu operaţia de tăiere a tocurilor, tot nu-i ofereau sprijinul necesar. Îi dădu jos şi se dezbrăcă până la maiou şi chiloţi şi sări în apă, ţinându-şi geanta deasupra capului.

Apa venea cu siguranţă dintr-un izvor de munte, deoarece era rece ca gheaţa, dar, după aproape două zile de mers prin oraşul încins fără un duş ca lumea, era minunată. Curentul era puternic şi ameninţa s-o ia pe Mimi cu totul. Îşi folosi fiecare fibră din muşchi pentru a reuşi să ajungă pe malul celălalt. Când sosi la mal, Kingsley întinse mâna şi o trase sus, dar ea îşi pierdu echilibrul şi îi căzu în braţe, corpul ei lipindu-se pentru o clipă de al lui.

Mimi roşi din cauza neaşteptatei intimităţi şi, spre surprinderea ei, descoperi că şi Kingsley era uşor jenat. În ciuda vorbelor şi flirturilor lui, se comportă ca un gentleman.

— Scuze! zise el.

— Nu-i nicio problemă.

Mimi arboră un zâmbet care spunea că nimeni nu poate rezista maioului ei ud – nici măcar marele Kingsley Martin. Dar figura ei degajată era doar o faţadă, pentru că atunci când Kingsley o atinse, simţi cum trece o scânteie prin ei. Ceva ce ea nu dorea să recunoască atunci, sau niciodată, dar simţi o conexiune cu el… şi nu doar asta, ci o dorinţă foarte diferită de voracitatea ei obişnuită faţă de însoţitorii umani: acele jucărioare cu Sânge Roşu de care se putea dispensa oricând avea ea chef (deja lăsase doi dintre ei la hotel). Nu, asta era ceva mai profund, ceva ce o răscolea în interior… O amintire, probabil? Se cunoscuseră într-o viaţă anterioară? Şi dacă da, ce se întâmplase între ei? Nimic? Totul? Dar nu avea timp să se

gândească la asta, pentru că băieţii deja se cocoţau pe mal.

Îşi scoase hainele din geanta impermeabilă şi începu să îmbrace, evitând privirea lui Kingsley, care, la rândul lui, o evita pe-a ei.

— N-ar trebui să ne aflăm prea departe, spuse Kingsley, verificând harta după ce terminară de îmbrăcat.

Îşi croiră drum prin sălbăticie până când ajunseră la un pâlc de copaci şi vegetaţie ce creau o perdea în jurul unei cabane micuţe de lemn. Nu chiar o dărăpănătură, dar nicio casă adevărată. Pe pragul uşii era un simbol ciudat – o stea cu cinci colţuri. Semnul lui Lucifer. Mimi se cutremură şi observă că şi restul echipei părea tensionată. Nu va fi la fel de uşor ca distrugerea bandei de traficanţi de droguri.

— Aici e, spuse Kingsley. Force şi cu mine mergem prin faţă; voi doi aveţi grijă de ieşirea din spate, ordonă el.

Mimi îl urmă pe Kingsley şi se strecurară spre uşa din faţă.

— Număr până la trei.

Kingsley dădu din cap. Îşi scosese spada. Lama ei argintie sclipea în soare.

Mimi o scoase şi ea pe a ei din sutien, un ac ce se transformă într-o spadă adevărată. O imagine bruscă îi apăru în faţă: vânând demoni într-un tunel de peşteri, ţipete şi apoi tăcere. O amintire? Mimi clipi. Sau o previziune? Aia nu era vocea lui Jack? Nu era sigură. Legătura dintre ei nu mai era aşa de puternică precum pe vremuri.

Concentrează-te. Kingsley începuse numărătoarea.

— Unu, doi…

Îi făcu lui Mimi un semn din cap, iar aceasta lovi cu piciorul uşa, care se deschise cu zgomot.

Douăzeci şi patru
Schuyler

Jack o conduse pe Schuyler prin străzile locuite din Île Saint-Louis şi peste podul care făcea legătura cu Île de la Cité, unde ea întrezări fugar catedrala Notre Dame în timp ce fugeau prin

piaţă şi spre cea mai apropiată staţie de metrou.

— Unde mergem? gâfâi ea, sărind peste turnichetul închis.

Programul de funcţionare se terminase cu o oră în urmă.

— Undeva unde vom fi în siguranţă, zise el, alergând spre capătul peronului.

Schuyler se familiarizase cu atmosfera metroului, dar era încă uimită de cât de frumos era până şi metroul în Paris. Tunelul Cité era luminat de becuri în stil art deco, care se arcuiau interesant deasupra şinelor.

— Sub asta există o staţie veche pe care au închis-o când au reconstruit metroul, spuse Jack, deschizând o uşă secretă, chiar la capătul staţiei, şi conducând-o în jos pe o scară prăfuită.

Staţia de dedesubt părea a fi îngheţată în timp, de parcă nu mai departe de ieri călătorii aşteptau locomotivele cu aburi să-i ducă la destinaţie. Schuyler şi Jack merseră pe vechile şine până când acestea se terminară şi tunelurile se transformară în peşteri ce duceau din ce în ce mai adânc în pământ. Întunericul îi învăluia ca o pătură şi Schuyler se bucură că exista illuminata – era singura modalitate de a-l vedea pe Jack.

Cotloanele şerpuinde şi înguste îi amintiră lui Schuyler de ceva ce văzuse într-o veche carte din Depozitar.

— Asta e…? întrebă ea.

— Lutetia, dădu Jack din cap.

Străvechiul oraş galic. Când romanii de Sânge Albastru cuceriseră Galia, numiseră aşezarea după terenurile mlăştinoase ce înconjurau zona. Vampirii construiseră o vastă reţea subterană de tuneluri dedesubtul oraşului. Cei cu Sânge Roşu credeau că tot ce mai rămăsese din Lutetia erau ruinele amfiteatrului din Cartierul Latin. Nu ştiau că mare parte din oraş supravieţuise intactă, adânc îngropată în catacombe.

Spre deosebire de închisoarea de sub Hotel Lambert, în catacombele Lutetiei era, surprinzător, aer proaspăt. Erau curate. Protejate de vreo vrajă, bănui Schuyler. Nu existau şobolani care să alerge de colo-colo, miros de canalizare sau putregai.

— Crezi că e încă pe urmele noastre? întrebă Schuyler, ţinând pasul cu Jack.

Se simţea ca şi cum întreaga ei fiinţă era un diapazon ce vibra de teamă. Pe măsură ce înaintau din ce în ce mai adânc în tuneluri, îşi dădu seama că, deşi avea vedere de vampir, nu

putea străpunge bezna ca de smoală.

— Să sperăm, răspunse Jack.

Să sperăm? Schuyler observă că tunelurile formau un labirint, sute de coridoare diferite ce duceau în mii de direcţii.

— Te poţi pierde aici pentru totdeauna, zise ea.

— Exact asta e şi ideea, spuse Jack. Doar cei cu Sânge Albastru ştiu drumul înapoi afară. Tunelurile astea sunt fermecate împotriva animadverto. Încearcă să ţii minte pe unde am venit. Nu vei putea.

Avea dreptate. Nu-şi putea aminti, ceea ce era tulburător şi ciudat, pentru că a avea privire de vampir era asemănător cu a privi un spectacol la video: puteai da înapoi exact la acelaşi loc şi îţi puteai aminti orice – fiecare detaliu din cameră, fiecare nuanţă, fiecare expresie de pe faţa oricui, fiecare cuvânt rostit. De aceea spusese Jack că spera ca Leviathanul să îi urmărească, deşi Schuyler nu era convinsă că un simplu labirint poate opri un demon.

— Dar ce se întâmplă cu cei pe care i-am lăsat în urmă?

— Charles e acolo. Îi va apăra, răspunse Jack. El supraveghea Leviathanul, în timp ce eu plecasem să te iau pe tine din cameră. Ar trebui să fie un oponent pe măsura demonului.

Alergară prin subteran pe ceea ce lui Schuyler i se păru a fi kilometri întregi. Ea nu avea de unde să ştie unde se aflau şi spera că Jack ştia ce face. I se părea că inima o să-i stea în loc de la atâta efort, iar muşchii începeau să o lase. Cât de departe mai puteau fugi?

Nu foarte departe, îi trimise Jack. Aproape am ajuns la intersecţie. Vino.

O conduse printr-un tunel îngust – aproape ca o despicătură în stâncă, atât de îngust şi mic încât se văzură nevoiţi să meargă într-o parte, lipiţi de zid – până când, într-un final, ajunseră la un fel de intersecţie, un spaţiu deschis din care porneau şapte coridoare diferite.

— Unde suntem?

— Sub turnul Eiffel. Aici e centrul vechiului oraş şi începutul celui nou. Toate tunelurile ajung până la urmă aici.

— Toate drumurile duc la Roma, cită Schuyler. Aceeaşi idee, nu?

— Ceva de genul, zise Jack zâmbind.

Schuyler se uită de jur împrejur. Deasupra fiecăruia dintre

cele şapte coridoare erau gravate simboluri care i se păreau cunoscute. Se întrebă unde le mai văzuse, iar apoi îşi dădu seama: erau pictate pe steagurile ce fluturau pe corăbiile chinezeşti. Erau blazoanele fiecărei Case, în limba secretă. Deasupra tunelului din mijloc era un simbol pe care Schuyler îl avea gravat pe propria încheietură. O spadă ce străpungea norii. Era semnul arhanghelului.

De asemenea, lângă intrarea în fiecare tunel se aflau şapte torţe de lemn sprijinite de perete. Jack apucă una şi îşi trecu palma deasupra ei, făcând să apară o mică flacără mică.

— Asta se numeşte suflarea lui Dumnezeu. Orice Sânge Albastru poate aduce lumină în tuneluri. Haide, pe aici e ieşirea, spuse el, îndreptându-se spre coridorul cel mai din stânga.

Lumină calea exact când o figură întunecată venea din celălalt capăt.

Schuyler aproape că ţipă, dar sunetele i se opriră în gât când recunoscu bărbatul în negru. La fel ca Jack, era îmbrăcat în uniforma Venatorilor.

— Tată! spuse Jack.

Charles Force dădu scurt din cap. Lui Schuyler îi aruncă aceeaşi privire dispreţuitoare şi distantă care părea rezervată special pentru ea. Ea se întrebă de ce catadicsea să o ajute, când cu fiecare gest pe care-l făcea îi dovedea că nu o suportă.

— Bună treabă, Jack. Sunt în spatele nostru, blocaţi momentan de un obsido la intersecţia sudică, dar n-o să dureze la nesfârşit. Repede, sus pe scări! Către intersecţia pe care ei nu o pot traversa. Acum!

O uşă micuţă dădea înspre o scară. Schuyler începu să alerge în sus, urcând câte două, trei trepte odată, până când brusc se simţi trasă în jos, departe de însoţitorii ei, de ceva ce o strângea de un picior cu o putere de menghină. Căzu pe scările de piatră şi se lovi la cap, pierzându-şi cunoştinţa.

* * *

Când se trezi din leşin, descoperi că e învăluită într-un fum dens şi negru şi simţi o bucurie nepotolită şi intensă. Era bucuria duşmanului, îşi dădu ea seama; se hrăneau cu frica ei, consumând-o, devorând-o. Ceaţa era impenetrabilă, aproape solidă la atingere – părea amorfă, dar avea densitate fizică, o

greutate imposibilă, la fel de solidă ca barele unei cuşti sau ale unei celule de închisoare.

Apoi îi auzi: un sunet precum cel al vântului care şuieră prin copaci sau ca o bucată de cretă care scârţâie pe o tablă. Pătrunzător. Era însoţit de un zgomot ciudat, ca un ţăcănit, la fel ca păcănitul unor gheare pe o suprafaţă solidă. Clic, clic, clac… copitele diavolului pe acoperiş.

Cei cu Sânge Argintiu veneau după ea. Era înconjurată şi copleşită. Nu. Nu va ceda în faţa disperării; va lupta… dar cu ce? Trebuia să rămână trează, nu se putea lăsa pradă somnolenţei care o învăluia. Apoi văzu ochii strălucind în întuneric, privirea lor purpurie, ameninţătoare, din altă lume – ochi plini de lumina flăcărilor iadului. Leviathanul venise să termine ceea ce începuse.

O lumină puternică tăie fumul. La început, Schuyler crezu că era torţa, dar apoi observă că este o spadă. Nu semăna cu nicio altă sabie pe care o văzuse până acum. Spada mamei ei lucise cu o flacără albă şi luminoasă: la fel de pură ca fildeşul şi frumoasă ca lumina soarelui. Spada asta era diferită. Avea aproape aceeaşi culoare ca fumul, un gri închis încadrat de argintiu, şi avea nişte semne negre terifiante pe ea. Semăna mai puţin a sabie şi mai mult a topor, făurită grosolan şi primitivă, cu o teacă din piele jerpelită.

— Schuyler, fugi! strigă Jack. FUGI!

El îşi îndreptă spada urâtă spre fiară – sau erau mai multe? Era doar Leviathan, sau mai mulţi? Monstrul ţipă în agonie şi acum era rândul lui Schuyler să-i simtă teama. Văzu în ochii lui ceea ce vedea el.

Jack se transformase. Acum era doar Abbadon.

Schuyler nu voia să se întoarcă. Nu voia să vadă în ce se transformase Jack, dar surprinse cu coada ochiului focul negru care-l învăluia, care-i lumină imaginea şi îl făcu magnific şi teribil, ca un zeu răzbunător şi plin de urgie. Groaznic şi înspăimântător de privit, o putere care nu era le pe această lume.

Schuyler nu voia să recunoască, dar Abbadon nu arăta foarte diferit de Leviathan, demonul care se întrupase din pământ.

Dar nu se putea gândi la asta acum.

Şi fugi.

Douăzeci şi cinci
Bliss

Normal, doar pentru că Bliss deţinea din când în când controlul, asta nu însemna că lucrurile reveniseră la normal. Se bucura de viaţa ei ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar apoi Vizitatorul se reîntorcea şi apoi iar dispărea până data viitoare. Ţinea şi socoteala: de luni până miercuri, apoi joi plecase aproape toată ziua, apoi weekendul era neclar – apoi înapoi! – încă era derutată de dată, credea că e joi, când de fapt era sâmbătă. Pe măsură ce zilele treceau, devenea din ce în ce mai dificil să se adapteze la momentele când apărea Vizitatorul, să se trezească brusc dată afară din lumină şi viaţă şi trimisă înapoi în acel gol rece al memoriei.

Se decise ca data viitoare să nu-i mai permită s-o dea afară. Sigur exista o modalitate de a rămâne. Trebuia să afle ce punea Vizitatorul la cale – unde duceau toate astea. Sigur, Vizitatorul îi îngăduise să se bucure din nou de o parte din viaţa ei, dar cine putea spune dacă va face la fel şi în viitor? Mai mult, Bliss nu voia să împartă nimic. Voia înapoi toată fiinţa ei. Nu putea trăi aşa, ca o nebună. Trebuia să se gândească şi la alte persoane – Vizitatorul era periculos, demonic. Nu putea lăsa să se întâmple iarăşi ceva ce se întâmplase în Rio.

Gândul o înlemni. Ce bine ar fi dacă ar exista mai multe prezentări de modă la care să se ducă, mai multe petreceri pentru a-i distrage atenţia; dar în Hamptons era linişte şi, ivea din ce în ce mai puţine scuze pentru a ieşi în lume.

Îşi petrecu după-amiaza făcând plajă în curtea din spatele casei. Avea pielea aşa de albă, încât se ardea mereu, şi acum se dăduse cu o cremă franţuzească cu un factor de protecţie solară de 100 – la fel de bine putea sta sub o pătură. Făcu plajă, bucurându-se de soarele care-i încălzea uşor trupul. După un an în care nu fusese nicăieri, era extraordinar să se afle din nou la aer, să stea pe un şezlong şi să plutească în piscină, trecându-şi alene mâna prin apa călduţă.

Apoi îl simţi: o întunecare… ca o umbră care trece prin faţa soarelui, şi apoi împingerea. Vizitatorul se întorsese. Dar în loc să-l lase cuminte să preia frâiele, Bliss se forţă să rămână prezentă. În interiorul minţii, ea făcu o linişte mormântală, se

ghemui ca o minge, ca o umbră pe un zid, astfel încât Vizitatorul să nu observe că se afla încă acolo. Ştiu instinctiv că el nu trebuie să-şi dea seama că ea era în continuare acolo. Încercă să devină un ocean de nemişcare, fără nicio undă la suprafaţa lui.

Se forţă să reziste. Cumva, reuşi. Vizitatorul era la comandă, dar ea era încă acolo. De data asta, putea vedea tot ce vedea el; chiar îl putea auzi vorbind (cu vocea ei).

Ei (acum se gândea la ei ca la două persoane) se ridicară, îşi puseră un halat şi intrară în casă. Urcară treptele două câte două şi practic dădură buzna în biroul lui Forsyth.

Senatorul era acasă în vacanţa parlamentară. Stătea în spatele biroului fumând un trabuc şi tresări la apariţia neaşteptată.

— Nu te-am învăţat să baţi la uşă? mârâi el.

— Eu sunt, Forsyth, zise Vizitatorul cu vocea lui Bliss.

— Oh, Doamne! Îmi pare rău. Îmi pare extrem de rău, n-am ştiut că te întorci aşa repede, spuse el, aruncându-se la picioarele lui Bliss.

Era tulburător să-l vezi pe Forsyth prin ochii Vizitatorului – un vierme umil care se ploconea în faţa ei.

— Spune-mi cum îţi pot fi de folos, stăpâne! zise senatorul, încă în genunchi.

— Veşti, Forsyth. Spune-mi despre Conclav.

Forsyth practic jubilă satisfăcut. Bliss nu-l văzuse niciodată pe „tatăl” ei părând aşa de infatuat, ceea ce spunea multe despre un politician.

— Nu avem de ce să ne temem din partea acelui grup, stăpâne. Jumătate dintre ei se bazează pe „aparatele auditive” ale celor cu Sânge Roşu pentru a asculta rapoartele. E chiar amuzant. Ţi-am spus că Ambrose Barlow este acum un membru cu drept de vot? Evident că tu îl ştii drept Britannicus.

— Britannicus… spuse Vizitatorul. Îmi sună cunoscut.

— Pe vremuri a fost unul din şefii tăi de echipă. Ducea copiii la băi.

Vizitatorului i se păru incredibil de amuzant.

— Foarte bine. Să înţeleg atunci că totul e pregătit? Venatorii nu-ţi dau bătaie de cap?

— Deloc. Totul merge conform planului. Charles Force este în Paris chiar acum. E mai uşor de manipulat decât o marionetă,

zise Forsyth cu un lătrat scurt ce semăna a râs.

Un sentiment profund de satisfacţie o cuprinse pe Bliss. Veştile îl făcuseră pe Vizitator extrem de fericit. Ca o pisică ghiftuită care tocmai devorase o colivie întreagă de canari.

— Foarte bine. Foarte bine. Şi fratele meu?

Forsyth scoase o sticlă de scotch de sub birou şi turnă în două pahare de cristal.

— Porunceşte şi Leviathan va lovi! Fata e aproape în mâinile sale. Va fi destul de uşor pentru el să se infiltreze la petrecere. Apropo, s-ar putea să ţi se pară amuzant: sursele mele mi-au spus că Charles nu a reuşit să obţină o invitaţie la bal.

— Noroc că sciziunea e încă validă, dădu Vizitatorul mulţumit din cap. Pot oricând conta pe draga mea soră să ţină ura atât de mult timp. E în favoarea noastră. Vizitatorul dădu paharul peste cap şi întrebă: Şi cealaltă soră a mea, Sophia?

— Refuză să dea informaţii despre Ordin. Jură că nu ştie nimic. După un an întreg cu Harbonah, s-ar putea să spună adevărul.

— Înţeleg.

— Vestea bună e că Kingsley şi echipa lui încă umblă pe coclauri. De luni de zile sunt îndrumaţi greşit şi n-au nicio idee că au fost de fapt trimişi într-o misiune inutilă.

— Kingsley pufni Vizitatorul. Trădătorul ăla. O să ne ocupăm şi de el curând.

— Ce facem cu Sophia? Continuăm să ţinem Străjerul prizonier? întrebă Forsyth.

— Nu.

Vizitatorul îşi plimbă degetul pe marginea paharului gol, creând un sunet strident.

— Dacă, într-adevăr, sora mea nu ştie identităţile celor Şapte, atunci pentru mine nu reprezintă nimic. M-am plictisit de încăpăţânarea ei. Luaţi-o. Ucideţi-o.

Cuvintele lui aveau ceva aspru, repezit, dar altceva o făcu pe Bliss să se înfioreze.

Când Vizitatorul o numise „soră” pe Sophia, în minte îi apăruse o imagine: Jordan.

Chiar vorbea Vizitatorul despre Jordan? Dacă da, asta însemna că e încă în viaţă? Unde? Cum aşa? Bliss simţi cum începe să devină agitată. Trebuia să se calmeze. Voia să audă mai multe… Trebuia… Trebuia să afle…

Dar era prea târziu. Fusese aruncată afară din lumină şi trimisă înapoi în vidul rece, singură şi neajutorată, neputând face absolut nimic în legătură cu ceea ce auzise. Ce se va întâmpla în Paris? De ce voiseră ca Charles Force să se ducă acolo? Şi Sophia – ăsta era numele real al lui Jordan? Ce planuri avea Vizitatorul cu ea? Şi cine era fata pe urmele căreia era Leviathanul?

Putea face ea ceva pentru a preveni vreunul din lucrurile astea? Sau era damnată să ştie că vine sfârşitul lumii, dar să fie incapabilă să facă ceva, privind în schimb neputincioasă de pe margine?

Douăzeci şi şase
Mimi

Lovi uşa atât de tare, încât o prăbuşi la pământ cu un zgomot infernal. Dar apoi totul fu învăluit în tăcere. Acţiunea ei rămase fără răspuns. Mimi se furişă pe lângă uşă şi pipăi cu mâna zidul, căutând un întrerupător. Când îl deschise, văzu că se afla într-o mizerie de nedescris; totul era răscolit şi dezordonat.

— Pfiuu.

Mimi făcu o grimasă spre Kingsley, care la rândul lui scrută mizeria cu o privire dură. Mimi îşi duse mâna la nas şi încercă să-şi ţină respiraţia.

— Ce e asta? întrebă ea, aproape sufocându-se.

Mirosea dulceag şi a rânced. Precum ceva lăsat să putrezească.

Kingsley scutură din cap. Mimi decise că nu vrea să afle cu adevărat.

Îi auzi pe fraţii Lennox cum sparg cealaltă uşă. Se apropiară cu grijă, evitând dezordinea. Amploarea dezastrului avea ceva aproape patologic, de la canapeaua răsturnată, unde cineva căsăpise pernele lăsând un haos de pene peste tot, până la fiecare sertar scos din fiecare masă şi birou şi vărsat pe podea. Camera era plină de sticle goale şi ziare împrăştiate, rămăşiţe de mâncare – pungi de plastic, farfurii de hârtie, o pungă goală de M&M's şi cutii goale de Kod Bull.

Ceva din toată harababura i se părea cunoscut. Mimi îşi dădu seama că mai văzuse asta cândva – casa din oraş a familiei

Force fusese spartă cu câţiva ani în urmă, iar camera părinţilor ei fusese răscolită exact la fel: totul era cu fundul în sus. Îşi aminti cât de ciudat fusese să vadă caseta de bijuterii a lui Trinity în mijlocul patului, spartă şi goală, printre mormanele de haine şi fotografii vechi de familie pe care hoţii le scoseseră din dulap.

Şi aici era la fel: acelaşi fel metodic de a evalua şi arunca fiecare obiect din cameră. Cineva căutase ceva anume.

Kingsley îi făcu semn lui Mimi să meargă mai departe şi continuară să înainteze pe hol. Descoperiră două dormitoare, ambele la fel de răvăşite ca şi restul casei. Sam şi Ted veniră din bucătărie.

— Aţi găsit ceva? întrebă Kingsley, cu arma în mână.

— Nimic, căpitane!

— Asta nu e aşa de veche, spuse Kingsley, apucând de jos, o pungă de hârtie cu logoul McDonald's. E caldă încă. Fiţi cu băgare de seamă.

Mimi cercetă de jur împrejur. Când le spărseseră casa din New York, hoţii plecaseră cu diamantele mamei ei în valoare de patru milioane de dolari. Dar furtul nu fusese cel mai rău aspect al spargerii. Îşi aduse aminte că se simţise violată, gândindu-se că nişte străini fuseseră în casa lor. Unul dintre ei lăsase o urmă oribilă pe măsuţa din sufragerie, de la o ceaşcă de cafea aşezată acolo.

Nu o duruse atât pierderea materială a pietrelor preţioase, deşi Mimi fusese supărată că nu mai apucase să le moştenească – ci era vorba de principiu: să ştii că cineva ţi-a invadat spaţiul tău intim. Un cineva nepoftit şi nechemat, care se folosise de casa ta ca de propriul lui teren de joacă. Pe capul patului găsise o urmă noroioasă de pantof, firimituri pe covoraşul alb şi nişte ciocolată pe lenjeria ei de pat de mătase.

Poliţia venise, luase amprente şi întocmise un raport – dar evident că nu se rezolvase nimic. Charles zisese că majoritatea hoţilor de bijuterii aveau legături cu piaţa neagră, unde piesele erau demontate, iar pietrele ascunse şi vândute apoi comercianţilor dubioşi de pe Fifth Avenue. Din fericire, asigurarea acoperise cea mai mare parte a daunelor, inclusiv diamantele, aşa că nu existase nicio pierdere financiară majoră, dar era vorba de valoarea sentimentală pe care o aveau bijuteriile şi de un sentiment supărător de nedreptate.

Părinţii lui Mimi începuseră să zugrăvească întregul apartament chiar din noaptea aia. Menajerele aranjaseră toate lucrurile la locul lor. Imediat ce sosise cecul de la compania de asigurări, Trinity îi ţinuse în priză pe Harry Winston şi alte câteva case de licitaţii. După câteva luni, Mimi uitase complet: viaţa mergea mai departe.

Dar, privind bulibăşeala evidentă pe care o lăsaseră cei cu Sânge Argintiu, îşi aduse aminte de acea noapte groaznică. Charles palid la faţă, Trinity vărsând câteva lacrimi şi Jack care dădea cu pumnii într-o pernă. Mimi cercetase dintr-o singură privire dezastrul cauzat şi declarase: „Îmi iau un apartament la St. Regis."

Dar aici ce-ar fi putut căuta? se întrebă Mimi. Era o dărăpănătură în inima junglei. Ce Dumnezeu era aici şi valora ceva? Şi unde era Jordan? Dacă o aduseseră aici, de ce căutau un obiect? Mimi se lăsă în genunchi şi răscoli prin dezordine, încercând să găsească vreun indiciu. Dădu la o parte un morman de cartoane putrezite şi văzu un model ciudat pe covor.

Urme de paşi.

Mici.

Care conduceau către – sau veneau dinspre – baie. Mimi intră în camera micuţă. Şi aici totul fusese dat peste cap, perdeaua de plastic ieftin de la duş fusese scoasă, în mijlocul căzii trona o grămadă de prosoape, oglinda de deasupra chiuvetei era spartă în bucăţele pe care era sânge.

Existau urme de împotrivire, de luptă… Mimi scotoci prin prosoape.

Era ceva acolo…

Ascuns sub perdeaua de la duş.

Cu inima gata să-i sară din piept, Mimi o împinse cu piciorul… Putea fi… Cu mâini tremurătoare, luă bucăţile de oglindă şi dădu prosoapele la o parte.

În cadă era un trup micuţ şi inert, într-o pijama murdară de flanel. Nu. Nu. Nu. NU! Ajunseseră prea târziu! Merseseră bâjbâind ca prin ceaţă… fuseseră prea înceţi… Dar totuşi, nu voia să creadă. NU!

— Kingsley! strigă ea.

Nu voia să fie singură când întorcea trupul cu faţa în sus.

Douăzeci şi şapte
Schuyler

Era obişnuită să fie singură. Fusese singură aproape toată viaţa. Bunica ei nu fusese o susţinătoare a practicii moderne de educare pe care o abordau părinţii din prezent, care se învârteau non-stop în jurul copiilor lor. Nu fusese nimeni din familie care să vină s-o urmărească la cele câteva piese de teatru în care jucase la şcoală, nimeni care s-o încurajeze de pe margine la meciurile săptămânale de fotbal. Cu Cordelia, totul fusese după dictonul „înoată sau mori”: nu exista riscul de a te îneca din cauza unei atenţii sporite. Din afară, copilăria lui Schuyler părea una singuratică: fără fraţi sau surori, fără părinţi şi, înainte ca Oliver să apară în viaţa ei, fără prieteni.

Dar aici era şi un secret: Schuyler nu se simţise singură. Avusese orele ei de pictat, de desenat, arta şi cărţile ei. Îi plăcea să fie de una singură. Compania o deruta; nu ştia cum să pălăvrăgească sau cum să interpreteze şi să copieze şisturile sociale care-i atrăgeau pe oameni împreună. Ea era mereu fetiţa cu chibriturile care stătea lângă fereastră, tremurând de frig. Dar, deşi oamenii o speriau, de întuneric nu-i fusese teamă niciodată.

Cel puţin, nu până acum. Bezna care o învăluia era totală: atât de profundă, încât chiar şi vederea ei de vampir era inutilă. Se ascunse într-un tunel până când ţipetele şi sunetele încăierării încetară, estompându-se în întuneric.

Ar fi trebuit să rămână; ce-o fi fost în capul ei? De ce îl lăsase acolo singur? Îl părăsise pe Oliver, iar acum pe Jack. Dar nu avea nicio armă; nu avea nimic. Jack voise ca ea să plece, aşa că exact asta făcuse.

— Jack? Jack? strigă ea, iar vocea ei răsună cu ecou de-a lungul tunelului. Eşti bine? Jack!

Nu răspunse nimeni.

Tăcerea era şi mai tulburătoare. Era atât de linişte, că putea auzi sunetul ploii căzând undeva deasupra catacombelor, auzea zgomotul fiecărei picături ce se prelingea prin crăpăturile pereţilor şi cădea pe pământ. Îşi strânse braţele în jurul trupului, neştiind ce să facă. O dureau umerii şi avea senzaţia că muşchii îi sunt îngheţaţi. Deci asta simţi când ţi-e frică de întuneric! Când eşti singur şi înfricoşat în întuneric.

Schuyler îl strigă pe Jack timp îndelungat, ei i se păru că trecuseră ore întregi, dar nu primi niciun răspuns. Dar nu era niciun semn nici de vreun Sânge Argintiu, deşi asta nu însemna nimic. Poate că se retrăseseră pentru a se reîntoarce mai târziu. Nu voia să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Jack… Poate îl luaseră? Era nimicit? Pierdut? Dărâmat?

Jack nu mai era. Nu. Schuyler scutură din cap, deşi se certa doar cu sine însăşi. Nu avea cum să fi fost învins. Nu el. Nu acea lumină orbitoare care era el. Nu. Îi văzuse adevărata formă şi era teribilă de privit. Un stâlp de foc. O mie de sori magnifici ce ardeau cu flăcări de culoarea celei mai negre nopţi. Teribil şi minunat şi mai înfricoşător decât orice văzuse ea vreodată.

Nu!

Se va întoarce după mine.

Credea ce spunea. Se uită de jur împrejur la labirintul de tuneluri. N-avea habar unde se afla sau de unde venise, le poţi pierde aici pe vecie, îi spusese Schuyler lui Jack.

Exact asta e şi ideea.

Ce tot fac? Sunt o proastă. Intersecţia! Era evident. Ce spusese Charles? Intersecţia. Locul dincolo de care ei nu pot trece. Toate tunelurile duceau acolo. Unde era? Nu vedea nimic, aşa că merse pipăind zidul. Găsi o deschizătură. Mai simţi una. Două tuneluri. O bifurcaţie. Va trebui să aleagă. Dar pe care? Mirosi aerul, încercând să simtă ceva. Dacă nu putea vedea, poate că putea mirosi…

Mirosea a curat aici, îşi aminti ea că se gândise. Se aşteptase ca aceste caverne subterane să miroasă a mucegai, ca un prosop umed care zăcuse prea mult pe podea. Dar atunci când ea şi Jack se afundaseră pentru prima dată în catacombe, fusese surprinsă că poate respira aer curat.

Asta, se gândi ea. Mirosea un pic mai curat, ca şi cum ar fi condus la şi mai mult aer curat, poate chiar la o scară ce urca la suprafaţă. Se decise. Intră în tunelul negru ca smoala, ghidându-se doar cu vârful degetelor.

Simţea că merge prin beznă de zeci de kilometri, dar nasul n-o înşelase – aerul era mai curat şi de departe chiar o putea vedea… o sclipire luminoasă în întunericul complet. Jack. Sigur era Jack.

Într-un final ajunse la intersecţie.

Dar lumina era de la torţa pe care Jack o avusese în mână

înainte de a fi atacaţi.

Iar acolo nu era nimeni.

Douăzeci şi opt
Bliss

Era ultima săptămână din august şi Cotswold a fost în sfârşit vândut, după ce preţul fusese redus cu încă aproximativ o sută de mii de dolari. Un oligarh rus a cumpărat casa din Hamptons cu tot din ea, până la ultima pernă şi colecţia de maşini. Noua familie voia să intre în posesia ei imediat, aşa că perioada în care mai puteau sta acolo era destul de scurtă. Şi, din ziua în care Bliss auzise discuţia din biroul lui Forsyth, Vizitatorul se retrăsese pentru cea mai lungă perioadă de timp. Sâmbătă, prima lor zi înapoi în New York, era a cincea zi în care era plecat. Aproape o săptămână.

Era o uşurare să se afle din nou în oraş. Se săturase de Hamptons, aşa cum se satură până la urmă toată lumea. Liberă fiind, Bliss încercă să afle ce se întâmpla. Sunase la reşedinţa familiei Force, neştiind ce va spune exact – nu că ar contat, din moment ce menajera îi spusese că nu era nimeni acasă. Charles dispăruse, Trinity era în Washington şi gemenii erau şi ei plecaţi. Apoi sună pe mobilul lui Schuyler, dar fusese deconectat. Sună la casa de pe Riverside Drive şi Hattie îi spuse că Schuyler era… plecată. Menajera părea prea speriată să-i mai spună şi altceva. Familia Hazard-Perry îşi petrecea vara în Maine, dar când Bliss sună la ei, nu-i răspunse nimeni. Nici măcar un robot telefonic. Nu părea deloc promiţător, şi totul era foarte ciudat.

Înainte de a fi sigilat, dăduse o raită prin biroul lui Forsyth şi încercase să-l sune pe Ambrose Barlow. Se gândise că dacă Vizitatorul şi Forsyth îşi bătuseră joc de el, atunci poate că Barlow era unul dintre băieţii buni. Dar când sună la reşedinţa lui, Protectorul nu era acolo. Şi nu ştia ce fel de mesaj să-i lase care să nu ajungă înapoi la Vizitator. Trebuia să se asigure că el nu are habar ce plănuieşte ea.

Într-un sfârşit, se decise să-i trimită o scrisoare anonimă. Nu un e-mail care ar fi putut conduce înapoi la computerul ei, ci un

bilet pe o hârtie deosebită, astfel încât Barlow să-i dea atenţie şi să nu creadă că e o farsă. Bobianne avea o colecţie impresionantă de felicitări, aşa că Bliss îşi alese una.

Stimate Protector Barlow

Nu mă ştiţi, dar trebuie să vă avertizez în legătură cu ceva. Păziţi-vă de Forsyth Llewellyn. Nu este cine credeţi că este.

Un prieten.

Chiar suna patetic. Dar ce altceva putea scrie fără a-şi dezvălui identitatea? Suna exact ca expresia CÂINE RĂU afişată pe un indicator de pe un gazon nepăzit, dar Bliss nu ştia ce altceva să facă. Nu putea să rişte ca Vizitatorul să-şi dea seama de acţiunile ei, iar dacă cineva din Conclav venea şi întreba de ea, Forsyth şi-ar fi dat seama ce se întâmplase.

Era mai bine decât să nu facă nimic.

Poate că va fi de ajutor. Spera ca aşa să fie.

După ce puse biletul la poştă, merse fără ţintă pe Fifth Avenue, pe lângă Muzeul Guggenheim. Vremea era extrem de călduroasă, una din acele zile în care puteai prăji un ou pe trotuarele din New York, dar lui Bliss nu-i păsa. Era veselă că se întorsese acasă. Înapoi în oraşul pe care ajunsese să-l iubească atât de mult.

Apoi se întoarse pe lângă Muzeul Metropolitan de Artă. Urcă pe treptele masive, evitând grupurile de turişti care mâncau sandvişuri în soarele arzător. Când intră în foaierul grandios de marmură şi trecu de punctul de verificare, aşteptând răbdătoare în timp ce un paznic plictisit îi împungea geanta cu un baston, simţi o strângere de inimă.

Aici o adusese Dylan la prima lor întâlnire.

O săgetă o durere acută când îşi aminti cum Dylan plătise intrarea pentru amândoi cu o monedă de zece cenţi. Dar, înaintând spre casa de bilete, descoperi că nu are tupeul lui şi lăsă casierei întreaga sumă „recomandată”.

Trecuseră aproape doi ani de când o adusese la muzeu. Fusese extrem de încântat s-o ducă în aripa egipteană şi, inconştient, Bliss o porni într-acolo, trecând pe lângă vitrine în care erau expuşi scarabei şi bijuterii egiptene. Trecu de sarcofage. Îşi aduse aminte cum Dylan o rugase să închidă ochii şi o condusese prin mai multe coridoare, iar când deschisese

ochii stătea exact în faţa templului din Dendur.

Un templu egiptean adevărat, reconstruit integral într-o sală a Muzeului Metropolitan. Parcă istoria prindea viaţă.

Atât de străvechi şi frumos.

Şi atât de romantic. Îşi aminti cum Dylan stătuse înaintea lui, cu ochii sclipindu-i ca două stele. Bliss păşi încet în faţa templului, aducându-şi aminte… Lumina cădea oblic în sală, creând un joc de umbre pe templu. Se simţi copleşită de o tristeţe atât de profundă, încât o luă ameţeala.

— Te simţi bine? întrebă o fată.

— Sunt bine, dădu Bliss din cap, aşezându-se pe treptele din faţa templului şi respirând adânc. Sunt bine!

Fata îi aruncă o privire ciudată, dar o lăsă în pace.

Bliss era tot acolo când, patru ore mai târziu, luminile începură să-şi piardă din intensitate şi în difuzoare se auzi un anunţ: „Muzeul Metropolitan se va închide în treizeci de minute. Vă rugăm să vă îndreptaţi către ieşire.” Acest anunţ a fost repetat de câteva ori în mai multe limbi.

Bliss nu se mişcă din loc. Restul oamenilor din sală – studenţi la arte, câţiva turişti, un grup condus de un ghid – se îndreptară conştiincioşi spre ieşire. Ce fac? se întrebă Bliss. Ar trebui să mă duc acasă.

Minutele treceau şi luminile continuau să clipească a avertisment, dar Bliss, când auzi paşii paznicului de la muzeu, se ascunse într-o deschizătură şi deveni astfel invizibilă pentru ochiul uman. După o perioadă de timp, care ei i se păru că nu se mai termină, luminile se stinseră în sfârşit, o tăcere mormântală se lăsă peste tot şi toate şi o rază fantomatică de lună învălui sala.

Era singură.

Se îndreptă direct spre templu, atingând piatra aspră, aşezându-şi degetele în canelurile hieroglifelor gravate. Chiar aici o sărutase Dylan pentru prima dată.

Îi era atât de dor de el.

Şi mie mi-e dor de tine.

Ce era asta?

Se uită prin sala goală. Lumina crea umbre abracadabrante pe orice suprafaţă şi îşi aduse aminte cât de frică îi era, pe când era copil, de salcia de la geamul dormitorului ei.

Merse la fântâna din mijlocul sălii şi aruncă o monedă în apă,

urmărind-o cu privirea cum se duce la fund. Pentru o clipă i se păruse că aude vocea lui – dar chiar că înnebunise de-adevăratelea, nu-i aşa?

Nu ai înnebunit.

Bliss deveni agitată şi iritată. Cine vorbea cu ea trebuia să se oprească.

— E cineva aici? Alooo!

Sala încremenită tremură de sunetul vocii ei.

Răspunsul primit a fost un ecou al propriei sale întrebări: Alo Alo Alo…

Dar dacă vocea nu era aici, în afară… atunci poate că… poate… venea de undeva din… interior… Dar asta nu era vocea Vizitatorului, era sigură de asta. Închise ochii. Ce rău se putea întâmpla? Deja i se întâmplaseră lucruri mult mai ciudate. Se uită în interiorul ei. Acolo unde stătea de obicei Vizitatorul era un gol, un vid. Vizitatorul era cu siguranţă plecat.

Dar pentru prima oară în viaţa ei Bliss simţi o altă prezenţă şi o alta şi o alta – multe altele –, sute de prezenţe… O, Doamne, ce făceau cei cu Sânge Argintiu? Beau sângele – conştiinţa fără de moarte – astfel încât victimele lor să trăiască în interiorul temnicerului lor. Multe suflete captive într-un singur trup. Urâciune.

Imediat sub conştiinţa ei, existau sute de suflete – exact ca ea, fuseseră captivi pe bancheta din spate (poate chiar în portbagaj?). Era ca şi cum ai fi privit o groapă comună… doar că în loc de cadavre, aceste trupuri erau încă vii…

Vru să strige… Era mult mai rău decât să îl aibă în interiorul ei pe Vizitator. Asta era… Aproape îşi pierdu cunoştinţa, dar apoi… acea voce din nou…

Joasă, răguşită şi aspră, a cuiva care parcă ar fi fumat mult prea multe ţigări şi ar fi petrecut prea multe nopţi urlând într-un bar plin ochi. Era vocea unui băiat care le văzuse pe toate şi trăise pentru a spune o poveste amuzantă, dar care avea o nuanţă dulce şi atrăgătoare de pericol ce-ţi mergea direct la suflet.

Oare el era?

Cum era posibil?

— Dylan? şopti ea. Tu eşti?

Tăcere.

Apoi, din întuneric, văzu cum prinde formă chiar sub ochii ei –

îi văzu conturul trupului, îi văzu faţa – ochii aceia frumoşi şi trişti, zâmbetul din colţul gurii şi părul negru ciufulit. Ieşi din vid şi se îndreptă spre lumină.

— N-am prea mult timp la dispoziţie, spuse Dylan. Vizitatorul ăla al tău vine înapoi în curând.

Douăzeci şi nouă
Mimi

Mimi simţi cum cineva se apropie pe la spatele ei, dar când se întoarse, nu-l văzu pe frumosul Venator, ci un spectru. O figură înnegrită şi arsă. Un cadavru ambulant cu nişte găuri în loc de ochi, o tăietură în locul gurii şi trunchiul bandajat. Ars, desfigurat, dar îngrozitor de… viu.

— Tu…

Spectrul întinse un deget osos către Mimi şi vorbi cu o voce şoptită, răguşită şi şuierătoare, ce amintea de foşnetul frunzelor moarte.

— Îndrăzneşti…

Vocea aia. Chiar şi în forma ei actuală sinistră, Mimi o recunoscu. Pe vremuri ţinuse discursuri pe podiumuri, primise grupurile de oaspeţi din înalta societate la o spectaculoasă întrunire de pe Park Avenue.

— Protectoarea Cutler? şopti Mimi. Dar eu… te-am ucis.

Sună absurd imediat ce îi ieşi pe gură. Dar chiar o tăiase în două pe Nan Cutler, o lăsase să ardă în focul negru din vila familiei Almeida. Cum supravieţuise Protectoarea? Şi era la fel de absurd ca Mimi să ia peste picior un spectru ambulant şi vorbitor.

— Încă un pas şi îţi iau sângele, şuieră oroarea fără faţă.

Acolo unde pielea nu era carbonizată sau arsă, era os gol, o privelişte care-ţi întorcea stomacul pe dos.

Mâna lui Mimi tresări un pic. N-ar fi trebuit să-şi bage spada în teacă. Avea oare timp? Unde mama naibii era restul echipei? O auzise Kingsley? Unde erau băieţii atunci când avea nevoie de ei? De ce se îndepărtase de grup? La orele de pregătire pentru Venatori învăţaseră să stea mereu în echipe de câte doi. Cât de stupid din partea ei să urmeze acele urme de paşi… era clar că fuseseră o capcană.

Avea oare suficient timp să scoată spada înainte ca Nan să facă vreo mişcare? Nu era timp de gândire – o scoase din teacă – dar, exact când făcu asta, Mimi se trezi prinsă într-o gheară a morţii de către mort-viul Sânge Argintiu.

Monstrul, care pe vremuri fusese cea mai dorită amfitrioană din New York, era surprinzător de puternic şi, oricât s-ar fi zbătut Mimi, demonul nu-şi eliberă prada. Mimi îi putea simţi în ceafă respiraţia putredă şi ştia că nu mai durează mult până când colţii îi vor străpunge pielea şi-i vor suge sângele…

Nu!

O trânti pe Protectoare cu toată puterea în zid. Dar Nan era în avantaj şi o aruncă pe Mimi pe podeaua de ciment.

Asta ar fi ucis mulţi vampiri, dar Azrael era creat dintr-o substanţă mult mai trainică. Totuşi, lovitura o ameţi şi simţi că i se crăpase capul şi că începuse să sângereze… îşi pierdea cunoştinţa…

În acel moment apăru Kingsley. Lui Mimi i se păru că niciodată în viaţa ei nu fusese aşa de fericită să vadă pe cineva.

— Croatan! ordonă el. Absed! Absed abysso!

Du-te înapoi în iad! Cu o lovitură puternică de spadă, el înjunghie monstrul direct în inimă.

Se auzi un şuierat, ca o anvelopă care se dezumflă – o privelişte dezamăgitoare, asta până când creatura explodă într-o flacără argintie strălucitoare, de o luminozitate orbitoare, iar temperatura din cameră crescu la niveluri solare, în timp ce spiritul se prăbuşi în sine însuşi ca o supernovă.

Mimi îşi acoperi ochii până când îi putu deschide din nou. Credea că Protectoarea dispăruse, dar trupul era încă acolo. Acum nu mai avea absolut nimic ameninţător. Era doar un morman de oase.

Kingsley îşi smulse spada din cadavru şi o transformă la loc în briceagul pe care îl purta în buzunar.

— Eşti bine? întrebă el, îngenunchind lângă Mimi.

Se uită la rana ei din cap, masându-i tâmplele cu blândeţe.

— E spart ca un ou, dar o să fii bine. Deja a început să vindece.

— Cum de a trăit? Am spintecat-o în două!

— Nu ai lovit-o direct în inimă. Este singurul mod. A fost vina mea. Ar fi trebuit să verific. Credeam că ştii, oftă Kingsley. Lawrence avea dreptate. Conclavul nu se mai oboseşte să mai

învețe pe nimeni nimic, iar noua generaţie de vampiri a uitat multe.

— Credeam că e doar un mit… ştii tu, ca în filme, când oamenii cred că ne pot ucide dacă ne înfig un ţăruş în inimă, spuse ea.

— Orice mit are un sâmbure de adevăr, zise amabil Kingsley. A avut Conspiraţia grijă de asta. Astfel încât cei cu Sânge Roşu să nu simtă nevoia să caute adevărul real.

— Mă rog, cineva ar fi trebuit să-mi spună. Îţi rămân datoare, spuse Mimi. De ce ţi-a luat atâta timp?

— Am găsit în spate doi vampiri cu Sânge Argintiu morţi. Dar de ăia cineva avusese grijă ca la carte. Tu ce-ai găsit?

În loc de răspuns, Mimi se ridică în picioare.

— Am găsit ceva. Pe cineva. În cadă.

Îl conduse la baie şi îi arătă trupul.

Când Kingsley văzu micuţul trup în pijama de flanel, îşi făcu cruce. Schimbară nişte priviri îndurerate.

— Fă-o, spuse el.

Mimi dădu din cap.

Întoarse încet corpul cu faţa în sus.

Era Jordan Llewellyn. Mimi recunoscu ochii cenuşii ai fetei. Erau larg deschişi şi se uitau fix la tavan. Moartă părea şi mai tânără decât cei unsprezece ani ai ei. Purta o pijama murdară – aceeaşi pe care o purtase în noaptea în care fusese răpită. După tenul pământiu al fetei, Mimi îşi dădu seama, fără să-i mai spună cineva: fusese golită până la ultima picătură de sânge. Consumare completă.

Lui Mimi îi veni să verse. Nimic nu o pregătise pentru aşa ceva. Era mult mai rău decât faptul că aproape fusese luată de Protectoarea semi-moartă. Se alăturase Venatorilor pentru aventură, pentru a pleca din New York… Niciodată nu-şi imaginase că vor avea misiuni eşuate. Niciodată. Şi să ştii că ai ajuns atât de aproape, dar de fapt să fii atât de de moarte… Nu era pregătită să vadă cadavrul unui copil. Era o imagine care avea să o bântuie mereu.

Mimi era o persoană încrezătoare. Avea o încredere de neclintit în ea însăşi şi abilităţile ei şi crezuse în puterea lui Kingsley de a o găsi pe Jordan. Crezuse că nu-i va dezamăgi. Acum se uită la el cu o privire în care se citea sentimentul că fusese trasă pe sfoară.

Dar Kingsley făcu ceva ciudat. Scoase o lupă din trusa lui de Venator şi se uită cu atenţie la ochii fetiţei.

— Lennox, ce crezi? Le poţi vedea? îl întrebă pe Ted, care era ghemuit lângă uşă.

Ted se uită curios prin lupă. După câteva minute îi dădu lupa fratelui său, care făcu acelaşi lucru.

— Nu, nu le văd.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Kingsley, cu o notă triumfătoare în voce. Force, ia uită-te atent, tu le vezi? Sau mai bine zis, nu-i aşa că nu le vezi?

Mimi luă lupa şi se uită în ochii lui Jordan. La ce se uita? Ce trebuia să nu vadă? Era morbid. Jordan avea o expresie goală şi supărată. Într-un final, observă şi ea. Ochii lui Jordan nu aveau pupile. În spaţiul din mijloc, acolo unde ar fi trebuit să se afle, nu era nimic – ochii ei erau doar o simplă suprafaţă. Arăta ca o păpuşă.

— Ce i s-a întâmplat? Ce înseamnă asta? întrebă Mimi.

Faţa tensionată a lui Kingsley se destinse într-un zâmbet.

— Asta înseamnă că deocamdată nu am eşuat, Force. Străjerul trăieşte.

Treizeci
Schuyler

Aşteptarea era partea cea mai dificilă. Schuyler îşi aduse aminte cum obişnuia să stea şi să aştepte, exact ca acum, ca Jack să vină la întâlnirile lor secrete, în apartamentul de pe Perry Street. De fiecare dată când intra pe uşă, i se părea un miracol. Era incredibil că era al ei şi că venise la ea într-un suflet.

Emoţiile stârnite de el erau aşa de năucitoare, amintirile aduse la suprafaţa memoriei atât de puternice, încât ai fi zis că-l părăsise ieri. Adora să-l vadă intrând în apartament. Îşi aduse aminte de faţa lui din pragul uşii, cu o uşoară expresie de nelinişte – ca şi cum era mereu pregătit să fie dezamăgit. Întrebarea care i se citea pe chip… Oare ea va fi acolo aşteptându-l pe el? Iubise foarte mult expresia asta a lui. Să ştie că şi el e la fel de vulnerabil şi de emoţionat ca şi ea. Niciodată nu considerase că e mai presus de ea.

Acum îl aştepta din nou. Credea că se va întoarce după ea.

Credea asta cu toată fiinţa ei, aşa cum stătea acum, aici pe pământul din catacombele Parisului, mai mult decât crezuse când era aşezată confortabil pe o canapea dintr-un apartament din New York.

Credea că el se va întoarce, pentru că dacă nu venea, asta însemna că – nu. Nu. Nu se poate să fi fost ucis. Dar dacă, dacă a fost rănit? Dacă era undeva într-unul din acele tuneluri întunecate – tunelurile pe care ea nu le alesese – dacă era undeva acolo, sângerând şi inconştient? Atunci ce se va întâmpla?

Nici nu-şi putea imagina ce păţise Oliver. Spera ca Jack să fi avut dreptate şi cei cu Sânge Argintiu să-l fi lăsat în pace… Croatan nu erau interesaţi de fiinţele umane… sau erau? Cum de îl lăsase acolo singur? N-o să şi-o ierte niciodată pentru că-l părăsise. Iar acum şi pe Jack… Şi Jack dispăruse. Era ea sortită să-i piardă pe amândoi în aceeaşi noapte?

Ar trebui să plece. Aşteptase destul. Jack avea nevoie de ea. Trebuia să se ducă să-l caute; nu putea să stea aici şi să aştepte cu mâinile în sân.

Luă torţa de pe jos. Dar exact când se îndreptă spre primul tunel, auzi un zgomot din spate. Paşi. Se întoarse, învârtind torţa.

— Înapoi! Ţipă ea.

— Eu sunt, nu-ţi face griji, sunt eu!

Jack era în faţa ei. Părea neatins şi întreg. Nu I se mişcase niciun fir de păr. Nu se vedea nicio zgârietură pe obraz. Avea hainele curate şi chiar proaspăt călcate. Arăta perfect, aşa cum arăta mereu, nu ca şi cum tocmai s-ar fi luptat cu un grup de monştri cu Sânge Argintiu.

Schuyler nu lăsă torţa din mână. Jack era oare? Îşi aduse, aminte de ochii purpurii ai baronului. La început nu văzuse Sângele Argintiu de sub masca de fiinţă umană. Ăsta era Jack Force, sau altcineva? Un alt duşman care-şi schimba cu abilitate forma?

— De unde ştiu că eşti tu? zise ea, ţinând torţa în sus, ca şi cum ar fi salvat-o de creatura care stătea în faţa ei.

— Schuyler, abia am scăpat cu viaţă. Cred că glumeşti, spuse Jack.

— Nu te apropia!

Îi trecu prin minte un gând: dacă toată şarada asta era parte

din planul celor cu Sânge Argintiu? O stratagemă mortală? O mascaradă? Dacă plănuiseră ca Jack s-o „salveze” ca să-i câştige încrederea? Trecuse un an – loialitatea se mai schimbă. De unde ştia ea că el nu fusese transformat? În Adunarea aia a lor fuseseră atât de departe de toate noutăţile – dacă… dacă…

— Schuyler, nu sunt Sânge Argintiu!

Jack părea enervat şi la tâmplă îi pulsa o venă. Vocea îi era răguşită de la strigat.

— Încetează. Trebuie să ai încredere în mine! Nu avem foarte mult timp – tata nu-i poate reţine prea mult. Trebuie să ieşim de aici!

— Dovedeşte-mi, şuieră ea. Dovedeşte-mi că eşti cine pretinzi!

— N-avem timp de aşa ceva! Chiar vrei să-ţi dovedesc cine sunt?

— Da, îl provocă ea.

Drept răspuns, el o luă în braţe şi o ridică în sus, sprijinind-o de perete. Îşi lipi buzele de ale ei şi cu fiecare sărut ea putea vedea în mintea şi sufletul lui. Văzu un an de ură… îl văzu singur, înstrăinat, rănit. Îl minţise şi îl părăsise. Cu fiecare sărut, el o forţa să vadă, să simtă… fiecare emoţie, fiecare vis pe care-l avusese cu ea… fiecare gram de dorinţă şi dor… şi dragostea lui… absoluta şi totala lui dragoste pentru ea. În întuneric, se regăsiră unul pe altul din nou… şi ea-l sărută la rândul ei, lacomă şi înfometată, nu voia să se mai oprească niciodată… să-i simtă inima lângă a ei, amândoi împreună, mâinile lui în părul ei, apoi în jos pe spatele ei. Îi veni să ţipe de profunzimea emoţiilor care-i învăluiau…

— Acum mă crezi? întrebă Jack răguşit, trăgându-se puţin în spate pentru a-i putea vedea ochii.

Schuyler dădu din cap, cu răsuflarea tăiată. Jack. Fiecare celulă a fiinţei ei vibra de dragoste şi dorinţă şi remuşcare şi iertare. Oh, Jack… dragostea vieţii ei, sufletul ei…

Dar cum aşa?

Cum mai putea el avea aceste sentimente pentru ea? Era deja legat de sora sa geamănă, nu? Nu-i aşa? Văzuse invitaţiile cu ochii ei. Mimi în rochia ei albă pentru ceremonia de legătură.

— Legătura… spuse ea cu voce pierită.

Nu a avut loc. Nu sunt legat de sora mea.

Era liber. Era în continuare el însuşi, băiatul de care se

îndrăgostise irevocabil şi iremediabil, iar anul în care stătuseră separaţi nu reuşise să-i stângă dragostea pentru el. Iar acum ştia că şi el continua să o iubească. Se priviră – înţelegând brusc tot ceea ce rămăsese nespus între ei.

Jack se desprinse primul. Se uită încruntat la moloz. Cei cu Sânge Argintiu distruseseră treptele de piatră care duceau către ieşirea aflată zece etaje mai sus. Schuyler putea vedea luminiţa mică de deasupra.

— Acolo e intersecţia. Dacă trecem de ea, nu ne mai pot urma. Ţine-te bine, zise el, desfăşurând o frânghie ce făcea parte din echipamentul său de Venator.

Azvârli cârligul, care se prinse de margine, şi o cuprinse pe după mijloc.

— Nu privi în jos! zise el în timp ce dispăreau în sus pe frânghie ca doi super-eroi.

— Aşteaptă! E cineva acolo jos! Cred… cred că e tatăl tău! Da! E Charles! Aşteaptă, Jack!

Frânghia alunecă, prinsă de ceva; după o luptă surdă, fură traşi brusc în jos, înapoi în adâncuri… şi Schuyler reuşi să vadă, undeva în depărtare, pe Charles Force luptându-se cu Leviathanul, demonul care lua forme diverse, un bazilisc, un balaur şi o himeră, transformându-se întruna şi tachinându-şi adversarul cu o bucurie tristă.

— PLECAŢI DE AICI! strigă Charles Force când îi văzu atârnând de frânghie deasupra lui. SALVAŢI-VĂ!

Şi atunci simţi şi ea – îi simţi forţa feroce care îi împinse dincolo de ieşire, îi trimise în zbor prin aer şi îi aruncă pe trotuar. Ajunseră la suprafaţă exact la timp.

Chiar în spatele lor sau dedesubtul lor – nu era foarte sigură – simţi un val uriaş, ca şi cum un fulger tocmai trecuse pe lângă ea la milimetru. Apoi universul se clătină.

O undă de şoc.

O sfâşiere.

O rană.

Pentru o secundă, lumea îşi pierdu echilibrul. Schuyler văzu în oceanul infinit de spaţiu. Universuri alternative. Sfârşituri alternative. Rezultate alternative.

Simţi un tremur, atât înăuntrul, cât şi în afara ei, ca şi cum fiecare atom din univers vibra, ca şi cum timpul însuşi îşi pierduse echilibrul, ca şi cum întreg pământul, chiar lumea în

care trăiau, era în pericol de a fi distrusă.

Dar chiar în acel moment, totul reveni la normal. Timpul îşi regăsi frecvenţa, universul se opri din vibraţii şi lumea se întoarse la starea ei dintotdeauna.

Schuyler era întinsă pe trotuar. Nu putea simţi nimic: picioare, braţe, totul era amorţit. Jack zăcea lângă ea pe pavaj.

Cu ultimele puteri, se întinse până la el, atingându-i vârfurile degetelor, şi simţi cum el o prinde strâns. Jack trăia. Inima ei săltă de bucurie. Jack trăia.

Supravieţuiseră.

Dar Charles Force nu se vedea nicăieri.

Treizeci şi unu
Bliss

— Eşti chiar tu? Cum e posibil? întrebă Bliss, minunându-se cât de bine arăta el.

Acel Dylan pe care şi-l amintea ea era doar piele şi os, dar acest Dylan părea foarte sănătos. Era roşu în obraji şi gropiţele erau din nou vizibile.

— Da, chiar eu sunt, o asigură Dylan. Ştii, Corupţia – chestia aia care îi transformă pe vampiri în demoni – funcţionează prin sustragerea sufletului odată cu sângele, aşa că de câte ori, hmmm… înţelegi…

Bliss dădu din cap. De câte ori Vizitatorul deţinuse controlul şi îi supsese sângele lui Dylan, ea preluase mult din spiritul lui, astfel încât în interiorul conştiinţei ei trăia o imagine sau o versiune estompată, o bucăţică din conştiinţa lui.

— Şi… trăieşti? întrebă Bliss.

— Oarecum. În sensul că încă gândesc şi simt.

— Dar nu eşti real, nu-i aşa? întrebă ea.

El scutură cu tristeţe din cap.

— Nu, nu sunt. Nu în sensul în care eşti tu. Adică, nu mă poate vedea nimeni altcineva în afară de tine.

— E rău? Te simţi ciudat? întrebă ea.

O vreme, Dylan doar zâmbi, cu acelaşi zâmbet trist din colţul gurii.

— Nu ştiu cum să-ţi explic, dar o parte din mine e aici – cu tine – şi o altă parte e… altundeva. Nu ştiu, dar ştiu că nu sunt

întreg. Sunt ca un… ca un… şablon, ştii, ca o personalitate virtuală prinsă într-un calculator, explică el.

El îi confirma ceea ce ea deja ştia: că erau zeci, probabil sute de alte suflete care trăiau în interiorul ei.

— Croatan sunt demenţi pentru că niciunul dintre spirite nu are trup îndeajuns de mult timp pentru a reuşi să facă ceva. Devin dezechilibrate şi imprevizibile – schizofrenice, cum zic oamenii. De obicei pentru că spiritul-gazdă iniţial pierde controlul în faţa unei personalităţi mai puternice.

Bliss se cutremură.

— Aşa cum am făcut eu.

— Vizitatorul. Da. Dar tu eşti conştientă de transgresiune, ceea ce înseamnă că ai reuşit să-i rezişti. Şi mai e ceva diferit la tine. Ştii ce?

— Nu chiar.

— Însoţitorul tău uman, Morgan. Îl mai ţii minte?

Bliss îşi aduse aminte de frumuşelul asistent de fotograf de la filmarea Montserrat.

— Sângele Roşu e otravă pentru Croatan şi, totuşi, pe tine nu te-a afectat. Ceea ce înseamnă că o parte din tine e încă necoruptă. Şi, de asemenea, mă ai pe mine, spuse el.

— Ce vrei să zici?

— Îi ţin departe de tine. Eu păzesc zidul, spuse el. Nu pot să-ţi explic mai bine de atât. Imaginează-ţi că există o perdea între conştiinţa ta şi ceilalţi. Eu sunt acea perdea.

— Practic tot ce stă între mine şi demenţi eşti… tu?

— Da, ridică el din umeri. Eu.

Bliss încercă să zâmbească. Brusc, nu se mai simţi aşa de singură. Avea cu cine să vorbească şi cineva care înţelegea exact ce i se întâmpla.

— Îmi place ideea, spuse ea.

Mai voi să adauge ceva, dar dintr-odată o copleşi furia, o furie oarbă şi primară – se simţea de parcă ar fi făcut spume la gură, se îneca cu propria salivă – abia mai putea respira – se ghemuia de durere şi se ţinea cu mâinile de stomac – ce era asta? Ce se întâmpla? De ce era aşa de furioasă? Apoi îşi dădu seama. Nu era furia ei. O simţea, dar nu venea de la ea.

— Ce se întâmplă? şopti Bliss. El e, nu-i aşa? Vizitatorul? E supărat.

— Da, spuse Dylan, arătând îngrijorat. Încearcă să n-o simţi

aşa de mult. Împinge înapoi. Nu lăsa ca emoţiile lui să le controleze pe ale tale.

Ea dădu din cap, strângând din dinţi, încercând să lupte, în timp ce o năpădi un val deformat de emoţii violente. FURIE! URĂ! CUM DE S-A PUTUT ÎNTÂMPLA AŞA CEVA – CINE E RESPONSABIL – O SĂ LE TAI BEREGATELE ŞI O SĂ BEAU SÂNGELE COPIILOR LOR – POARTA ERA ACOLO! ÎL AVEAM PE PĂZITOR ÎN MÂINILE NOASTRE! CALEA ERA APROAPE DE NOI! PROŞTII! PROŞTII!

Ea împinse înapoi. Nu. Nu. Nu eu. Nu eu. El.

Închide-i lui gura. Închide-i lui gura. Închide-i lui gura. Pleacă din mine, din gândurile mele, din viaţa mea. Eu nu sunt tu. Eu nu sunt tu. Eu nu sunt tu.

— A plecat, spuse Bliss, răsuflând uşurată.

Deschise ochii. Era tot în muzeu şi Dylan stătea pe trepte în faţa ei.

— Foarte bine, spuse Dylan. E important să-l ţii la depărtare – să nu… să nu-l laşi să preia controlul.

— N-o să-l las.

Îi povesti cum reuşea să rămână prezentă chiar şi când Vizitatorul venea înapoi.

— Încerca să facă ceva, cred, dar am sentimentul că nu i-a reuşit. Nu s-a întâmplat. Ceva n-a mers cum trebuie. De aceea e aşa de furios acum.

— Da, dar bănuiesc că nu s-a terminat. Trebuie să continui ce ai început. Rezistă-i. Rămâi prezentă, aşa cum spui. Priveşte şi observă. Şi trebuie să acţionezi când vine momentul potrivit, spuse Dylan.

— Dar dacă află?

— Eu te voi ajuta cât pot. Îţi promit.

— Dar tu? Vei fi mereu aici? întrebă ea.

— Nu pot pleca niciodată. Nu mai poţi scăpa de mine.

— Îmi dai voie? întrebă ea, în timp ce mâna către a lui. Sperând. Dar nu simţi nimic. Aer. El era fum şi oglinzi.

Aer şi lumină. O amintire. O fantomă.

El nu era real. Asta nu era real.

— Vreau atât de mult să te sărut, şopti ea, uitându-se în ochii lui negri. Dar nu e nimic aici. Nu eşti cu adevărat aici, lui? Sunt doar nebună. Probabil că doar te-am inventat pentru a mă simţi normală din nou, spuse ea şi începu să plângă.

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

Proporţiile colosale ale responsabilităţii ei o copleşiră. Nu ştia dacă va putea s-o facă. Era prea mult. Nu-i putea ţine piept Vizitatorului. Lui Lucifer. Era prea puternic.

Dylan îi puse o mână pe umăr – o putea vedea, dar n-o simţea. Dar îi auzi vocea blândă.

— Totul e în regulă, Bliss. Totul va fi bine.

Treizeci şi doi
Mimi

Mimi îi venea să ţipe. Ghicitori şi indicii şi un cadavru, iar acum încă un mister. Voia explicaţii şi le voia chiar acum pe loc.

— Ce vrei să spui că nu e moartă? strigă ea.

Dar Kingsley şi restul echipei erau mai interesaţi să examineze corpurile celor cu Sânge Argintiu.

Un bărbat şi o femeie. Mimi îi recunoscu, făceau parte din Comisie. Cuplul locuise pe Fifth Avenue, vizavi de familia Force. Dumnezeule, se gândi Mimi, cu inima spărgându-i pieptul. Cei cu Sânge Argintiu erau precum celulele teroriste inactive; cine ştie câţi alţii se ascundeau în Adunare?

Ted cercetă rana din pieptul femeii. Exact în mijloc avea un semn care fusese acoperit de sânge. În dreptul inimii avea un tatuaj al unei săbii ce străpungea norii.

— E ceea ce cred eu că e? întrebă Mimi.

— Semnul Arhanghelului, dădu Kingsley din cap. Observi coaja aurie din jurul rănii? O singură sabie din lumea asta poate face aşa ceva. Spada lui Mihail.

— Nu înţeleg, spuse Mimi. Nu înţeleg nimic din toate astea.

Kingsley închise ochii concentrat.

— Acum un an au luat-o pe Jordan de la hotel. Dintr-un motiv sau altul, au vrut ca ea să rămână în viaţă. Nan Cutler a supravieţuit şi s-a dat drept bunica ei, ascunzând-o în favelă, acolo unde Jordan probabil a reuşit să se împrietenească cu copiii ăia. Dar Sophia ştia că venim – ne-a lăsat biletul – le-a spus copiilor cui să-l dea. Şi ştia că cei cu Sânge Argintiu o vor aduce aici, dar cred că presupunea că noi o s-o salvăm. Asta a văzut. De asta ne-a trimis aici – pentru a preveni asta. Dar se pare că sincronizarea ei nu a fost tocmai bună. Au decis s-o

ucidă mai devreme decât se aştepta ea.

— Dar a reuşit să se lupte cu ei. A găsit spada lui Mihail – asta căuta probabil. A fost furată din biroul tatălui meu, să ştii. Era cu siguranţă la cei cu Sânge Argintiu, spuse Mimi, aducându-şi aminte de furt. Aşa că ştim cine cine i-a ucis pe ăştia doi, spuse ea. Dar apoi s-a mai întâmplat ceva…

— Da. Nan s-a întors, iar asta a fost o surpriză. Jordan nu a văzut asta în viziunile ei, spuse Kingsley.

— Şi Nan a ucis-o, sau cel puţin aşa a crezut.

— Da.

— Dar pupilele ei – ai spus că ea nu e moartă, zise Mimi. Dar Jordan este moartă.

— Da, dar Jordan era doar un înveliş fizic pentru Străjer, spuse Kingsley, uitându-se la Mimi. Tu chiar nu-ţi aminteşti nimic din toate astea? Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— N-am de ce să-mi cer scuze!

Dar se simţi totuşi ruşinată.

— Străjerul nu e chiar unul dintre noi. Deşi spiritul ei poate fi chemat prin sânge să se nască într-un nou ciclu, e ceva ce Sânge Argintiu nu cunosc. La Roma, când Sophia a fost prima care l-a recunoscut pe Lucifer sub înfăţişarea împăratului Caligula, când ciclul ei a fost complet, Adunarea a decis că este prea valoroasă pentru a fi legată doar de sânge. Aşa că Mihail i-a eliberat spiritul. Este mai mult decât un vampir. Este ca o fantomă. Locuieşte într-un corp, o maşinărie, dar îl poate părăsi şi schimba oricând doreşte.

— Atunci Nan Cutler i-a ucis trupul, dar Jordan a avut timp să-şi elibereze spiritul în altceva? În ce?

Kingsley se uită pe fereastră la păsările colorate care stăteau în copaci.

— Bănuiala mea e că s-a dus într-unul dintre papagalii ăia de acolo. O pasăre inteligentă. Dar ăsta va fi doar un adăpost temporar. Va căuta un Sânge Roşu imediat ce va putea.

— Adică tu-mi spui că… e acolo undeva? Trăind într-un alt trup? întrebă Mimi sceptică.

— Da.

Mimi îşi încrucişă braţele.

— O fiinţă umană. Un Sânge Roşu.

— Da, zise Kingsley, pierzându-şi răbdarea. Sunt creaţi din acelaşi înveliş fizic ca şi noi. O gazdă umană.

— Şi tu ştii toate astea – că e încă vie – doar pentru că le-ai uitat la ea în ochi?

— Dacă Străjerul ar fi fost cu adevărat distrus, ochii lui Jordan ar fi avut pupile. Ştii tu ce se zice… ochii… oglinda… sufletului. Chiar trebuie să-ţi dau mură-n gură, Force?

O îngropară pe Jordan lângă cascade. Kingsley făcu o cruce din două ramuri şi o înfipse în pământ. Toţi patru se adunară lângă mormânt şi el rosti câteva cuvinte.

— Redăm pământului trupul lui Jordan Llewellyn, care a găzduit spiritul lui Pistis Sophia. Cerem pământului să-şi ia ce i se cuvine şi să trimită înapoi cu recunoştinţă şi dragoste şi durere. Odihneşte-te în pace!

Mimi şi fraţii Lennox murmurară câte un „amin”.

După aceea, au dus corpurile celor cu Sânge Argintiu în curtea din spate şi au făcut un rug funerar. Abia când primele flăcări s-au aprins, Mimi şi-a dat seama că se întuneca. Apunea soarele. Trecuseră mai mult de patruzeci şi opt de ore fără somn. Deşi Mimi era vampir, tare i-ar mai fi plăcut un pat confortabil. Privi cum focul cuprinde trupurile şi trimite scântei înspre cerul înstelat.

Cu toate astea, nu era nici urmă de Străjer. Şi ce dacă Străjerul era încă în viaţă: de data asta nici nu ştiau cum arăta ea – sau el. Putea fi oricine.

— Unde s-ar duce Străjerul pentru siguranţă? întrebă Kingsley, vorbind singur. La cel care a chemat-o. Dar Cordelia nu mai este, iar Lawrence e mort, aşa că nu-i mai rămâne decât o opţiune. Allegra Van Alen.

— Dar Allegra e în comă. Nu va fi de mare ajutor nimănui, preciză Mimi. Doar dacă nu, să nu-mi spui…

— Străjerul are alte modalităţi de comunicare la dispoziţie, mai profunde decât incursiunile noastre în glom care nu au reuşit să străpungă zidul pe care Gabrielle l-a creat în jurul ei, zise Kingsley Mai mult, am o bănuială că după un an în mahalalele din Rio, şi ea simte la fel…

— Ce simte?

— Cred că Străjerul vrea exact ce vrei şi tu, Force, zise el blând.

— Adică ce?

— Vrea să meargă acasă.

Treizeci şi trei
Schuyler

Oliver le dădu de urmă lui Schuyler şi lui Jack la baza Turnului Eiffel, folosind metoda triangulaţiei după semnalul GPS de la telefonul mobil al lui Schuyler, care acum avea semnal. Costumul lui era rupt şi ars – i se părea că trecuse un an întreg de când el şi Schuyler coborâseră din autobuz. Inima lui Schuyler începu să bată rapid când îl văzu. Oliver! În siguranţă! Întreg! Era mai mult decât visase.

Se îmbrăţişară cu lacrimi în ochi şi rămaseră aşa, strânşi unul la pieptul celuilalt.

— Am crezut că ai murit, şopti ea. Să nu mai faci asta niciodată.

— Şi eu aş putea să-ţi zic acelaşi lucru, răspunse Oliver.

Le spuse că după ce plecaseră ei de la petrecere, se dezlănţuise haosul. Leviathanul şi cei cu Sânge Argintiu începuseră să dea foc la tot, arzând coroanele copacilor şi apropiindu-se periculos de mult de clădirea castelului.

Se părea că masacrul din Rio era repetat aici. Dar apoi Charles Force apăruse şi se luptase cu ei, unul câte unul, alungându-i de pe domeniu. Apoi se făcuseră cu toţii nevăzuţi. Era ca şi cum dispăruseră toţi sub pământ.

— Da, spuse Jack. Charles îi conducea spre intersecţie – o parte din glom unde cei cu Sânge Argintiu pot intra, dar nu mai pot ieşi. Un spaţiu între două lumi.

— În limb, dădu din cap Oliver.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Schuyler, aducându-şi aminte de straniul fenomen pe care îl trăiseră.

Jack scutură din cap.

— Nu sunt sigur, dar orice ar fi fost, cred că Charles a reuşit să inverseze procesul – să oprească sfâşierea şi să repare rana. Altminteri, niciunul dintre noi nu ar mai fi aici.

Dar Jack nu spuse ceea ce ştiau cu toţii. Că, deşi cei cu Sânge Argintiu pierduseră, avuseseră totuşi şi o mică victorie. Charles

Force nu mai era. Nu mai ieşise la suprafaţă, iar în catacombe nu era nimeni.

— A murit? întrebă Schuyler posacă.

— Nu sunt sigur, cred că doar s-a rătăcit, răspunse Jack.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu încă, oftă el. Conclavul nu mai este ce-a fost. Nu cred că mi-ar acorda vreun ajutor. Dar sunt tot ce a mai rămas, spuse Jack obosit. Dar tu? Tu ce vei face?

— Fugim, spuse Oliver hotărât. Vom continua să fugim.

— Nu poţi fugi mereu, Schuyler. Frisoanele – boala ta – nu le poţi ascunde. Fac parte din transformare. Trebuie să mergi la doctorii noştri, care te pot ajuta. Dacă fugi mereu, te pui în pericol. Pot să garantez eu pentru tine în Conclav. Îi voi face să înţeleagă. Vor opri Venatorii. Ai încredere în mine. Vei fi în siguranţă în New York. Nu poţi risca să rămâi singură. În prezent, Adunarea e slăbită şi nu are lider, dar ne vom regrupa. Vino la New York.

Vino înapoi la mine. Jack nu rosti aceste cuvinte cu voce tare, dar Schuyler le auzi clar.

Se clătină de pe un picior pe altul. Cei doi băieţi o încadrau de-o parte şi de alta, amândoi cu mâinile îndesate în buzunare. Oliver avea capul plecat, cu bărbia aproape în piept. Nu putea privi în ochii ei. Iar Jack se uita la ea cu o privire pătrunzătoare, direct în ochi. Îi iubea pe amândoi şi simţi cum i se rupe inima. Nu va putea fi niciodată în stare să aleagă. Era imposibil.

Oliver îi spunea să continue să fugă, în timp ce Jack îi zicea că vrea să vină acasă. Mai mult decât orice pe lume, ea voia să se întoarcă la New York; să se oprească, să se odihnească, să-şi revină, dar nu putea lua decizia de una singură. Oricât de mult l-ar fi iubit încă pe Jack, trebuia să-l în considerare şi pe Oliver. Prietenul ei adevărat cu inimă de aur.

— Tu ce crezi, Ollie? Ce-ar trebui să facem? întrebă ea, întorcându-se spre băiatul care o protejase timp de peste un an.

Treizeci şi patru
Bliss

Era noaptea dinaintea primei zi de şcoală. Trecuse o săptămână de când Dylan i se arătase şi, uneori, Bliss era convinsă că nu era altceva decât un vis. Un vis plăcut, dar

numai un vis. Dar el continua să se întoarcă şi să vorbească cu ea, spunându-i lucruri pe care ea nu le ştia (ceea ce nu se întâmpla într-un vis: cumva, ştia că vorbeşte cu subconştientul ei) şi se hotărî, într-un final, că Dylan era cel căruia îi vorbea – sau, cel puţin, o versiune de-a lui.

Nu ştia niciodată când i se arăta. Câteodată închidea ochii şi aştepta, dar nu se întâmpla nimic. Alteori era în mijlocul unei acţiuni – îşi comanda o cafea sau proba pantofi – şi trebuia să iasă de acolo cât mai repede posibil şi să găsească un loc unde putea fi singură. În acea zi îşi aranja cărţile pentru orele de şcoală. Adora mirosul de manuale noi şi îi plăcea să mângâie paginile lucioase cu vârful degetelor. Începutul unui an şcolar venea mereu cu promisiunea multor lucruri bune. Se bucura că se întorsese la şcoală.

— Şi mie mi-a plăcut, zise Dylan, uitându-se peste umărul ei.

O luă prin surprindere, aşa cum stătea lângă ea şi cu o mână pe birou.

— Dumnezeule! M-ai speriat!

— Scuze. E complicat să trec în realitatea ta. Trebuie să te fac să mă vezi, deşi acum că ştii că sunt aici, e un pic mai uşor. La ce te-ai înscris anul ăsta? întrebă el, continuând să se uite peste umărul ei.

— Ca de obicei. Mai multe cursuri de nivel avansat şi intensiv. O să mă gândesc şi la Studiul individual al artei.

Dylan dădu din cap şi se cocoţă pe birou, astfel încât picioarele lui lungi atârnau deasupra podelei.

— Vrei să vezi ceva grozav?

— Normal.

Şi fără niciun avertisment, Bliss se trezi pe acoperişul de la Cloisters, un muzeu din partea de nord a Manhattanului. Evident că se aflau acolo doar în mintea ei – sau a lui. În realitate, stătea în continuare pe scaunul ei de la birou. Dylan îi spuse că amintirea lui era cea care îi adusese acolo. Bliss nu fusese niciodată la Cloisters.

Dylan o lămuri că se puteau duce oriunde. Nu erau nevoiţi să stea într-un vid întunecat, fără nimic care să-i înconjoare, sau în locul unde se întâmpla să fie Bliss în acel moment. Puteau merge oriunde atâta timp cât unul dintre ei deja fusese acolo. Era ca şi cum ar fi avut un paşaport către orice destinaţie din trecutul lor. Şi lui Dylan îi plăcea mult la Cloisters. Priveliştea de

pe acoperiş era uluitoare.

— Uh, s-a întors, zise Bliss.

Dylan se uită peste umărul lui, la norii de furtună care se adunaseră brusc deasupra oraşului. Nu puteau scăpa de Vizitator nici măcar aici.

— Ştii ce ai de făcut, zise el.

— Ştiu? întrebă Bliss.

Dar Dylan dispăruse deja şi ea părăsi clipa fericită de pe acoperiş.

Vizitatorul preluase conducerea şi, pe măsură ce se afunda în beznă, Bliss arboră neclintirea unei statui. În timp ce pe dinafară, trupul ei măsura camera în lung şi-n lat şi îi dădea ordine lui Forsyth.

— Şi Conclavul?

— Barlow a dat o rezoluţie prin care îi oferă din nou poziţia de lider al Conclavului lui Charles Force dacă se va întoarce, spuse Forsyth cu nervozitate. A fost de neclintit.

Cobra tremură. Era bulversant. Mihail! Se întorc mereu la Mihail! Uită cine i-a adus în Paradis!

Forsyth îşi desfăcu puţin cravata.

— Ah… în legătură cu Parisul. Leviathan a confirmat – nu mai există nicio poartă în Lutetia. Doar o intersecţie. De aceea nu a mers subvertio, deoarece nu exista nicio poartă care să fie distrusă. Am fost păcăliţi. Charles ne-a întins o capcană. Dar Leviathan a eliberat moartea albă în intersecţie, ceea ce a creat un vacuum temporal.

Leviathan a fost el însuşi aproape tras înăuntru cu totul. Vestea cea bună e că el crede că acea capcană întinsă de Charles a reprezentat şi distrugerea sa. Arhanghelul a fost nimicit.

— Poate dovedi asta?

— Nu, stăpâne. Dar Charles nu a mai dat niciun semn din Paris.

— Aşa deci. Şi Mihail se juca cu noi, medită Vizitatorul. Eu am fost acolo în ziua în care a forjat cheia de la poartă. Ziua în care s-a uns păzitor.

— Este înşelător, stăpâne. Mihail nu a fost niciodată de încredere.

— Este viclean. Dar acum ştim. Poarta nu mai e la Lutetia. Probabil a găsit o modalitate de a o muta. Vizitatorul se gândi o

vreme. Rezoluţia asta a lui Barlow trebuie eliminată. Dar fă-o cu blândeţe. Vei convinge Conclavul că nu pot merge mai departe dacă această funcţie nu e ocupată. Spiritul Adunării cere un Regis. Vei refuza la început, dar ei vor face presiuni asupra ta şi vei accepta. Vei fi numit Regis.

— Cum doreşti, stăpâne.

— Odată numit, munca noastră adevărată poate demara. Fără Charles, fără Lawrence, vor căuta un nou lider. Tu vei umple acest gol. Se vor întoarce la mine. Mă vor implora să le fiu iarăşi lider, şi prin tine, Forsyth, adevărata noastră muncă poate începe…

Fără vreun avertisment, Bliss se simţi brusc aruncată înapoi în vid.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dylan. De ce eşti aici?

— Nu ştiu… m-am supărat… Probabil a simţit ceva.

Îi spuse ce auzise.

— Trebuie să te întorci acolo. Forţează-te. Fă-o!

Bliss se concentră. Încercă din toate puterile ei. Distruse linia care o separa de lumea reală – se forţă să vadă lumea aşa cum o făcea Vizitatorul.

Şi de data asta, ajunse direct în mintea lui.

Dar conversaţia cu Forsyth se încheiase.

În schimb, văzu exact ceea ce vedea el. Trupuri. Cadavre. Puse claie peste grămadă. Chiar copii. Zăceau undeva în deşert. Băuseră ceva. O poţiune. Otravă. Amestecată de un diavol. Văzu un băiat slab, spectral, care ţinea în mână o chitară, o fată frumoasă, dar dură, cu părul negru, şi un alt băiat – frumos şi dichisit şi îngrijorat. Asta e tot ce mai rămăsese după dezastru. Acest masacru al inocenţilor. Atât de mulţi copii… cu Sânge Roşu… măcelăriţi.

Apoi îl văzu pe demon: era sub înfăţişarea unui alt băiat. Un puşti care arăta bine, dar care avea un zâmbet răutăcios pe buze. El provocase toate astea. Încă un copil de-al lui Lucifer.

Imaginile continuară să se succeadă: moarte, distrugere, ură, război. Lucrătura diavolului.

Apoi, la fel de brusc precum începuseră, viziunile dispărură. Bliss se trezi. Stătea la biroul ei, singură. Tremura atât de tare, încât îi căzuse pixul din mână.

Ce se întâmplase cu Charles Force? Fusese distrus, aşa cum credeau ei? Despre ce vorbeau? Ce poartă voia să distrugă

Vizitatorul?

Şi acele viziuni pe care le avusese – cine erau toţi copiii ăia? Ăsta era viitorul? Şi ce avea să facă Vizitatorul odată ce Forsyth va fi numit Regis? Ce plănuiau? Ceea ce simţea ea atât era de oribil, că nici nu se putea descrie. Dylan avea dreptate: trebuia să găsească o modalitate să oprească asta – orice ar fi fost.

Închise ochii.

— Dylan? strigă ea. Dylan? Eşti acolo? Unde eşti?

Dar nu primi niciun răspuns.

Treizeci şi cinci
Schuyler

— Sky, trezeşte-te! Trezeşte-te! Ai un coşmar! Trezeşte-te!

Schuyler deschise ochii. Era ridicată în capul oaselor, iar patul arăta ca după o tornadă, cu cearşafuri şi pături răsucite în toate părţile. Oliver era lângă ea, cu o mână pe umărul ei.

— Ai visat, spuse el. Acelaşi vis?

Ea dădu din cap, ridicându-şi genunchii la gură.

— Acelaşi. Mereu.

De când scăpase de Leviathan, în acea noapte la Paris, Schuyler avusese acelaşi vis în fiecare noapte, de parcă subconştientul ei era blocat pe un singur canal şi repeta acelaşi spectacol de televiziune sinistru.

Nu-şi putea aduce aminte despre ce era vorba, doar că în vis era cuprinsă de o disperare profundă, agonizantă. De zile întregi se trezea plângând.

— Eşti bine? întrebă Oliver, cu ochii umflaţi de somn.

Avea părul încâlcit, iar un smoc de la ceafă îi stătea ridicat în sus, moale precum puful unui boboc de raţă. Purta un maiou cu emblema Duchesne şi pantaloni de pijama din flanel – costumaţia lui obişnuită de somn. Schuyler îl tachinase odată în legătură cu surprinzătorul lui devotament faţă de şcoală. După câte ştia ea, Oliver nu purtase niciodată în timpul zilei ceva care avea înscris numele şcolii.

— Sunt bine, spuse ea. Întoarce-te în pat.

Erau într-un hotel-capsulă din Tokio. Trecuse o săptămână de

când plecaseră din Paris. Mai întâi petrecuseră trei zile în Berlin. Tokio părea o destinaţie sigură – era foarte departe de Franţa.

Când ajunseseră în Japonia, Schuyler era epuizată, fără vlagă, incapabilă să mai facă ritualul ce o putea învigora. Era extenuată de-a dreptul, dar după ce-l văzuse din nou pe Jack şi după ce toate vechile sentimente veniseră înapoi ca un torent, i se părea necinstit să se bazeze atât de mult pe Oliver. Aşa că se abţinuse să practice Sărutul Sacru.

Îşi dori să-şi fi luat drept însoţitor uman un alt băiat, nu pe prietenul ei, dar însuşi gândul i se păru o trădare.

În acea noapte în Tokio, Oliver se întinsese în pat cu capul pe pernă şi se întorsese cu spatele la ea, ghemuindu-se pe o parte, aşa cum făcea mereu. Aşa dormeau, aşa dormiseră încă dinainte ca această călătorie să înceapă – într-un singur pat, dar spate în spate, cu faţa în exterior, spre duşmani, păzindu-şi literalmente spatele unul altuia. Aşa fusese Oliver învăţat. Aşa îşi protejaseră Conduiţii vampirii timp de secole în vreme de război. În mijlocul nopţii, când Schuyler se trezea, se simţea întotdeauna mai bine şi mai liniştită cu căldura lui Oliver lângă ea.

Un an întreg dormiseră spate în spate, niciodată întorcându-se unul spre altul cu faţa, nici măcar pentru Caerimonia. În pat, ar fi fost prea intim… ar fi semănat prea mult cu celălalt lucru căruia îi rezistaseră atâta timp până acum, o înţelegere tacită de a aştepta momentul potrivit. Pentru că ce altceva aveau în afară de timp? Vor fi împreună mereu. Asta ştiau.

— Eşti treaz? întrebă Schuyler.

Camera lor era de mărimea unui coşciug. Puteau doar să stea în fund. Capsulele erau nişte cutii micuţe aranjate una peste alta, cu o uşă din fibră de sticlă, cu o draperie şi o fereastră. Capsulele erau foarte populare printre oamenii de afaceri japonezi care erau prea beţi pentru a mai ajunge acasă. Era cea mai ieftină cazare pe care o putuseră găsi. Bagajele erau păstrate într-un dulap metalic pe hol.

— M-hm.

— Îmi pare rău că te ţin treaz. Cred că e obositor.

— M-hm.

— N-ai chef de vorbă?

— Mmm…

Schuyler ştia că Oliver e supărat. Şi înţelegea de ce se

comportă aşa rece, răspunzând monosilabic. După ce fuseseră la Paris, se schimbase ceva între ei. Ceva schimbase prietenia lor comodă; ceva intervenise în lumea ermetică pe care şi-o construiseră.

Schuyler crezuse că Jack Force face parte din trecutul ei – că după ce-l părăsise în acel apartament de pe Perry Street, ăsta va fi sfârşitul. Dar când îl văzuse din nou la Paris, simţise că nu se încheiase totul între ei. Mai ales când se sărutaseră. Nu mai ştia ce să creadă. Se simţea foarte vinovată, uneori nici nu putea să-l privească pe Oliver în ochi. Dar alteori, când îşi amintea sărutul, se trezea zâmbind singură. I se păruse un început, o promisiune pentru un viitor mai luminos, chiar dacă acel viitor începuse să se estompeze. Aşa că în fiecare seară, spate în spate cu Oliver, când închidea ochii, visa la un băiat cu ochii verzi, nu căprui, şi se detesta pentru asta.

Şi ce dacă Jack era în continuare liber? Şi ce dacă nu era legat de sora lui? Ea luase decizia. Şi îl iubea atât de mult pe Oliver, numai gândul că ar putea fi departe de el i-ar frânge inima.

Trebuia să nu mai viseze la Jack. Acel sărut. Cum era cântecul ăla din filmul pe care ea şi Oliver îl urmăreau mereu? A kiss is just a kiss. A sigh is just a sigh. Nu era nimic. Nu însemna nimic.

Poate că era derutată pentru că obosise să se tot trezească în alt oraş la fiecare trei zile. Poate că doar asta era.

Era sătulă de aeroporturi şi gări şi hoteluri şi mâncare fără gust, dar excesiv de scumpă. Îi era aşa de dor de New York, că aproape simţea o durere fizică. Încercase să uite cât de mult iubeşte oraşul ăla. Cum o învigora mereu – cum aparţinea de acel loc.

Dincolo de fereastra mică şi rotundă, Schuyler vedea panorama luminată a oraşului Tokio: nenumărate luminiţe care clipeau, zgârie-nori luminaţi ca în jocurile video. Ochii i se închideau şi era pe cale să adoarmă, când Oliver vorbi brusc:

— Ştii, atunci, la Paris, când te-am lăsat să pleci cu el, a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea.

Schuyler ştia că se referă la Jack, nu la baron.

— Ştiu, zise ea cu faţa în pernă.

— Credeam că o să fugi cu el, zise el, vorbind cu peretele.

— Ştiu.

Ştia toate astea: citise tot în sângele lui, dar înţelegea că el simţea nevoia să-i spună. Trebuia să rostească vorbele astea cu

voce tare.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

Avea vocea calmă, dar Schuyler simţi cum îi tremură umerii.

Of, Oliver… Simţi nodul din gât şi lacrimi începură să i se scurgă pe obraji. Mă iubeşte aşa de mult, se gândi ea. Nu-l pot răni niciodată. Nu pot.

Aşa că, drept răspuns, Schuyler se întoarse, îşi strecură braţul pe sub al lui şi îl luă de mână. Îşi apăsă pieptul de spatele său, iar picioarele şi genunchii erau lipiţi, aliniaţi, semănând cu două linguri. Nu mai făcuse asta niciodată şi se întrebă de ce. Se simţea aşa de confortabil să se odihnească lângă el. Să-şi lipească gura de ceafa lui, astfel încât el să-i simtă respiraţia.

— Ollie, nu te-aş părăsi niciodată, şopti ea, şi ştiu că spune adevărul.

Va avea grijă de inima lui.

Dar el nu răspunse şi nici nu se întoarse spre ea, în ciuda invitaţiei clare a îmbrăţişării ei. Rămase cu spatele la ca, aşa cum făcea în fiecare noapte.

Ea adormi pe sunetul regulat al respiraţiei lui.

Treizeci şi şase
Mimi

Pentru mulţi, Centrul Rockefeller însemna New York. Clădirea de oţel, sticlă şi beton din Midtown Manhattan găzduia multe dintre instituţiile faimoase şi îndrăgite ale oraşului. La ultimul etaj era Rainbow Room, iar patinoarul emblematic la parter. Mijlocul pieţei era locul preferat de prezentare a noilor opere de artă – un căţel uriaş făcut din flori multicolore sau o oglindă imensă îndreptată spre cer. Un serial popular de televiziune chiar îşi luase numele după adresa centrului. Lui Mimi îi plăcuse mereu să se plimbe pe lângă şirul de steaguri colorate în drumul ei spre Saks, care era vizavi. Dar ceea ce mulţi nu ştiau, evident, era faptul că Centrul Rockefeller avea o istorie şi mai veche.

În istoria vampirilor, era consacrat drept locul unde Mihail îşi luase prima dată numele de Regis, când Adunarea se mutase în

Lumea Nouă. Locul era binecuvântat cu o parte din spiritul său, de aceea, probabil, Centrul devenise aşa de popular printre cei cu Sânge Roşu. Fiinţele umane, oricât de obtuze ar fi fost, tot simţeau încărcătura din atmosferă, electricitatea din aerul de la locul sacru.

Sanctuarul fusese plasat exact în locul unde astăzi era venerabila casă de licitaţii Christie's. Era nouă jumătate dimineaţa când Mimi pătrunse pe uşile de sticlă de la intrarea principală. Licitaţia trebuia să înceapă la zece, dar ea nu se afla acolo pentru a face vreo ofertă pentru o colecţie.

Se întorsese din Rio cu o săptămână în urmă şi lipsea de la prima zi de şcoală pentru a lua parte la această ceremonie. Cei de la Duchesne vor trebui să înţeleagă – avea responsabilităţi care depăşeau spaţiul clasei. Şcoala îi primise cu braţele deschise pe gemenii Force, care se întorseseră din anul lor sabatic şi care acum intrau în ultimul an de liceu. Comisia le spusese tinerilor vampiri să-şi termine mai întâi educaţia, înainte de a se mai înscrie în vreo misiune cu Venatorii, deoarece se aflau încă într-o perioadă vulnerabilă a procesului de transformare. Strămoşii încearcă din răsputeri să-i oprească pe cei tineri să se maturizeze prea repede, se gândi Mimi. Nici măcar nu conta că ea avea drept de vot în Conclav! Nu. Trebuia să-şi ia diploma.

Îşi primi paleta de licitaţie de la paznic şi luă liftul spre sala de licitaţii publice. Aceasta era pe jumătate goală când intră ea. Probabil un semn al timpurilor în care trăiau? Sau al multor cumpărători străini care ofertau online sau prin agenţii care stăteau la mesele cu telefoane din spatele sălii? Mimi nu era sigură. Îşi aduse aminte că, pe vremea când participau şi părinţii ei, licitaţiile aveau o natură mai socială. În anticameră avea loc o mică petrecere cu cocteiluri, iar femeile purtau bijuterii la fel de preţioase ca şi cele pentru care făceau oferte.

Îşi văzu câţiva dintre colegi răsfiraţi prin sală. Conclavul era format din şapte membri acum, dar exact de şapte aveau nevoie pentru a avea cvorum. Josiah Archibald studia catalogul de artă cu atenţie. Alice Whitney se juca cu perlele de la gât. Abe Tompkins se îndreptă clătinându-se către un scaun din spate. Licitaţia avea să înceapă fix la zece, la fel şi reuniunea Conclavului. Căci veniseră în acest loc străvechi pentru a-şi numi liderul. Forsyth Llewellyn ceruse un Vot Alb.

Numirea unui nou Regis nu era un lucru mărunt şi nimeni din Adunare nu-şi putea aminti de când nu mai avuseseră atât de mulţi lideri noi într-o succesiune aşa rapidă. Fuseseră conduşi de Mihail, în variatele sale întrupări, de la începutul lumii, şi abia anul trecut îl numiseră în locul său pe Lawrence Van Alen. Dar acum Lawrence era mort, Charles Force era dispărut, iar Forsyth făcea presiuni să fie numit el în această funcţie.

Mimi rămase uimită când doi dintre membri, Minerva Morgan şi Ambrose Barlow, intrară în sală şi se îndreptară direct spre ea. Minerva şi Ambrose erau printre cei mai bătrâni vampiri din ciclul lor şi, deşi mintea vampirilor nu-şi pierdea din ascuţime, carnea lor se deteriora la fel de repede precum cea a oamenilor dacă nu aveau grijă de ea într-un mod special.

— Madeleine, spuse Minerva, aşezându-se lângă ea, Ambrose vrea să-ţi arate ceva.

Ambrose Barlow scoase cu grijă un plic din buzunarul sacoului. Era împăturit în patru, iar când Mimi îl deschise, observă că biletul dinăuntru era mototolit, iar hârtia extrem de subţire – ca şi cum ar fi fost citit şi recitit de sute de ori.

Păziţi-vă de Forsyth Llewellyn. Nu este cine credeţi că este.

Era semnat „un prieten”. Mimi i-l înapoie lui Ambrose dezgustată. Tatăl ei îi spusese să nu dea crezare niciodată biletelor anonime.

— Crezi că e adevărat? întrebă Minerva.

— Nu ştiu. Nu prea dau atenţie unor astfel de lucruri, pufni Mimi. Probabil e doar o farsă.

— Dar de ce l-ar fi trimis? Evident, e cineva din Adunare. Dar cine? Şi de ce? Şi de ce să-l trimită lui Ambrose? El s-a retras din Conclav de cel puţin cincizeci de ani. Plus că Forsyth nu are duşmani şi este singurul care ne mai ţine împreună pe toţi, spuse Minerva agitată. Tu nu crezi la fel, Ambrose?

Ambrose Barlow dădu din cap.

— Sunt de acord, spuse el, biletele anonime sunt opera laşilor. Dar, cumva, simt că ar trebui să-i dăm crezare acestuia. Este un moment dificil pentru noi… şi cu atâtea schimbări care se petrec…

Mimi observă că Forsyth Llewellyn se strecurase în sală, iar conversaţia lor încetă. Senatorul arăta deosebit de viguros şi chiar mai plin de sine decât de obicei, având în vedere ce i se întâmplase familiei sale de curând. Îi văzu pe cei trei stând de

vorbă şi se aşează lângă Ambrose.

— Bună ziua, bună ziua, o salută el, iar Ambrose împături rapid biletul şi-l băgă la loc în buzunar.

— Bună, Forsyth. Tocmai îi spuneam lui Madeleine că nu înţeleg de ce trebuie să facem asta aşa de curând, zise Minerva. Charles cu siguranţă se va întoarce, şi să numeşti alt Regis atâta timp cât el este în viaţă… Nu-mi place. După tot ce s-a întâmplat în Paris, mi se pare că ne grăbim.

— Dragă Minerva, îţi înţeleg îngrijorarea, dar îngrijorarea mea este că după tot ce s-a întâmplat în Paris, timpul este acum esenţial. Nu mai putem pierde vremea ca până acum, spuse Forsyth.

Minerva mormăi ceva, iar Mimi rămase imobilă. Ziarele celor cu Sânge Roşu erau pline de poveşti sângeroase de la dezastrul din Paris – niciunul dintre vampiri nu fusese ucis sau rănit, dar câţiva însoţitori umani fuseseră călcaţi în picioare în timpul revoltei. Tragedia era pusă pe seama circului thailandez care nu avea licenţă de funcţionare şi care se dovedise incapabil să-şi controleze animalele, iar încălcările regulamentului în caz de incendiu se datoraseră supraaglomeraţiei.

Când se reîntorsese cu o noapte în urmă, Jack îi spusese lui Mimi adevărata poveste şi cum Charles prevenise ceea ce era cel mai rău. Dar chiar şi cu eforturile depuse de Charles, Hotel Lambert abia scăpase ca prin minune să nu fie ars din temelii. Noii proprietari erau supăraţi şi ameninţau să-şi retragă oferta, dar contesa îi împăcase oferindu-le gratis câteva piese de mobilier şi accesorii.

Gemenii se deciseseră că nu e momentul să împărtăşească Adunării vestea aparentei morţi a lui Charles. Jack continua să creadă că, în ciuda dovezilor care atestau contrariul, tatăl lor trăia, şi Mimi se arătă de acord că ar fi mai bine dacă întreaga comunitate credea în continuare că Charles voia să stea ascuns înadins. Mai bine să nu creeze panică; cei cu Sânge Albastru erau şi-aşa destul de nervoşi.

Seymour Corrigan intră în sală, cerându-şi scuze din priviri pentru că aproape întârziase. Erau toţi. Şapte Protectori, simbolizând cele şapte familii originare, aşa cum cerea tradiţia.

Adjudecătorul, un bărbat sobru într-un blazer albastru şi o cravată roşie, se urcă pe podium.

— Bine aţi venit, stimate doamne şi stimaţi domni, la

Vânzarea de Artă Impresionistă şi Modernă.

Audienţa aplaudă politicos şi pe un ecran din spatele lui apăru portretul lui Kurt Cobain, imortalizat în culori vibrante şi strălucitoare. Mimi se gândi că arată ca una dintre imaginile dintr-o carte de rugăciuni. Rockerul grunge în postură de sfânt.

— Prima operă – un Elizabeth Peyton[1]

Se deschide licitaţia cu cinci sute de mii de dolari.

Când ciocanul lovi pupitrul, întrunirea Conclavului începu.

Treizeci şi şapte
Schuyler

Când se întâmplă, ei erau în Sydney. Exact în mijlocul Oraşului Chinezesc, într-o mică farmacie unde se vindea ceaiul verde organic pe care Schuyler adora să-l bea dimineaţa. Tremurul începu s-o ia de la picioare, apoi îi cuprinse şi braţele, iar apoi întregul corp îi era scuturat de convulsii, în timp ce ea se prăbuşea pe linoleumul rece, scăpând din mână cutia de ceai.

— Înapoi – e-n regulă – e... epileptică! zise Oliver, dând pe toată lumea la o parte. Faceţi-i loc să respire! Vă rog! Îi va trece!

Era foarte ciudat pentru Schuyler să nu-şi poată controla trupul, să descopere că se revolta împotriva dorinţelor ei, ca şi cum ar fi fost posedat de un spirit rău. Se simţi de parcă s-ar fi privit pe sine însăşi dintr-un loc îndepărtat – de parcă asta nu i se întâmpla ei cu adevărat, ci altei fete, care zăcea pe jos cu membrele răsfirate şi făcea spume la gură.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, şopti ea când se termină.

Tremuratul se oprise, dar chiar dacă trupul ei nu mai era în convulsii, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— E-n regulă. Eşti bine, spuse Oliver, ajutând-o să se ridice în picioare şi oferindu-i un umăr de sprijin.

— Uite... apă, spuse vânzătorul, ducându-i la buze un pahar de hârtie.

Schuyler se bucură văzând ochii amabili ai bărbatului şi celorlalţi clienţi. Ieşi din magazin sprijinindu-se de Oliver şi se

---

1 Elizabeth Peyton (n 1965)s, pictoriţă americană specializată în portrete stilizate şi idealizate ale unor prieteni, celebrităţi ale muzicii pop şi reprezentanţi ai monarhiilor europene

îndreptară spre staţia de autobuze, unde deja se afla un autobuz care aştepta să plece spre The Rocks.

— Asta a fost una nasoală, spuse el, plătind biletul redus pentru elevi şi aşezându-se în spate.

Era drăguţ din partea lui. Fusese cel mai rău episod pe care îl trăise până acum. Durerea groaznică de cap, spumele, modul în care aproape se sufocase cu propria limbă… Ce spusese doctoriţa Pat la ultima sa vizită? Că forţa vampirească este un dar, însă în cazul ei era şi o povară. Trupul ei uman considera transformarea drept boală, drept ceva ce trebuia dat afară…

— Eşti sigură că e totul bine? întrebă din nou Oliver, în timp ce Schuyler se aplecă şi îşi prinse capul în mâini.

— Sunt bine. Chiar sunt, spuse ea.

A fost ultimul lucru pe care îl rosti înainte de a leşina.

Când ajunseră înapoi la hotel, Schuyler se simţea mai bine şi se aşeză, îmbrăcată în halatul de baie, pe micuţul balcon din camera lor. În bucătărioara strâmtă, Oliver îşi termina sosul de curry. Veni cu un vas aburind, cu o lingură în el, şi-l aşeză în faţa ei. De când erau fugari, învăţaseră amândoi să gătească. Specialitatea lui Oliver era curry indian de banane cu pui, iar Schuyler prefera să facă amestecuri interesante (uneori Oliver spunea că sunt mult prea interesante) din paste şi orice altceva mai găsea prin frigider.

— Mersi, spuse ea, acceptând bucuroasă castronul cald de curry şi orez.

Ridică lingura la gură şi suflă un pic înainte de a mânca, de frică să nu îşi ardă limba. La orizont se vedea portul din Sydney, presărat cu bărci cu pânze şi vase de croazieră. Oceanul avea o tentă verzuie – asemenea ochilor lui Jack, se gândi ea, dar apoi se opri. Nu avea să se mai gândească la el, la ce făcea şi dacă şi lui îi era dor de ea. Se concentră pe mâncare. Oliver o privea prin uşa glisantă de sticlă.

Ştia ce înseamnă acea expresie de pe faţa lui. El ieşi afară, îşi puse cana de ceai lângă a ei şi se aşeză pe unul dintre scaunele de plastic.

— Sky, trebuie să vorbim.

— Ştiu ce-ai de gând să spui, Ollie, dar răspunsul este nu.

Ea sorbi din ceai. Era uimitor că, după toate câte se

întâmplaseră, Oliver reuşise totuşi să cumpere cutia de ceai. Era un Conduit foarte bun.

— Sky, nu eşti rezonabilă.

— Oare? Or să ne azvârle în închisoare sau ce-or mai face oamenilor de teapa noastră, zise Schuyler, ridicând din umeri.

Ştia sancţiunea pentru evitarea pedepsei date de Conclav: o mie de ani de Exil. Cu spiritul închis într-o cutie. Dar dacă ea nu era nemuritoare? Atunci ei ce îi fac? Şi cu Oliver ce se va întâmpla?

— Ai auzit ce-a zis Jack, spuse Oliver. Conclavul are probleme mai grave decât noi doi. Mai mult, poate că de data asta or să te creadă. Incendiul de la Hotel Lambert a devenit ştire principală în toate ziarele, iar Conclavul european e foc şi pară – au martori care l-au văzut pe Leviathan! Nu mai pot nega!

— Chiar dacă acum m-ar crede, n-or să lase acţiunile noastre nepedepsite. Ştii asta mai bine decât mine, preciză Schuyler.

— Adevărat, dar asta se întâmpla pe vremea când Regis era Charles Force. Acum nu conduce nimeni Conclavul. Sunt speriaţi şi dezorganizaţi. Cred că am fi în siguranţă dacă ne-am întoarce acasă.

— Oamenii speriaţi iau cele mai proaste hotărâri, îl contrazise Schuyler. Eu nu am încredere într-o organizaţie care face din frică o armă de represiune. Şi tu? Şi tu eşti trădător, să ştii. Dar părinţii tăi? Îi vor lua şi pe ei.

Deocamdată, familia lui Oliver fusese lăsată în pace, cu excepţia faptului că Venatorii le urmăreau orice mişcare: telefoanele erau ascultate şi conturile cercetate. Părinţii lui Oliver îi spuseseră într-una dintre rarele lor convorbiri prin satelit că nu se puteau duce nici la Dean & Deluca[2] fără să se simtă urmăriţi.

Oliver sorbi din cutia de bere.

— Cred că-i putem cumpăra.

Schuyler îşi aşeză cana goală în castronul gol.

— Poftim?

— Să-i mituim. Conclavul are nevoie de bani. Sunt aproape faliţi. Părinţii mei sunt putred de bogaţi. Pot să scap, ştiu că pot.

De ce se contrazicea cu el? Oliver îi spunea exact ce voia să audă – că puteau să se întoarcă acasă, dar, cu toate astea, o înspăimânta.

---

2 Lanţ de băcănii de lux, prima fiind deschisă în New York, în 1977

— Nu vreau să merg.

— Minţi. Vrei să mergi acasă. Ştiu sigur. Şi chiar mergem. Am încheiat discuţia, spuse Oliver. Fac rezervare la următorul zbor. Nu vreau să mai aud nimic.

Oliver nu mai vorbi cu ea tot restul serii. Ea adormi cu un cârcel la gât din cauza tensiunii. De ce era aşa de încăpăţânată, se întrebă ea în timp ce o lua somnul. Oliver îi voia doar binele.

De ce eşti aşa de încăpăţânată?

Schuyler deschise ochii.

Se afla în New York, în dormitorul ei. Coperţile programelor la piesele de teatru de pe Broadway lipite pe pereţi aveau acum culorile şterse şi colţurile îndoite.

Mama ei stătea pe pat. Era un vis. Dar nu cel obişnuit. Un vis despre mama ei. Nu se mai gândea la ea foarte des. Nici măcar nu apucase să-şi ia la revedere când părăsiseră New Yorkul cu un an în urmă.

Era prima oară când o vedea, de când Allegra îi apăruse pe Corcovado ţinând o spadă în mână.

Mama ei o privi pe Schuyler cu severitate.

— El are dreptate, ştii asta. Conduiţii au mereu dreptate. Nu poţi trăi aşa. Transformarea te va ucide dacă nu primeşti îngrijirea şi îndrumările necesare. Nu-ţi poţi risca viaţa.

— Dar nu mă pot întoarce acasă. Oricât de mult mi-aş dori, nu pot.

— Ba poţi.

— Nu pot!

Schuyler se frecă la ochi.

— Ştiu că ţi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla după ce te întorci. Dar trebuie să-ţi înfrunţi teama, Schuyler. Dacă tu şi Abbadon sunteţi sortiţi să fiţi împreună, atunci nimeni – nici el, nici chiar tu – nu poate face nimic ca să prevină asta.

Mama ei avea dreptate. Nu voia să se întoarcă acasă pentru că atunci Jack va fi foarte, foarte, foarte aproape de ea. Jack, care era încă liber… Jack, care o sărutase cu atâta pasiune… care încă putea fi al ei… Dar dacă stătea deoparte, atunci nu avea să fie tentată să-l vadă şi să-l trădeze pe Oliver.

— Nu poţi sta cu cineva doar pentru că nu vrei să-l răneşti. Trebuie să te gândeşti şi la fericirea ta, spuse Allegra.

— Dar chiar dacă am fi împreună, asta l-ar ucide pe Jack. Este

împotriva Codului. Şi el o să-şi piardă puterile…

— Dacă el vrea să-şi asume riscul de a fi cu tine, atunci cine eşti tu să-i spui cum să-şi trăiască viaţa? Uită-te la mine! Uite cât am riscat pentru a fi împreună cu tatăl tău!

— Tata e mort. Şi tu eşti în comă. Practic, eu am fost orfană, zise Schuyler, fără să încerce să-şi ascundă amărăciunea din voce.

Nu-şi cunoscuse tatăl niciodată – murise înainte de a se naşte ea. Cât despre Allegra – nu prea puteai să ai o relaţie normală cu un cadavru viu.

— Spune-mi, mamă, a meritat? A meritat „marea" ta dragoste ceea ce s-a întâmplat acestei familii?

Nu se putea abţine să nu-i reproşeze aceste lucruri dureroase. Dar totul izbucnise după ani întregi în care trăise singură.

Îşi iubea mama. Dar nu avea nevoie de un înger care apărea o dată-n viaţă pentru a-i da o spadă magică. Schuyler îşi dorea un părinte real: unul care să fie alături de ea când plângea, care să o încurajeze şi să o împingă de la spate şi să o enerveze – un pic – doar pentru că îi păsa foarte mult. Voia pe cineva normal. Ca mama lui Oliver. Nu avea habar de unde ştia doamna H-P unde se aflau ei, dar la fiecare câteva luni primeau la hotel câte un colet plin cu ciocolată şi şosete noi şi lucruri de care nici nu ştiau că au nevoie, cum ar fi lanterne şi baterii.

Allegra oftă.

— Ştiu că eşti dezamăgită de mine. Sper doar că într-o bună zi vei înţelege şi vei ierta. Fiecare acţiune are consecinţele ei. E adevărat, uneori regret profund. Dar fără tatăl tău nu te-aş fi avut niciodată pe tine. Am stat foarte puţin cu voi, dar am preţuit fiecare clipă – cu tine şi tatăl tău. Aş face exact la fel dacă ar trebui. Aşa că da. A meritat.

— Nu te cred, spuse Schuyler. Nimeni normal la cap nu ar alege viaţa ta.

— Oricum ar fi, vino acasă, fiica mea. Te aştept. Vino acasă.

Treizeci şi opt
Mimi

Când Mimi deschise ochii, sala de licitaţii dispăruse şi ea se afla în sanctuar, o cameră micuţă cu patru pereţi făcuţi din sticlă

colorată. Normal că în glom nu fusese niciodată distrus cu adevărat.

Stătea aşezată în cerc alături de alţi cinci membri; Forsyth, al şaptelea, se afla în mijloc. Erau îmbrăcaţi în robe negre, lungi, cu glugă. Semănau cu Doamna cu Coasa, se gândi Mimi. Multe dintre obiceiurile celor cu Sânge Albastru se infiltraseră în cultura populară – dar distorsionate şi văduvite de conţinutul lor profund.

— Bun venit, tuturor, spuse Forsyth Llewellyn, foarte plin de el.

Perfect normal, se gândi Mimi, deoarece îşi asuma cea mai înaltă poziţie din ţară, cea de conducător al unui guvern secret, despre care cei cu Sânge Roşu nici nu ştiau că există. Activitatea lui de senator fusese doar de formă.

Mimi auzise că făcuse doar lucruri de mântuială pentru a stopa criza financiară care stăpânea ţara.

Pe vremea când Lawrence fusese ales, Mimi nu era un membru cu puteri depline, dar avea totuşi o idee vagă despre proceduri.

Seymour Corrigan făcu prezenţa şi începu ceremonia.

— Din cele mai vechi timpuri, Regis-ul nostru deţine sufletul Adunării în inima sa. Dar înainte de a fi ales, el trebuie binecuvântat de cei Şapte, aşa că ne-am adunat astăzi aici pentru a-i da binecuvântarea.

Era o ceremonie care data din timpurile străvechi ale Egiptului Antic. Doar că de data asta nu vor exista bărbi false din păr de capră, nici sceptre magice, nici bice simbolice din piele, nici coroană din pene de struţ. Aspectele esenţiale însă rămăseseră aceleaşi.

Protectorul Corrigan începu întocmirea unui tabel, strivind marile Case pe numele lor din Limba Sacră.

— Ce spuneţi, Domus Magnificat?

Casa Bogăţiilor era reprezentată de Josiah Rockefeller Archibald, a cărui familie construise centrul în care se aflau.

— Spunem „da”, murmură el.

— Ce spuneţi, Domus Septem Sanctimonialis?

— Spunem „da”, răspunse Alice Whitney, care era ultima din linia Casei celor Şapte Surori.

— Ce spuneţi, Domus Veritas?

Normal că Venatorii erau reprezentaţi în Consiliu, dar Mimi

era curioasă să afle de ce Abe Tompkins era purtătorul lor de cuvânt. Nu mai fusese activ de zeci de ani.

— Spunem „da”, răspunse Abe.

— Ce spuneţi, Domus Preposito?

Casa Supraveghetorilor era un titlu care era întotdeauna conferit familiei celei mai apropiate de Regis. În prezent, această distincţie aparţinea familiei Llewellyn.

Forsyth Llewellyn zâmbi.

— Spunem „da”.

— Ce spuneţi, Domus Stella Aquillo?

Casa Stelei Nordului era unul dintre cei mai importanţi finanţatori pentru programe de artă din ţară. Ambrose Barlow se uită agitat la Minerva Morgan. Îşi lăsă capul în jos şi şopti:

— Da.

Mai rămăseseră doar două case. Mimi simţi nervozitatea Minervei Morgan, care stătea lângă ea.

— Ce spuneţi, Domus Domina?

Casa Doamnei Gri. Casa Morţii, de fapt, dar nu-i spunea nimeni aşa. Familia care era responsabilă cu înregistrările, cu ciclurile de expresie şi expulzare.

Minerva Morgan nu răspunse.

— Domus Domina? Seymour Corrigan îşi drese vocea. Domus Domina!

— Da, oftă Minerva.

— Domus Lamia spune „da”, rosti Protectorul Corrigan, un pic ţâfnos.

Casa Vampirilor; un titlu vechi şi căpetenia Conspiraţiei.

Mimi se pregăti, ea urma.

Protectorul Corrigan tuşi.

— Ce spuneţi, Domus Fortis Valerius Incorruptus. Casa Sângelui Pur, a celor Neprihăniţi, a Vitejilor şi Puternicilor, Protectorul Grădinii, Comandantul Armatelor Domnului? Ce spuneţi?

Asta era linia lui Mihail. A lui Gabrielle. Linia Van Alen, degenerată acum de numele Force. Mimi ridică vocea.

— Spunem…

Ezită. Se gândi la îndoiala Minervei. La Ambrose, atât de bătrân, încât toţi îl credeau senil. Şi totuşi el adusese biletul. El i-l arătase. Se bazau pe ea. Un bilet anonim, dar important. Aveau dreptate. Nu puteau să ignore mesajul.

Mimi înţelese că Minerva şi Ambrose nu puteau face ei înşişi asta, deşi ar fi vrut foarte mult. Ea era tânără, dar avea un rang mult mai înalt. Ea reprezenta casa care condusese Adunarea nemuritorilor timp de secole. Casa care acum avea să fie deposedată de puterea sa, prin însăşi ritualul pe care-l efectuau.

Nu se gândise la asta până azi, dar brusc îşi dădu seama că erau pe cale să pună Adunarea în braţele lui Forsyth Llewellyn! Cine era Forsyth Llewellyn, la urma urmei? Mimi scană prin amintiri. Un înger de rang inferior. O zeitate minoră. Un supraveghetor. Nu era în niciun caz Regis.

Putea face asta. Se luptase cu Sânge Argintiu şi trimisese demoni înapoi la Hades. Va lua atitudine când alţii nu puteau face asta.

— Casa Sângelui Pur doreşte să facă o obiecţie acestei proceduri, rosti Mimi clar şi sigură pe ea.

— Obiecţie?

Seymour Corrigan păru derutat.

— Spunem „nu”, zise Mimi.

— Nu? întrebă iar Corrigan.

— Nu, zise Mimi şi mai clar.

Forsyth părea netulburat.

— Eu nu înţeleg de ce trebuie să facem asta – să mutăm spiritul Adunării într-un alt lider, când tata este încă în viaţă! izbucni Mimi, apoi respiră adânc. Prin urmare, protestez.

— Votul Alb trebuie să fie în unanimitate, spuse Protectorul Corrigan îngrijorat. Nu putem ceda Adunarea către Forsyth pentru a-i asigura protecţia, decât dacă avem un vot unanim din partea celor şapte familii.

El arăta pierdut, în timp ce Minerva şi Ambrose păreau uşuraţi. Toţi ceilalţi se uitară către Forsyth, aşteptând un semn.

Mimi observă că era deja liderul lor, cu sau fără Votul Alb.

— Vom amâna numirea, conform dorinţei Protectorului Force, zise Forsyth calm. Nu intenţionez să-mi asum un rol cu care nu toată lumea e de acord că e al meu. Şi eu sunt îngrijorat de dispariţia lui Charles. Vom aştepta.

Apoi, unul câte unul, se întoarseră în sala de licitaţii. Mimi îşi dădu seama că are mâna ridicată în sus, aşa cum rămăsese din glom.

Adjudecătorul îi acordă un zâmbet larg.

— Şi Portrait de Femme (Françoise Gilot) e adjudecat de…

frumoasa domnişoară din primul rând!
Tocmai cumpărase un Picasso.

Treizeci şi nouă
Bliss

Semestrul de toamnă la Duchesne se desfăşura mereu după aceeaşi tradiţie, neabătându-se niciodată de la programul de activităţi care fusese stabilit cu o sută de ani în urmă, sau cel puţin aşa le părea elevilor, care erau îndoctrinaţi cu ritmurile liniştitoare şi previzibile ale vieţii comode într-o şcoală privată. Începea în ultima săptămână din august, cu sesiunea de iniţiere a celor din primul an, când seniorii din ultimul an îi persecutau pe bobocii nou-veniţi cu competiţii de aruncat plăcinte, umplute cu cremă de ras, în curtea şcolii, lupte cu baloane pline cu apă aruncate de la balcoane şi un joc fascinant de genul Găsiţi asasinul. În ultima zi de iniţiere, avea loc o prezentare solemnă a inelelor fiecărei clase şi se cânta imnul şcolii, totul culminând cu o petrecere pe acoperişul casei reprezentantului elevilor, în timpul căreia înfloreau primele iubiri, de obicei între o fată „veche” (aşa se numeau fetele din ultimul an) şi un băiat „nou” (boboc), şi nu invers, aşa cum s-ar putea crede.

Bliss urcă treptele către clădirea principală, salutând din cap câteva feţe familiare. Toată lumea era încă uşor bronzată după vara petrecută în Hamptons sau Nantucket, fetele nefiind încă pregătite să renunţe la rochiile uşoare de vară şi sandale pentru lână şi stofă ecosez, iar băieţii afişându-se cu cămăşile afară din pantaloni şi cravatele desfăcute, ţinându-şi degajaţi sacourile pe un umăr.

Bliss auzise că gemenii Force se întorseseră şi ei la şcoală. Va trebui să-i contacteze cât mai repede posibil. Mimi şi Jack trebuiau s-o ajute.

Îndreptându-se spre vestiare şi uitându-se la numele gravate pe fiecare plăcuţă de metal, observă că numele lui Schuyler şi Oliver lipseau. Faţă în faţă cu realitatea absenţei lor, Bliss se întristă. Aflase într-un final ce li se întâmplase – ceva legat de Conclav, care se îndoia de versiunea lui Schuyler privind moartea lui Lawrence, şi modul în care cei doi adolescenţi deciseseră mai degrabă să fugă de Venatori decât să dea piept

cu justiţia.

Dar nu crezuse cu adevărat că nu mai veneau la şcoală, în cursul zilei se aşteptase să-l vadă pe Oliver, stând lângă calorifer la cursul de Istorie europeană, sau pe Schuyler, ridicându-şi privirea din oalele de lut la cursul de Artă independentă. Bliss se îndreptă spre a treia oră de curs înainte de pauza de prânz, Civilizaţii antice şi apariţia Occidentului. Prima săptămână de şcoală era ca o perioadă de cumpărături, când elevii se duceau de la un curs la altul, până când se hotărau la care să se înscrie. Cursul i se păruse interesant – o combinaţie de istorie şi filosofie, în care se studiau grecii, romanii şi egiptenii. Se aşeză pe rândul din mijloc, lângă Carter Tuckerman, care mereu mirosea a sandvişurile cu ou pe care le mânca la micul dejun.

Profesoara era nouă şi diferită faţă de restul profesorilor de la Duchesne, care, în majoritatea lor, fuseseră în acea scoală dintotdeauna – şi o şi arătau. Madame Fraley preda franceza, iar elevii erau convinşi că era în şcoală încă din anii 1880 (probabil că aşa şi era, din moment ce Madame era un Sânge Albastru). Sau erau proaspăt absolvenţi de facultate, tinerei care îşi greşiseră aplicaţiile către Teach for America[3]

şi erau acum forţaţi să predea unor liceeni răsfăţaţi, în loc să se ducă în comunităţi defavorizate. Ea era diferită. Domnişoara Jane Murray era o femeie în floarea vârstei, robustă, cu obrajii roşii, cu un păr roşcat strălucitor şi un ten rumen de irlandeză. Purta o fustă ecosez şi o cămaşă galbenă cu o vestă cu romburi. Părul era tuns paj dar cam urât, iar când vorbea ochii albaştri îi străluceau.

Domnişoara Murray (scrisese pe tablă şi era clar „domnişoara”, nu „dra”. Absolvise Miss Porter's şi considera că o doamnă nu era strigată cu prescurtări) nu părea că ar fi fost contemporană cu dinozaurii şi nici nu avea acea privire pierdută şi fioroasă a foştilor universitari.

— Acesta este un curs opţional mixt şi va fi susţinut în stil seminar, ceea ce înseamnă că mă aştept ca elevii mei să participe activ la discuţii, nu să moţăie sau să-şi dea mesaje

---

3 Organizaţie americană nonprofit, care doreşte să elimine inegalităţile din domeniul educaţional, înscriind profesionişti şi proaspăt absolvenţi cu medii mari, pentru a preda doi sau mai mulţi ani în cadrul comunităţilor defavorizate din Statele Unite

unul altuia. Nu vă promit că n-o să vă plictisesc, dar s-ar putea ca voi înşivă să vă plictisiţi colegii dacă nu veniţi la oră cu propriile gânduri şi idei, zise ea vioaie, uitându-se la ei cu un zâmbet vesel.

Când foaia de înscriere ajunse şi la ea, Bliss se decise să-şi scrie numele pe listă, observând că aproape toată lumea din sală făcuse la fel. Bliss înţelegea reacţia elevilor: domnişoara Murray avea să fie o completare încântătoare la viaţa din Duchesne.

Clopoţelul sună şi Bliss, strângându-şi lucrurile, auzi două fete vorbind cu însufleţire în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Dumnezeule, ultimul nostru an de liceu o să fie super! spuse Ava Breton.

— Totalmente! strigă Haley Walsh. Cel mai tare!

Ultimul an de liceu o să fie super. Ce sentiment ciudat, se gândi Bliss, urmându-le afară din sală. Ăştia sunt cei mai frumoşi ani din viaţa lor. Dumnezeule mare, să sperăm că nu e adevărat!

Până acum, adolescenţa lui Bliss fusese, fără exagerare şi pe faţă, de rahat. Se mutase într-un oraş nou, descoperise că e vampir, se îndrăgostise şi îşi pierduse dragostea, toate într-un singur an nebun. Iar acum îşi petrecuse ultimul an posedată de un demon, care, apropo, era şi tatăl ei – cum venea asta, nu prea înţelegea.

Vizitatorul fusese plecat în cea mai mare parte a săptămânii. Şi asta o bucura enorm, după ce văzuse mizeria din mintea lui. Viziunile lui îi provocaseră coşmaruri. Abia mai putea să adoarmă fără să se gândească la ceea ce văzuse. Mai rău, Dylan nu se mai întorsese din acea zi fatidică. Ea tot spera că avea să-i apară undeva – sau s-o ducă înapoi la Cloisters – dar totul era tăcere. I se părea că e din nou singură la ea în minte, deşi ştia că nu e cazul.

Şcoala se termină la trei şi Bliss plecă acasă. Intră în apartament şi îl găsi pe Forsyth prăbuşit peste masa din bucătărie, înconjurat de sticle goale de alcool, iar pe canapea zăcea o femeie cu privirea înceţoşată. De obicei era mult mai discret cu însoţitoarele lui umane, şi Bliss îşi întoarse ochii.

Când intră, el sări în picioare, iar faţa îi era cadaverică. Se uită la ea cu teamă.

— E ceva în neregulă? întrebă ea. Ce s-a-ntâmplat?

Imediat cum deschise gura, el răsuflă uşurat.

— Ah, tu eşti! atâta spuse.

Pe urmă îşi umplu halba de bere cu whisky şi-l dădu pe gât. Ciudat pentru un vampir, dar alcoolul îl afectase destul de mult.

Bliss îi aruncă o privire şi se îndreptă apoi spre camera ei, unde închise uşa. Avea teme de făcut.

Patruzeci
Schuyler

Jack avea dreptate. Când Schuyler şi Oliver se întoarseră la New York, la aeroport nu-i aştepta niciun Venator care să pună mâna pe ei. Totuşi, nu aveau încredere să se lase pe mâna membrilor Conclavului prea curând. Planul era ca întoarcerea lui Schuyler să rămână secretă, iar Oliver să depună mărturie în faţa Conclavului că Schuyler îl părăsise pentru ca el să se poată întoarce la familia lui. Sperau ca Străbunii să-l creadă şi să nu-l dea pe mâna Venatorilor pentru un interogatoriu. Era un risc pe care şi-l asumau, dar Oliver era încrezător că va putea să-şi „vândă" povestea.

Oliver nu fusese foarte încântat de ideea pretinsei lor înstrăinări, dar Schuyler îl convinsese că este singura modalitate în care-şi puteau asigura libertatea în New York.

Aeroportul JFK era la fel de haotic ca în oricare altă zi, iar ei îşi croiră drum cu greu prin terminalul agitat, căutând din priviri autobuzul care avea să-i ducă la metrou.

— Bine am sosit acasă, zise Oliver căscând şi frecându-şi obrazul neras.

Fusese un zbor de douăzeci de ore de la Sydney. Deloc amuzant într-un scaun prea îngust de la clasa economică. Cei doi fuseseră înghesuiţi la mijlocul unui rând de cinci scaune, între un el şi o ea, în partea stângă, care se aflau în luna de miere şi care tot zborul se sărutaseră cu zgomot, şi în partea dreaptă un grup aflat în excursie, care ţinuse însoţitoarele de zbor în priză cerând mereu cocteiluri.

Odată ieşiţi afară din terminal, Schuyler respiră adânc zâmbi. Ajunseseră la mijlocul lui septembrie, iar vremea ora încă frumoasă, doar aerul era uşor rece. Toamna era anotimpul ei preferat. Forfota oraşului, şoferii de limuzine care-şi căutau

clienţii, coada lungă la taxiuri, dispecera de taxi care lătra la toată lumea să se grăbească… Ce bine era să fii din nou acasă!

Se cazară într-un hotel oarecare de lângă West Side Highway, într-una dintre acele instituţii corporatiste imense, pline de oameni de afaceri obosiţi care călătoreau. Camera dădea spre un luminator, iar aerul condiţionat făcea mult zgomot. Cu toate astea, Schuyler dormi dusă pentru prima oară în luni de zile.

A doua zi de dimineaţă, Oliver se înfăţişă la sediul Conclavului cu povestea sa, punându-se la dispoziţia întregii comunităţi de Sânge Albastru. Exact aşa cum bănuise, odată ce Conclavul află ce le punea el de fapt la dispoziţie (bani), nu-i mai adresă nicio întrebare.

Mai târziu, la hotel, îi zise lui Schuyler că Protectorii nici măcar nu păruseră îngrijoraţi de dispariţia ei şi nici nu luaseră vreo măsură disciplinară. Ceea ce se întâmplase în Paris schimbase regulile jocului. Forţase Conclavul să-şi reconsidere acţiunile legate de întoarcerea Leviathanului. Aveau probleme mult mai serioase pe cap şi nu le mai păsa de ea. Sau cel puţin aşa se părea deocamdată.

— Eşti pregătită de plecare? întrebă el.

Îi făcuse o programare la clinica doctoriţei Pat. Patricia Hazard era doctoriţa cea mai de încredere a Conclavului şi mătuşa lui Oliver.

— Ce-ai făcut cât am fost plecat?

— Nimic. Mi-am luat un sandvici cu ou şi brânză şi o cafea de la magazinul de vizavi. Apoi am citit The Post, zise Schuyler. A fost minunat.

Doctoriţa Pat reamenajase clinica. Ultima dată când venise Schuyler aici, biroul arătase ca holul unui hotel extrem de alb, extrem de minimalist şi extrem de modern. De data asta, biroul părea un circ bizar, dar fabulos. Vitrinele de cristal erau pline cu ochi de sticlă. Exista un fotoliu confecţionat din animale împăiate cusute laolaltă; era drăguţ, dar friza nebunia. Oglinzi veneţiene erau aliniate pe pereţi şi cuverturi de blană erau împăturite pe spatele canapelelor albe. Tot a foaier de hotel arăta, dar, de data asta, în loc de Regina Gheţii, te aşteptai să apară Willy Wonka[4].

4 Personaj excentric din romanul pentru copii al lui Roald Dahl, din 1964, Charlie şi fabrica de ciocolată

— Bună ziua, doamnă doctor Pat, ce s-a întâmplat aici? întrebă Schuyler, urmând-o pe doctoriţă în cabinet (şi se bucură să vadă că acesta rămăsese la fel şi arăta ca o cameră de consultaţii normală).

— M-am plictisit de atâta curăţătorie chimică. Albul e foarte dificil de întreţinut. Doctoriţa Pat zâmbi. Oliver, mama ta întreabă ce vrei să mănânci la cină, îi zise ea nepotului înainte de a închide uşa.

Doctoriţa Pat venise cu o seară în urmă în camera lor de hotel pentru a o consulta mai amănunţit pe Schuyler şi îi luase şi sânge pentru analize, dar o rugase să vină după rezultate la cabinet.

— Deci ce e în neregulă cu mine? întrebă Schuyler, urcându-se pe masă.

Doctoriţa Pat se uită în fişa medicală.

— Toate analizele tale de sânge au ieşit normal – şi ca fiinţă umană, şi ca vampir. Presiunea sângelui, tiroida, toate. Normale.

— Dar trebuie să fie ceva.

— Ah, da, este.

Doctoriţa Pat lăsă jos fişa medicală şi se rezemă de perete cu braţele încrucişate.

— Izolarea nu face deloc bine sufletului nemuritor, spuse ea. Tu trebuie să stai printre cei asemenea ţie – ai fost plecată prea mult timp. Trupul tău a devenit tensionat, toxic.

— Asta e tot? întrebă Schuyler. De-asta mi-a fost aşa rău în ultima vreme? Pentru că am stat departe de alţi vampiri?

— Oricât de ciudat ar părea, da! spuse doctoriţa Pat, bătând uşor în stetoscop. Sângele are nevoie de asta. Ai fost singură, stresată şi înstrăinată de comunitatea de vampiri. Nepotul meu mi-a zis că ai fost la Balul Vampirilor din Paris. Te-ai simţit mai bine cât ai stat acolo?

Schuyler încercă să-şi aducă aminte. Nu observase nimic în agitaţia de moment, dar doctoriţa Pat avea dreptate. În timpul în care fusese înconjurată de cei cu Sânge Albastru, nu avusese nicio criză sau convulsii incontrolabile. Cu excepţia celor câteva minute când stătuse singură în închisoarea subterană. Trei sute şi ceva de metri sub pământ, departe de toţi, până când Jack ajunsese la ea. Tremuratul se reîntorsese imediat cum ea şi Oliver plecaseră la drum.

— Se spune că niciun om nu e o insulă de sine stătătoare, spuse gânditoare doctoriţa Pat. La fel e şi cu cei cu Sânge Albastru.

— Dar bunicul meu? Lawrence a fost exilat. A trăit singur timp de mulţi, mulţi ani, departe de semenii săi. Şi totuşi, nu a prezentat niciodată vreun simptom de-al meu, zise Schuyler.

— Bunicul tău, după câte îmi amintesc, era un Nemuritor. O rasă rară. Capabil să stea izolat lungi perioade de timp. El a ales exilul pentru că ştia că va putea face faţă. Şi fizic, şi mintal.

Schuyler se gândi la diagnostic.

— Doar că… pare o explicaţie… prea facilă, spuse ea într-un final.

— Ştii, Schuyler, cei cu Sânge Roşu au o expresie pentru asta. Dorul de casă nu e doar o stare de spirit. Prezintă şi simptome fizice. Eul tău de vampir te face mai puternică şi mai rapidă decât orice fiinţă umană. Dar vampirul din tine intensifică şi fiecare durere umană pe care ai putea-o simţi. Ai luat ce e mai bun din ambele lumi, ca să zic aşa.

Patruzeci şi unu
Mimi

La două săptămâni după ce avusese loc Votul Alb, Mimi găsi un mesaj în e-mailul Conclavului, prin care era anunţată să-i facă o vizită lui Forsyth, în acea după-amiază, la Depozitarul din turnul Force. Ultima oră era liberă, aşa că termină mai devreme şi luă un taxi.

Trebuia să se ducă oricum la Depozitar. Cu o seară în urmă îşi căutase stiloul favorit şi se dusese să scotocească prin biroul lui Charles. Îşi adusese aminte că-l lăsase acolo ultima oară când avusese nevoie de un spaţiu liniştit în care să-şi facă temele. Camera de lucru a tatălui ei era la fel de ordonată şi curată ca întotdeauna, pe birou nefiind nimic altceva decât un ceas Tiffany şi un calendar de birou. Mimi verificase prin sertare şi dulapuri, dar nu-şi găsise nepreţuitul stilou Montblanc.

Se aşezase în scaunul rotativ de piele şi se învârtise, uitându-se prin cameră. Câteva casete nemarcate, îndesate undeva, în spatele unui raft, îi atraseră privirea. Se ridică şi le cercetă. Ce făcea Charles cu asemenea echipament audio învechit? Erau

marcate DI: Audio: Rap. Ven.

Arhiva Audio a Depozitarului Istoriei. Rapoartele Venatorilor. De obicei, casetele de la Depozitar veneau şi cu transcrierea, dar Mimi nu mai găsi nimic altceva. Întoarse caseta pe partea cealaltă să vadă care Venator le întocmise. MARTIN. Erau rapoartele lui Kingsley, de la misiunea lui de acum doi ani. Cea care îl trimisese la Duchesne.

Ce căutau la Charles în birou? Trebuiau să fie la Depozitar. Şi dacă Mimi voia să le asculte, i-ar fi trebuit un casetofon vechi de la arhive. Ştia că acum Conduiţii transformau toate documentele tipărite în fişiere digitale, dar evident că pe astea le rataseră. Pusese casetele în buzunar şi se mai uitase o dată prin cameră. Unde era Charles? Ce i se întâmplase? Jack era convins că nu murise. Dacă spiritul lui Mihail ar dispărea de pe pământ, am afla cu siguranţă, îi spusese el.

La întâlnirea de aseară, Conclavul votase să trimită Venatorii după Regis-ul dispărut, aşa că se formase o echipă. Ştia că fratele ei era dezamăgit că nu fusese ales pentru această misiune. Dar Forsyth fusese de neclintit. Aveau nevoie de gemeni aici, spusese el. Nu puteau părăsi Adunarea aşa, neprotejaţi.

În timp ce intra în Turnul Force în acea după-amiază, se întrebă ce avea oare senatorul de discutat cu ea. Forsyth nu mai stătuse niciodată cu ea de vorbă şi nu discutaseră încă votul ei negativ de la numirea lui.

— Ai vrut să mă vezi? întrebă Mimi, intrând în biroul de pe colţ al lui Forsyth, după ce secretara acestuia îi anunţă sosirea.

Observă că îşi alesese exact biroul pe care îl avusese Lawrence când era Regis. Asta denota încredere în sine nemăsurată. Charles îl folosise pe cel din clădirea veche, de sub Block 122.

— Madeleine. Mulţumesc că ai venit, zise Forsyth. Doris, preia tu telefoanele, te rog!

Secretara închise uşa şi Mimi se aşeză în faţa imensului birou din lemn de nuc. Văzu că, deşi Forsyth preluase biroul lui Lawrence, păstrase încă pe birou fotografiile cu Schuyler ale fostului Regis. Mimi îşi dori să se fi îmbrăcat mai frumos: venise direct de la sport şi nu se mai obosise să îşi dea jos tricoul vechi şi pantalonii roşii de trening. Îşi lăsă geanta pe podea şi aşteptă ca el să vorbească.

— Voiam doar să te felicit pentru prestaţia ta ca Venator. Ai făcut o treabă bună la Rio, zise el zâmbind.

Mimi râse batjocoritor.

— Mda, sigur. N-am găsit-o.

— O veţi găsi, draga mea. Kingsley o va găsi. Nu am nicio îndoială. El e foarte… descurcăreţ, zise Forsyth cu o urmă de iritare pe care Mimi o remarcă.

— Bine, mersi. Am vrut să mă duc şi în alte misiuni, dar Conclavul a spus că mai întâi trebuie să-mi termin şcoala. N-or să-mi ţină locul prea mult.

— Din păcate, e adevărat. E nedrept că trebuie să trecem prin aberaţiile copilăriei şi adolescenţei umane. Dar ăsta e Codul, zise Forsyth, ridicându-se să-şi ia ceva de băut. Luă o carafă de pe căruciorul cu băuturi şi îşi turnă nişte whisky într-un pahar. Vrei şi tu unul?

— Nu, mersi, scutură Mimi din cap. Asta e tot? Pot să plec acum?

— Ah, eu vorbesc întruna ca de obicei. Bliss mă tot tachinează că sunt un palavragiu, zâmbi Forsyth, luând o înghiţitură şi ocolind biroul ca să se aşeze pe marginea lui şi să se uite în jos la Mimi.

Mimi se afundă şi mai mult în scaun. Llewellyn arareori vorbea despre Bliss. Rolul ăsta de tată năuc nu prea i se potrivea: i se părea fals, ca şi cum ar fi încercat să-i vândă o maşină folosită sau s-o facă să creadă că îi păsa de fiica lui. Cel puţin Charles şi Trinity încercaseră să fie lângă Jack şi Mimi în timpul transformării lor. Din câte ştia Mimi, părinţii lui Bliss nu se obosiseră niciodată să-i explice ce i se întâmplă.

— Ce face Bliss? întrebă ea.

Mimi dăduse nas în nas cu ea de câteva ori, iar Bliss păruse destul de prietenoasă, dar conversaţiile lor nu aveau nicio coerenţă. Nu ştia de ce, dar ceva legat de Bliss o făcea să chicotească şi să fie agitată.

— E mult mai bine, dădu Forsyth din cap. Oricum, le-am chemat azi aici ca să discutăm o situaţie oarecum sensibilă… şi îmi cer scuze dacă te jignesc… mi-am dat seama că poate nu e cel mai bun moment pentru a discuta asta, dar simt că după tot ce s-a întâmplat cu Conclavul… comunitatea are nevoie de ceva care să-i ridice moralul şi probabil, dacă-mi permiţi…

Mimi îi făcu semn cu capul să continue.

— O mică favoare… pentru binele întregii comunităţi. Ştiu că tu şi Jack v-aţi anulat ceremonia de legătură din cauza tragediei, dar acum este momentul să ridicăm moralul semenilor noştri, să le arătăm că suntem încă puternici şi să vă vadă împreună. Cei mai puternici dintre noi, cei mai buni, voi le veţi reda speranţa!

Buzele lui Mimi se crispară într-un surâs, inima aproape i se opri şi în faţa ochilor îi apăru zâmbetul superior al lui Kingsley.

— Deci, ce-mi spui, că legătura e iarăşi valabilă? întrebă Mimi.

Fără niciun efort, reuşi să pară nonşalantă şi degajată. La urma urmei, era încă aceeaşi Mimi Force a cărei imagine era lipită pe panoul de vizavi de Times Square. Acea Mimi Force care tortura bobocii de la şcoală doar de amuzament, făcându-i să stea în faţa ei ca nişte căţeluşi (cât de mult îi lipsea săptămâna de iniţiere!).

Spera că rochia încă o mai cuprinde…

Patruzeci şi doi
Bliss

Dacă Dylan nu se mai întorcea la ea, poate reuşea ea să meargă la el. Conclavul îi îndemnase pe cei mai noi membri ai săi să efectueze terapia prin regresie pentru a-şi accesa vieţile anterioare şi a învăţa din cunoştinţele acumulate, pentru a profita de vasta experienţă trecută.

Bliss stătea cu picioarele încrucişate pe patul ei de prinţesă. Închise ochii şi începu trierea diverselor amintiri din vieţi trecute. Asta era învăţarea. Practica descoperirii de sine. Se afla în vid, în acel spaţiu dintre eul conştient şi cel subconştient – pe cine mai văzuse înainte? Ce formă luase spiritul ei în vieţile anterioare?

Dansa într-o sală de bal aglomerată. Avea şaisprezece mi şi mama ei o lăsase să-şi strângă părul în coc pentru prima dată… şi ea râdea, pentru că în acea seară avea să-l întâlnească pe băiatul care urma să-i devină soţ – şi chiar înainte ca el să vină

în faţa ei şi să o invite la dans, ea îi recunoscu figura.

— Maggie! zâmbi el.

Mereu avusese părul aşa?

Chiar şi în secolul nouăsprezece, Dylan – sau lordul Burlington – îi făcea inima să tresară.

Dar apoi, ceva se întâmplă la petrecere – Vizitatorul care-i şoptea minciuni în ureche. Îi spunea să ucidă. Maggie îl putea auzi. Maggie nu voia asta, nu credea aşa ceva… şi înainte ca Bliss să poată deschide ochii, simţi cum apa rece ca gheaţa o împresoară din toate părţile.

Maggie Stanford se aruncase în Hudson şi murise. Bliss văzu apele nămoloase ale fluviului, îşi simţi plămânii cum plesnesc şi inima cum i se opreşte.

Pe măsură ce Bliss se adâncea tot mai mult în amintiri, totul se repeta. Goody Bradford îşi dăduse foc, turnându-şi în cap ulei, iar apoi aprinsese un chibrit şi lăsase flăcările s-o înghită. Giulia de Medici căzuse „accidental” din balconul vilei din Florenţa a familiei sale, iar trupul ei zăcea inert pe dalele din piaţetă.

La fel de rapid precum bătaia unei aripi de fluture, fiecare imagine, fiecare „moarte” pe care Bliss o trăise îi apăru la suprafaţa memoriei. Dar apoi… Maggie ieşise din camera mortuară. Goody Bradford supravieţuise flăcărilor, iar Giulia se ridicase în picioare după căzătură.

Niciuna dintre ele nu reuşise să-şi pună capăt vieţii sau să exorcizeze demonul care le poseda. Toate încercaseră şi toate eşuaseră.

Bliss înţelese.

Trebuie să mor.

Pentru că dacă murea – cu adevărat – dacă găsea o metodă să nu se mai întoarcă înapoi, atunci Vizitatorul avea să moară şi el. Nu va mai avea niciodată şansa să facă ceea ce-şi planificase.

Asta era. Asta era singura modalitate. O ştia.

Nu mai era scăpare. Nu trebuia să supravieţuiască. Ea şi Vizitatorul erau prinşi într-o îmbrăţişare fatală. Dacă reuşea să-şi ucidă spiritul, sângele nemuritor din vene, atunci asta va însemna şi moartea lui.

Va trebui să facă acest sacrificiu, dacă nu, acele viziuni oribile, acel viitor îngrozitor aveau să fie implacabile. Ea era

recipientul în care sălăşluia diavolul, şi atât cât trăia ea, trăia şi el.

— Dylan, tu ştiai, nu-i aşa? Ştiai ce voi fi nevoită să fac. Ai ştiut mereu, şopti ea.

Din întuneric, Dylan îi apăru într-un sfârşit. Se uită la ea îndurerat.

— N-am vrut să-ţi spun.

Patruzeci şi trei
Schuyler

Trecuseră câteva zile de când Schuyler fusese la clinica doctoriţei Pat, iar viaţa ei în New York începea în sfârşit să ia o formă. În acea după-amiază, ea şi Oliver se opriseră la un birou imobiliar pentru a lua cheile de la garsoniera din cartierul Hell's Kitchen pe care Oliver o rezervase pentru ea, plătind cash, în avans, chiria pe un an. Pentru a-şi ascunde identitatea, Schuyler avea să pretindă că este fiica unică a unei mame singure: o cântăreaţă hippy de folk, care era în turneu cu formaţia ei o mare parte din timp. Având abilitatea de a-şi schimba trăsăturile feţei, putea să pretindă că e chiar mama, dacă era cazul. Mutatio era mult mai uşor de realizat acum, când se simţea iarăşi ea însăşi.

Luară metroul şi ajunseră într-o zonă aglomerată de pe Ninth Avenue, un cartier care era un amestec de cămine corporatiste pentru novicii de pe Wall Street şi blocuri înalte fără lift şi mai dărăpănate, cluburi de striptease şi magazine de jocuri video. Dar, nu departe, era şi o băcănie, iar Schuyler şi Oliver făcură cumpărături pentru o săptămână: legume organice, pâine cu stafide de la Sullivan Street Bakery şi conserve de fasole. Oliver o îndemnă să se răsfeţe şi cu nişte şuncă spaniolă şi brânză franţuzească. Culoarele albe şi curate ale magazinului o înveseliră: era atât de bine să fii înapoi în America, unde totul era aşa de comod şi la îndemână!

Garsoniera era situată într-una din clădirile mai dărăpănate, aşa cum dorise Schuyler, şi era foarte mică: dacă stătea în

mijlocul camerei, aproape că putea să atingă toţi pereţii cu vârful degetelor. Garsoniera avea o plită, un cuptor cu microunde şi o salteluţă făcută sul într-un colţ. Singura fereastră se deschidea într-un luminator. Totuşi, era mai bine decât să stea la hotel. Era New York. Era acasă.

— Eşti sigură de asta? întrebă Oliver.

Schuyler intrase în clădire purtând masca mamei hippy şi, cum ajunseră în garsonieră, simţi cum trăsăturile feţei revin la forma lor iniţială.

— Nu eşti nevoită să stai aici, să ştii. Tata are un apartament în centru – pentru zilele când rămâne până târziu la serviciu. Ai putea sta acolo, îi spuse el.

— Ştiu că nu e la fel de frumos ca la tine acasă. Nici măcar ca în vechea mea casă, zise Schuyler, uitându-se prin dulapurile goale şi descoperind în colţuri nişte capcane de prins gândaci. Dar nu cred că ar trebui să fim văzuţi împreună. Nu putem pune în primejdie statutul tău din Adunare.

Casa de pe Riverside Drive era foarte aproape. Hattie ar fi aşteptat-o acolo cu fripturile ei bune, iar Julius să-i mai arate nişte scamatorii cu cărţile de joc. Dar nu se putea întoarce. Nu încă. Ştia că din momentul în care ar fi trecut pragul casei, Conclavul şi-ar da seama. Habar nu avea de unde ştia ea asta, dar simţea instinctiv că avea dreptate. Trebuia să stea deoparte. Poate că acum nu erau interesaţi de ea, dar avea un presentiment că asta se va schimba.

Deja se simţea mai în siguranţă aici în garsonieră. Simţea că este Skye Hope – nu Schuyler Van Alen. Ea şi Oliver deciseseră că era un nume pe care o mamă din generaţia flower power l-ar fi dat fiicei ei. Mai mult, dacă oamenii o strigau pe numele cu care era obişnuită, erau şanse mai mici ca Schuyler să facă vreo greşeală.

Liceul Alexander Hamilton era şcoala de stat din cartier şi, deşi se înscrisese în ultimul moment, o acceptaseră pe Schuyler fără a pune întrebări sau a face comentarii. Oliver încercase s-o convingă să se ducă la alt liceu privat, gen Nightingale, Spence, Brearley. Dar până şi el fusese de acord că ar fi prea periculos. Liceele alea musteau de Sânge Albastru, pe când dacă mergea la Hamilton erau puţine şanse ca să afle cineva din Conclav că e acolo. Elita oraşului pretindea sus şi tare (şi dona şi fonduri) că susţine învăţământul de stat, dar de fapt nu mergea niciodată

aşa de departe încât să-şi trimită acolo propriii copii. Oliver trebuia să se întoarcă singur la Duchesne dacă voiau ca povestea înstrăinării lor să fie crezută de către Conclav.

Dar ea trebuia să-şi continue educaţia cumva. Ce spunea Lawrence mereu? Şcoala însemna mai mult decât teorie; da, educaţia te pregătea pentru monotonia vieţii reale: să lucrezi împreună cu alţii, să îţi temperezi personalitatea pentru a te adapta grupului, dar fără a-ţi pierde identitatea, să înţelegi logica, să faci raţionamente şi să dezbaţi. Pentru un individ – om sau vampir – nu era suficient să dezlege misterele universului pentru a reuşi în lume. Trebuia să le dezlege şi pe cele ce ţin de firea omenească.

— Eşti sigură că nu mai există şi alt motiv pentru care eu să nu stau cu tine? întrebă Oliver.

Dar ea nu voi să-i răspundă. Încă îşi mai analiza sentimentele şi începu să se întrebe dacă nu cumva mama ei avea dreptate. Dacă dragostea nu era ceva pentru care trebuia să lupţi – cu orice preţ. Nu voia să-l rănească pe Oliver. Mai degrabă ar muri decât să-l vadă suferind. Dar avea nevoie de timp de gândire. Singură.

— O să fiu bine, sunt în New York – vezi – tremuratul a dispărut, spuse ea, ridicându-şi mâinile spre faţă într-un gest care mima mirarea.

Oare fusese doar dorul de casă, aşa cum spusese doctoriţa Pat? Oare sângele ei se cerea alături de cei asemenea ei? Doar asta era? Cu adevărat? Era din nou aproape de Adunare?

— Bine, zise Oliver. Ai numărul meu de mobil. Mă poţi suna oricând. Ştii asta.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Schuyler. Deja mi-e dor.

Dar trebuiau să facă asta, pentru a se proteja reciproc.

— Păi, distracţie plăcută, zise el fără chef şi, cu o ultimă îmbrăţişare, ieşi pe uşă.

Despachetând alimentele de la băcănie, observă că Oliver îşi lăsase corespondenţa printre hârtiile legate de garsoniera lui Schuyler.

Dintre reviste şi facturi, un plic alb şi gros ieşea în evidenţă. Nu avea niciun timbru, ceea ce însemna că venise direct de la cineva din Conclav. Ei mereu trimiteau corespondenţa personal.

Schuyler văzu că era o invitaţie la o ceremonie de legătură şi, fără a fi nevoită să se uite, ştiu că adresa gravată pe spate era

reşedinţa din oraş a familiei Force.

Patruzeci şi patru
Mimi

Cafeneaua Starbucks de la intersecţia Fifth cu Ninety-fifth se închisese, aşa că Mimi se văzu nevoită să mai meargă câteva străzi până la Euromill, un „butic” nou de cafea, foarte la modă, care se deschisese recent. Euromill dusese cultura cafelei spre o nouă dimensiune. Aveau un meniu din care clientul îşi putea alege tipul de cafea, modul de prăjire şi chiar şi metoda prin care erau „extrase” aromele din cafea (la filtru, filtrată printr-un sifon, presă franceză de cafea sau „solo”).

Locul semăna cu o galerie de artă: pereţi albi cu table negre pătrate, râşniţe de cafea şi maşini de espresso strălucitoare în care se reflectau piesele de artă expuse.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă barmanul cu inel în nas.

— La Montana, slozv clover, spuse Mimi, asta însemnând că dorea cafea din El Salvador băgată în presa franceză. Două, la pachet. Ah, şi unul din ăia, zise ea, arătând spre croasanţii cu ciocolată din spatele vitrinei.

Un fluierat ascuţit îi atrase atenţia. La una dintre mesele din mijloc, printre scriitori care lucrau la laptopuri şi grupuri de elevi de la şcoli private care-şi aşteptau cafelele cu lapte de la micul dejun, stătea fosta ei echipă de Venatori.

— Bună, băieţi, spuse ea zâmbind.

Trecuse doar o lună de când toţi patru se bătuseră prin jungla braziliană cu bande de traficanţi şi vampiri cu Sânge Argintiu?

Fraţii Lennox îi dăruiră nişte zâmbete de zile mari şi apoi plecară. Ted chiar o bătu prieteneşte pe spate.

— Force, zise Kingsley, dând din cap.

Împinse scaunul de lângă el cu piciorul ca ea să se poată aşeza.

— Lasă-mă să ghicesc. Café con leche? Patru pliculeţe de zahăr? zise Mimi şi zâmbi superior, în timp ce încerca să-şi liniştească fluturii din stomac.

Nu se mai văzuseră de când aterizaseră la New York. Ce se întâmplă în Rio, rămâne în Rio, nu aşa era zicala? Dacă se gândise vreodată că el avea s-o caute după aceea, se înşelase.

Dar, oricum, ce-i păsa ei? Nu contase nici atunci şi, cu siguranţă, nu mai conta nici acum.

Kingsley îşi ridică ceaşca spre a ei.

— Înapoi la şcoală bănuiesc… Ultimul an? o tachină el. Ştii, e ciudat… eu n-am mers niciodată la liceu. Adică nu în adevăratul sens. Prima oară când m-am dus la un liceu a fost când am primit cazul Duchesne.

— Nu-mi spune că-ţi lipseşte, glumi ea.

Se întrebă ce vârstă avea Kingsley. Cei cu Sânge Argintiu erau la fel ca Nemuritorii, nu erau forţaţi să treacă prin diverse cicluri ale existenţei. Nu îmbătrâneau, aproape că erau îngheţaţi în timp. Ştia câte ceva despre istoria lui Kingsley: fusese corupt de către un Sânge Argintiu la Roma, dar fusese iertat de însuşi Mihail şi primit înapoi în sânul comunităţii de Sânge Albastru.

— Poate un pic. Micile anunţuri de la începutul zilei. Toată chestia aia cu consilierea colegilor. Atingerea propriului potenţial, zise el, rânjind pentru a-i da de înţeles că face mişto, dar nu de ea.

Barmanul strigă de la tejghea.

— Două clover!

— Asta e a mea, zise Mimi, luându-şi comanda.

Unele lucruri nu se schimbau: chiar dacă nu era Starbucks, cafeaua venea tot într-un pahar imens.

— Ar trebui să plec, o să întârzii, zise ea.

Îşi luă geanta şi o agăţă pe umăr, ţinând cele două cafele într-un carton.

— Am auzit despre ceremonia de legătură, zise Kingsley încet.

Îşi puse paharul de cafea pe masă şi făcu semn chelneriţei să-i mai aducă una.

— Forsyth ţi-a zis.

— Chiar aşa. Mi-a spus că din moment ce Charles este dispărut în misiune, el te va conduce la altar.

— Da, şi ce-i cu asta? îl provocă ea.

Kingsley zâmbi dulce.

— Nimic. Doar voiam să te felicit. Vei fi o mireasă frumoasă.

Acum veni rândul lui Mimi să roşească, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Nu ştia la ce anume se aşteptase. El să insiste pe lângă ea? Să-i ceară să nu se unească cu Jack? Ridicol. Imposibil. Kingsley era exact ca ea: egoist, periculos, incapabil să respecte regulile. Voise ca el să simtă ceva pentru ea, în

condiţiile în care nici ea nu simţea nimic pentru el?

Ea se uita fix la el, cu obrajii arzând. El îi susţinu privirea.

— Doamne, nici nu ştiu de ce mă mai obosesc! zise ea, plecând val vârtej.

Cu un an în urmă, când Mimi se reîntorsese de la Rio, nu avusese timp nici măcar să se gândească la ceremonia de legătură. Totul fusese anulat imediat. Nu era momentul potrivit şi, după tot ceea ce se întâmplase, ea şi Jack erau prea şocaţi pentru a se gândi la aşa ceva. Banii în avans se pierduseră, rochia fusese pusă bine. O săptămână mai târziu, ea îl confruntase cu privire la mica lui aventură cu metisa şi apoi se împăcaseră. Oricum, Schuyler încetase să mai reprezinte o problemă: fătuca părăsise New Yorkul şi pe Jack. Mergea pe urmele mamei sale, îndreptându-se spre un sfârşit tragic şi trist, spera Mimi.

Dar în loc ca absenţa lui Schuyler să conducă la o relaţie mai profundă între ei, cei doi, rămânând singuri în sfârşit, se înstrăinară unul de altul. De data asta Mimi se retrăsese. Nu voia să fie a doua opţiune. Nu voia ca Jack să fie cu ea doar pentru că nu putea să fie cu cea pe care o iubea cu adevărat.

Jack în braţele ei era doar o victorie pirică[5]. Mimi voia s-o iubească cu adevărat. Dar în fiecare zi se părea că el face exact ceea ce făcuse dintotdeauna: pretindea un fals devotament faţă de legătura lor, calmându-i temerile cu minciuni, în timp ce ochii lui trădau un adevăr mult mai profund: inima lui aparţinea altcuiva.

Aşa că ea evadase. Se alăturase unei echipe de Venatori. Ea îl părăsise pe el. Să vedem cât de bine o să-i fie fără ea. Voia ca lui să-i fie dor. Să-i fie atât de dor, încât să înţeleagă ce însemna ea pentru el. Se gândea că dacă îl părăseşte, el îşi va da seama de greşelile lui şi va descoperi profunda lectură dintre ei. Dar la fel de bine ar fi putut să stea acasă.

Nimic nu se schimbase. Jack mersese pe drumul lui şi ea pe al ei. Când îi spusese despre dorinţa lui Forsyth, el acceptase noua dată a ceremoniei de legătură fără să comenteze. Se va uni cu ea. Dar nu va fi fericit: mirele era un mort viu. Ea se plictisise de asta.

---

5 Victorie obţinută cu costuri devastatoare pentru învingător. Expresia este legată de regele Pirus al Epirului, care i-a învins pe romani la Heraclea şi Asculum, în 279 î.H., dar a suferit pierderi uriaşe

Îl găsi pe Jack la colţ, cu geanta lui de poştaş atârnându-i peste umerii largi. Ar trebui să se tundă, se gândi ea.

— Poftim, zise ea, întinzându-i cafeaua.

— Mersi.

Merseră spre şcoală, paşii lor sincronizându-se fără niciun efort. Chiar şi după un an în care stătuseră despărţiţi, se potriveau perfect. Într-un mod ciudat, ei aveau să fie mereu uniţi, chiar şi fără o ceremonie oficială.

— Uite şi croasantul. Probabil nu la fel de bun precum cele de la Paris, nu?

Jack luă o îmbucătură.

— E bun, zise el, ridicând din umeri.

Când ea menţionase Parisul, buzele lui tresăriseră, aşa cum se întâmpla de câte ori era supărat.

Dar, pentru prima dată după foarte mult timp, lui Mimi puţin îi păsa ce anume îl necăjeşte.

Patruzeci şi cinci
Bliss

UNDE EŞTI? MI-E DOR DE TINE. M-AM ÎNTORS & VREAU SĂ TE VĂD. DE CE NU MI-AI DAT SMS?

Bliss citi mesajul. Degetul mare se plimbă deasupra butonului reply, dar până la urmă puse telefonul deoparte. Nu. Nu era o persoană lângă care te aflai în siguranţă. Nu mai voia ca alţi prieteni să mai sufere din cauza sa.

— Scuze, zise ea când observă că domnişoara Murray se uita în direcţia ei.

— Mă bucur că ai decis să ni te alături, zise profesoara cu un zâmbet rece.

Lui Bliss nu era nevoie să i se spună de două ori. Cursul de Civilizaţii antice devenise rapid cursul ei preferat şi nu voia să piardă nimic din el. Era ca o emisiune extraordinar de bună de pe canalul History, doar că fără reconstituirile siropoase. În ultimele câteva săptămâni, acoperiseră extrem de multe teme diverse şi fascinante, precum feminismul etrusc (tipele alea etrusce erau chiar tari), rituri funerare egiptene şi cele patru tipuri de iubire conform vechilor greci (de la iubirea platonică la

cea pasională), şi cum ideile contribuiseră la naşterea culturii occidentale.

Astăzi, tema era domnia celui de-al treilea împărat al Romei. Caligula. Când, săptămâna trecută, domnişoara Murray îi încredinţase tema lui Allison Ellison, clasa izbucnise în chicote înfundate. Majoritatea văzuseră un anumit film la televizor, sau, dacă nu, la fel ca Bliss, ştiau câteva informaţii de bază legate de reputaţia împăratului: perversităţi sexuale, nebunie, cruzime.

— Teza mea de astăzi – vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Murray –, din moment ce cursul se numeşte Civilizaţii antice şi apariţia Occidentului, este că Occidentul – sau ideea de Occident – a murit cu adevărat odată cu asasinarea lui Caligula, începu Allison.

Fata înaltă stătea în faţa tablei şi citea încrezătoare din notiţele ei.

— O teorie interesantă. Te rog să ne explici, zise profesoara, aplecându-se înainte la catedra ei aflată în faţa clasei.

— După cum ştim cu toţii, Caligula a fost asasinat de o conspiraţie condusă de membrii de vază ai Senatului. L-au înjunghiat de mai multe ori. Era deja mort când au ajuns la el gărzile sale de corp. Apoi Senatul a încercat să reinstaureze Republica Romană, dar armata nu a fost de acord – soldaţii erau loiali imperiului. Cu ajutorul Gărzii Pretoriene, ei l-au pus pe tron pe Claudiu.

— Tu spui că moartea lui Caligula a determinat exact opusul a ceea ce intenţiona Senatul? întrebă domnişoara Murray.

Allison dădu din cap entuziasmată.

— Exact, moartea lui Caligula a însemnat moartea ideii de Republică. Imperiul era infailibil. Populaţia şi-a jelit împăratul ucis, oricât de crud sau nebun ar fi spus duşmanii lui că era. Şi faptul că moartea lui Caligula a însemnat moartea Republicii este un fapt confirmat: romanii nu au mai încercat niciodată s-o reinstituie. Asasinându-l pe Caligula, cea mai mare realizare a Senatului a fost că a întărit şi mai mult loialitatea poporului faţă de imperiu. E ironic, nu-i aşa? Mai ales că nu fusese prima oară când cineva, atentase la viaţa lui. Şi surorile lui, Agrippina şi Julia Livilla, încercaseră să-l omoare, dar nu reuşiseră. Au eşuat şi au fost exilate. Dar Senatul a reuşit acolo unde ele nu au putut.

Se ridică o mână.

— Credeam că totuşi Caligula a fost… hmm, destul de apropiat de surorile lui, zise Bryce Cutting cu un zâmbet insinuant.

De data asta, domnişoara Murray luă cuvântul.

— Da, a fost „apropiat”, cum spui tu, de sora lui Drusilla. Ea administra treburile curţii imperiale, şi când a murit, el a jelit-o cum ar fi făcut un soţ văduv. Ba chiar a convins Senatul s-o denumească zeiţă post-mortem. Dar dacă erau apropiaţi în sensul biblic, istoria nu spune foarte multe despre acest subiect. Înţelegeţi, copii, că, exact ca şi astăzi, încercau să-şi discrediteze conducătorii prin scandaluri sexuale şi tot felul de minciuni desfrânate. Dacă daţi crezare măcar unei jumătăţi dintre lucrurile pe care le citiţi, toată lumea este perversă în antichitate. Poate că Drusilla şi Caligula erau amanţi. Sau poate că doreau doar să-şi consolideze puterea, să conducă în chip de frate şi soră, aşa cum făceau despoţii egipteni.

Bliss înălţă capul din notiţe. Într-un fel, avea sentimentul că nu ascultă doar simple informaţii legate de personaje istorice îndepărtate, îngropate adânc în trecut şi în pagini de istorie. Ci, atunci când cineva pronunţa numele Drusilla, Agrippina şi Julia Livilla, simţea furnicături pe piele. Aceştia erau oameni pe care ea îi cunoştea.

Dylan, cred că mă apropii. Cred că asta e ceea ce trebuie să…

— Mulţumesc, domnişoară M., zise Allison. Oricum, ca un fapt divers, voiam să adaug că, deşi toţi îi zicem Caligula, asta era doar o poreclă care lui probabil nu-i plăcea foarte mult, din moment ce înseamnă „gheată mică”. Numele său era la fel cu cel al lui Iulius Cezar. Îl numeau Gaius.

Gaius. Da. Aşa îl numeau şi pe Vizitator.

Şi Allison avea dreptate. Urâse porecla aia.

Bliss simţi că-şi aminteşte totul prea rapid şi prea curând – amintirile curgeau ca nişte fulgi de nea, strălucind şi licărind în mintea ei – dar astea erau amintirile Vizitatorului: Roma, ultimele zile, înşelătoria, trădarea. Prima dată cu surorile sale – pe Agrippina o înţelegea (Bliss rămase şocată să observe imaginea Agrippinei uitându-se la ea cu ochii lui Mimi Force) – Agrippina şi Valerius se înhăitaseră cu afurisitul ăla de Cassius sau cum l-or mai fi numit pe Mihail pe atunci! Dar Julia! Cum i-a putut face una ca asta – sora lui mai mică, cel mai mic copil – era atât de tânără când bănuise prima dată, şi ea a fost cea

care îi atrăsese atenţia lui Cassius asupra corupţiei lui Caligula – Julia Livilla… cât ura Julia acest nume – spunea că-i aduce aminte de o mătuşă groaznică pe care o dispreţuia. Voia să fie numită altfel…

Sophia.

El fusese atât de aproape să-şi îndeplinească visul. Ajunsese atât de aproape, doar că distrusese Cassius totul…

În mintea ei, Bliss văzu ceea ce Vizitatorul văzuse atunci. O cărare. O cărare şerpuită, în adâncurile pământului, sub cetatea Lutetiei, prin tuneluri subterane, o cărare sinuoasă care ducea în străfunduri, la o adunare a demonilor ce se plecau în faţa coroanei lui… El avea să se ridice din nou, maiestuos şi glorios, Prinţul Paradisului din nou… pe vecie. Întreaga lume va tremura şi se va pleca. Râurile vor curge cu sânge şi călăreţii săi vor fi dezlănţuiţi… Nu va exista scăpare în faţa armatei lui Satan.

Asta era criza de la Roma.

Bliss rămase cu gura căscată.

Demonii. Moartea. Corupţia. Toate astea se mai întâmplaseră.

Şi aveau să se întâmple din nou, dacă nu…

Clipi. Era în clasă, Allison terminase şi toată lumea îşi strângea cărţile şi caietele. Domnişoara Murray se uita la ea ciudat.

— Ţi-e rău, Bliss?

— Nu, spuse ea. Doar că… am uitat să-mi iau micul dejun.

Domnişoara Murray dădu din cap.

— Ştii, Bliss, dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva, îţi stau la dispoziţie.

Bliss încuviinţă din cap. Profesorii de la Duchesne erau mereu foarte înţelegători. Politica şcolii era abordarea preventivă. Nu aşteptau ca elevii cu diverse tulburări să ajungă la biroul consilierului şcolar.

— Desigur, domnişoară M. Mulţumesc.

Domnişoara Murray îi zâmbea cu atâta căldură, încât Bliss se trezi vorbind, deşi nu intenţiona să zică nimic.

— Doar că… am o problemă, ştiţi… şi n-aş vrea s-o implic şi pe prietena mea… dar am sentimentul că doar ea mă poate ajuta.

— Înţeleg, spuse profesoara, încrucişându-şi braţele. Uneori este bine să ceri ajutorul. Şi prietenii sunt singurii oameni în care ne putem încrede atunci când avem vreun necaz. De aceea

ne sunt prieteni. Sunt sigură că prietena ta se va bucura că i-ai cerut ajutorul.

Bliss dădu din cap.

— Cred… cred că aveţi dreptate.

— Aşa, zâmbi domnişoara Murray, făcând-o pe Bliss să-şi spună că parcă îi amintea de cineva, dar nu ştia de cine.

Bliss îşi scoase telefonul din geantă. Profesoara de istorie o ajutase să ia o decizie. Nu putea face asta singură, iar gemenii Force nu-i erau de niciun ajutor. Era imposibil să încerci să ai o conversaţie inteligibilă cu Jack. Se plimba pe holurile de la Duchesne cu un aer trist şi confuz, de parcă ar fi jelit pierderea a ceva preţios. Abia dacă mai zâmbea. Bliss chiar îl văzuse zbierând la un boboc care-i blocase drumul, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Jack fusese mereu amabil cu elevii noi.

În ceea ce-o priveşte pe Mimi, Bliss simţise tentaţia de a i se confesa, dar subiectele pe care le aborda Mimi mereu erau legate doar de rujuri şi blugi, aşa că Bliss nu avea nicio şansă să direcţioneze conversaţia spre teme mai serioase. Mimi fusese pe vremuri interesată de ceea ce se întâmpla în Conclav, dar acum se comporta de parcă nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de cei cu Sânge Albastru.

Dar era cineva care o putea ajuta. Era cineva care înţelegea. Cineva care era foarte strâns legat de tot ce se întâmplase, la fel ca ea, şi care merita să ştie totul. Nu putea să o protejeze pe prietena ei chiar dacă ar fi vrut. Şi ea făcea parte din asta.

Bliss trimise un răspuns la mesajul de mai devreme. MÂINE. NE VEDEM LA PRADA LA REDUCERI.

Patruzeci şi şase
Schuyler

Schuyler era familiarizată cu poveştile de groază din învăţământul de stat american: clase suprapopulate, elevi violenţi, profesori indiferenţi. Nu ştia la ce să se aştepte: pereţi plini de graffiti? Detectoare de metal? Bande de vagabonzi care îşi tăiau victimele inocente pe holuri?

Era început de octombrie şi ea intră în şcoală, o clădire oarecare de pe 22nd Street, încercând să nu pară foarte

surprinsă. Totul era liniştit. Detectoarele de metal erau încastrate în uşa de la intrare, astfel încât elevii să nu simtă că intră la o închisoare. Şi la muzeu la Met trebuia să treci printr-un detector de metale, nu? Nu că asta s-ar fi comparat cu Met, dar nu era nici ceva desprins din Jonathan Kozol[6]

. Chiar reuşise să se înscrie la cele câteva cursuri avansate şi intensive oferite. Avea un dulap în vestiar, o sală de clasă comună şi un profesor de engleză destul de bun.

Dar, chiar dacă era uşurată că Hamilton High îi depăşise aşteptările, mergând pe holurile care miroseau uşor a detergent, îşi dădu seama cu o strângere de inimă cât de mult iubea Duchesne. Mai ales acum că nu se mai putea întoarce acolo.

Măcar o să se întâlnească mâine cu Bliss. Toate aveau o limită. Existau câţiva oameni în lumea asta în care putea avea încredere, iar Bliss era unul dintre ei. Abia aştepta să-şi vadă prietena şi se întrebă de ce îi luase lui Bliss atât de mult timp să-i răspundă. Poate că era supărată pe ea că o părăsise, dar Schuyler spera să nu fie asta – trebuia s-o facă pe Bliss să înţeleagă că nu avuseseră încotro şi trebuiseră să plece. Oliver spusese că la şcoală Bliss era prietenoasă dar neinteresată, comportându-se de parcă ar fi fost doar nişte cunoscuţi oarecare şi nimic mai mult.

O durea să se gândească cum toată lumea era la Duchesne, mai puţin ea. Nu ştia ce îi rezervă viitorul, dar avea un presentiment că n-o să vină cu cursuri de pregătire pentru admiterea la colegiu sau scrisori de acceptare la universităţi. Se afla aici pentru a respecta sfatul bunicului ei: să înveţe să se comporte în societatea umană fără a-şi desconspira descendenţa ei de vampir.

Unul dintre lucrurile care lipseau la Hamilton era o bibliotecă bună. Avea una micuţă, într-o cameră de mărimea unui dulap, în care erau expuse cărţi vechi de S.E. Hinton[7] şi nişte computere unde toată lumea îşi verifica e-mailul. Studiul acasă îi provocase întotdeauna agitaţie, iar unul dintre lucrurile care-i plăceau la

---

6 Jonathan Kozol (n 1936), scriitor de non-ficţiune, profesor şi activist, faimos pentru cărţile sale privind sistemul public de învăţământ din Statele Unite

7 Susan Heloise Hinton (n 1948), scriitoare americană cunoscută îndeosebi pentru romanul ei pentru adolescenţi The Outsiders

noul cartier era faptul că se afla aproape de Biblioteca Publică din New York.

Îi plăcea sala de lectură de la etajul doi, unde lucrau scriitorii – cei care aveau burse de cercetare la bibliotecă. Acolo era întotdeauna linişte. Într-o după-amiază, după cursuri, urca scările maiestuoase, când, în faţa ei, cobora Jack Force.

El nu păru deloc surprins s-o vadă înapoi la New York.

— Mă bucur să văd că mi-ai ascultat sfatul, zise, fără să zâmbească. Bine ai venit!

— Mersi. E bine să fii acasă, spuse ea, încercând să pară la fel de nonşalantă ca şi el.

Acum că nu mai era Venator; Jack îşi lăsase părul să crească. I se ondula după urechi şi peste gulerul cămăşii.

— Dar ce faci aici?

Duchesne avea o bibliotecă minunată – la ultimul etaj, cu vedere spre Central Park. Şi orice nu găseai la biblioteca Duchesne, găseai la Depozitarul vampirilor.

— Trinity face parte din comisia Library Lions[8] de anul ăsta. Având în vedere că ea e la Washington, m-a rugat pe mine să-i ţin locul la întrunire.

Schuyler dădu din cap. Se reîntorsese la New York, dar prea târziu. Când văzuse invitaţia la ceremonia de legătură primită de Oliver, inima ei nu o luase razna, gura nu i se uscase, iar ochii nu se umeziseră. Aproape că se aşteptase la asta. Se resemnase.

— În legătură cu Conclavul, începu ea. Sunt…?

— Nu-ţi face griji. Eşti în siguranţă deocamdată. Oliver a făcut o treabă bună cu povestea cu înstrăinarea. Din fericire, nu e nimeni în Conclav care să vă cunoască foarte bine. Pentru că dacă v-ar fi cunoscut, şi-ar fi dat seama că e o minciună gogonată, zise el. Îţi este un bun prieten.

Ea ştiu că el făcuse un efort să spună asta şi se gândi să-i reîntoarcă gestul.

— Aşa… am auzit… felicitări. Tu şi Mimi.

— Ah, da, zise el, părând mulţumit.

Schuyler înţelese că nu aveau să vorbească despre ce se întâmplase între ei la Paris. Sărutul. Era ca şi cum Jack se afla în spatele unui bloc de gheaţă. Părea de neatins. Faţa îi era ca de

---

8 Cel mai important eveniment anual al Bibliotecii Publice din New York şi unul dintre cele mai aşteptate dineuri din calenda rul social newyorkez

piatră. Deja o înlătura din viaţa lui. Încercase din greu, de atâtea ori, dar ea mereu îl respinsese. Pe Perry Street. În Paris. Ştia că el n-o să-i mai dea încă o şansă.

Ajunsese prea târziu. Îşi urmase inima şi ajunsese prea târziu, ca de obicei. Peste două săptămâni, el avea să fie pierdut pe vecie. Avea să fie unit cu Mimi, dar măcar va fi în siguranţă. Era tot ce-şi dorise Schuyler pentru el.

— Mă bucur pentru tine, zise ea veselă. Serios. Adică… ştiu ce înseamnă să fii singur pe lume, şi nu ţi-aş dori asta.

— Mersi, zise el. Şi eu îţi doresc acelaşi lucru.

Jack mai rămase o clipă pe scări. Ca şi cum ar mai fi vrut să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Plecă, făcându-i scurt cu mâna.

Schuyler uită pentru ce venise la bibliotecă.

Îşi reţinu lacrimile şi simţi cum se sufocă. Curând, întregul corp îi tremura foarte tare, dar ăsta nu era un simptom legat de transformare. Se înşela. Nu era puternică. Inima ei era frântă, o simţea – nimic nu va mai fi la fel. Ochii i se umplură de lacrimi şi ştiu că dacă nu se abţinea, va plânge curând în hohote.

Deci aşa se termină aventurile amoroase: cu o întâlnire întâmplătoare pe nişte trepte dintr-o instituţie publică. Câteva cuvinte politicoase şi nimic profund, deşi lumea lor se sfârşea. Şi astfel, cu tot autocontrolul pe care reuşise să-l adune, îşi şterse lacrimile, îşi luă cărţile şi continuă să urce scările.

Va trebui să reziste.

Patruzeci şi şapte
Mimi

Coordonarea unei ceremonii de legătură era mai uşoară decât se aşteptase Mimi. Mai ales de când întregul pachet – Catedrala Sfântul Ioan, recepţia de la Met, Corul de băieţi din Harlem, Orchestra Peter Duchin, şi o grămadă de alte detalii – fusese deja hotărât cu un an în urmă. Acum era doar o problemă de stabilire a unei noi date şi de reangajare a furnizorilor, majoritatea dintre ei fiind mai mult decât fericiţi să-i mai ia încă o dată avansul. Ceremonia a fost stabilită pentru jumătatea lunii octombrie, cel mai devreme când ar fi fost convenabil pentru toată lumea.

Dar Mimi nu la ceremonia de legătură se gândea în timp ce stătea în seara aceea în holul Hotelului Mandarin Oriental, aşteptându-l pe Kingsley Martin. Departe de ea gândul ăsta, aproape că i se părea că întregul scenariu cu legătura era doar un rol pe care-l va juca la momentul potrivit, ca un pantof de cristal care trebuia să i se potrivească. Dar până atunci, putea face ce-i place.

Consilierul de la Depozitar care dezgropase casetofonul pe care putea asculta casetele găsite la Charles în birou o sfătuise să aibă grijă de el; era singurul pe care-l mai aveau. Nici măcar n-o lăsase să-l scoată din clădire.

— Venatorilor nu le plac inovaţiile tehnologice, mormăise el, întinzându-i obiectul imens şi negru. Le-am dat memory stick-uri, dar ei folosesc tot vechiturile lor. Mai acum câteva zile cineva mi-a dat un raport pe un pergament. Scris de mână! Ştii cât de greu e de citit? Darămite de cules la calculator!

Mimi murmură câteva cuvinte de compasiune şi găsi un birou liber cu nişte căşti. Începu să asculte.

Îşi petrecuse întreaga noapte la Depozitar, plecând pentru a nu pierde prima oră de curs.

Când Kingsley intră într-un final în hotel, ea se întrebă de ce oare, de fiecare dată când era cu el, era trează de peste douăzeci şi patru de ore. În timp ce el se îndrepta degajat spre ea, Mimi observă cum toată lumea de la bar se întoarce pentru a se uita lung la el. Aşa se folosea farmecul propriu.

— Ai întârziat, zise ea, bătând ecranul ceasului.

— Nu, tu ai venit mai devreme, spuse el zâmbind şi se aşează pe canapea lângă ea.

Ea se trase uşor deoparte.

— Nu stai la hotelul ăsta? Nici măcar nu ai vreo scuză. Te aştept de peste o oră.

Iar Mimi Force nu aştepta pe nimeni. Era o experienţă nouă şi frustrantă. Observase privirile de compătimire aruncate de chelneriţă.

Kingsley căscă.

— Ştiu că nu eşti aici pentru a discuta despre incapacitatea mea de a-mi administra timpul. Aşa că, ce e?

— Comandă mai întâi, mârâi Mimi nemulţumită, în timp ce chelneriţa se apropie de masa lor.

Mimi văzu că fata deja îi făcea ochi dulci lui Kingsley.

— Whisky Macallan. Simplu. Şi orice doreşte doamna, zise Kingsley, făcându-i cu ochiul lui Mimi.

— Vreau un Dirty Martini, zise Mimi.

— Iar eu vreau să văd un act de identitate, zise chelneriţa cu un zâmbet fals.

În viaţa mea nu mi s-a cerut buletinul! Îi veni lui Mimi să strige. Suntem în New York! N-ai nici cea mai vagă idee ce vârstă am! Dar înainte ca Mimi să apuce să zică ceva, Kingsley se întinse şi îi luă geanta, de unde scoase carnetul de conducere al lui Mimi şi i-l dădu chelneriţei. Fata nici măcar nu se obosi să se uite la el.

— Imediat, un whisky şi un martini.

— Drăguţ. Ce-ai făcut? Ai schimbat data? întrebă Mimi.

Unii vampiri aveau abilitatea de a transforma obiectele inanimate. Lui Mimi i-ar fi plăcut la nebunie să aibă şi ea talentul ăsta. Îşi imagină câte genţi false puteau fi transformate în originale Birkin! Ar face o avere!

— Nu, nu era nevoie. Voia doar să te enerveze. Voia să-mi atragă atenţia.

— Eşti o figură, ştii?

Kingsley zâmbi.

— Mi-a fost dor de tine, Force. Mai eşti supărată pe mine de data trecută? Sper că nu. Fără supărare, da?

Ea pufni, dar era greu să fii supărată pe el când avea zâmbetul ăla fermecător.

Băuturile veniră şi Mimi luă o înghiţitură din paharul ei. Între timp, Kingsley reuşise cumva să o aducă atât de aproape de el, încât practic era în poala lui.

— Potoleşte-te, zise ea, împingându-l. Vreau să vorbesc cu tine ceva serios.

— Sună plictisitor, oftă el. Speram să vrei să vorbeşti despre altceva.

— Ascultă-mă. Am găsit casetele. Rapoartele tale de acum doi ani. Erau în biroul lui Charles, zise Mimi, privindu-l drept în ochi.

— Acum mă şi spionezi? întrebă Kingsley, ridicând o sprânceană şi terminându-şi băutura dintr-o singură mişcare.

Dar apoi îşi îndreptă repede spatele şi făcu semn chelneriţei să-i aducă nota de plată.

— Dar nu înţeleg, şopti ea furioasă. Ce anume făceai pentru Charles? De ce l-ai chemat pe Sânge Argintiu? Ce încercaţi voi

doi să faceţi?

— Chiar vrei să ştii? întrebă Kingsley.

Îi întoarse privirea directă, aşa că ea se uită drept în ochii lui negri. Îi putea observa nuanţa de argintiu la marginea pupilelor.

Mimi nici nu clipi.

— Da. Spune-mi. Spune-mi totul.

Patruzeci şi opt
Bliss

Bliss rămase decepţionată de reducerile de la Prada, deşi, după cum se ştie, erau o experienţă exclusivistă (te verificau de două ori la uşă în baza unei liste de oaspeţi) unde găseai o cantitate uriaşă de haine şi accesorii din sezonul trecut pe care era musai să le ai. Unde erau hoardele de femei care se luptau pentru ultima pereche de platforme de 15 centimetri cu broderie? Lipsa interesului se datora oare faptului că economia era la pământ, sau că aceste reduceri erau, prin natura lor, cam plictisitoare? Pline de stocuri în exces, cu modele de haine a căror speranţă de viaţă erau cele trei luni în care le purtau femeile obsedate de modă? Pentru că cine avea nevoie de o fustă în degrade care nu mai era în vogă? Sau pantofi cu platformă şi toc extrem de înalt, cu model de crocodil, care-ţi transformau piciorul într-o copită? Mai puteai vorbi de modă dacă hainele nu erau la modă?

Bliss se plimbă printre rafturi, trăgând ici şi colo de câte o geantă pe care apoi o cerceta atent. Patru sute de dolari era totuşi prea mult pentru o geantă, se gândi ea. Astea erau reduceri? O rochie îi atrase privirea – una dintre acele rochii stil babydoll, care arătaseră foarte bine în campania publicitară. Mov cu flori galbene. O luă de pe umeraş.

Când Schuyler intră în magazin îmbrăcată în multiplele ei straturi, dar arătând la fel de eterică şi frumoasă ca întotdeauna, Bliss observă invidia în ochii celorlalte insignifiante pasionate de modă, ceea ce o făcu să se simtă fericită şi mândră. Văzând-o pe Schuyler, Bliss îşi aminti că nu e vreun monstru în vârstă de sute de ani sau vreo fiinţă blestemată… că o parte din ea avea încă şaisprezece ani şi era încă inocentă şi nimeni, nimeni din încăperea asta nu înţelegea prin ce trece…

Cu excepţia fetei în trenci gri şi pulover negru.

— Bliss! Dumnezeule! Dumnezeule! ţipă Schuyler.

Se îmbrăţişară strâns, cu lacrimile şiroindu-le pe obraji, iar agitaţia produsă îi făcu pe ceilalţi clienţi să-şi întoarcă privirile şi să încerce să pretindă că nu se holbează la ele.

— Trebuie să stăm aici? întrebă Schuyler, uitându-se curioasă la Bliss. Cumperi rochia asta?

— S-ar putea… De ce? Nu-ţi place? Dar nu, adică da, e mai bine dacă stăm aici… cred că e o cameră unde putem vorbi, spuse Bliss, conducând-o pe Schuyler afară pe hol şi într-o anticameră laterală.

Se aşezară una lângă alta, încă ţinându-se de braţ. Bliss observă cât de mult slăbise Schuyler.

— Când am auzit că aţi fost nevoiţi să plecaţi, am fost foarte îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

Schuyler îi povesti despre anchetă şi tot ceea ce se întâmplase după aceea. Ascultând-o, Bliss îşi dădu seama din ce în ce mai bine la ce pericol o expunea pe Schuyler. Chiar şi fără titlu, Forsyth conducea deja Conclavul. Bliss simţi că Vizitatorul e în spatele întregii poveşti. Dar de ce i-ar păsa lui ce se întâmplă cu Schuyler Van Alen?

— L-am văzut pe Oliver la şcoală, dar n-am putut să stăm de vorbă, spuse Bliss.

Avusese o întâlnire ciudată cu el. Erau prieteni prin alianţă, se gândi Bliss. Fără Schuyler, ea şi Oliver nu aveau prea multe în comun.

— E ciudat să-l văd fără tine. Eraţi mereu legaţi unul de altul.

— Ştiu, spuse Schuyler. E mai bine aşa. Dacă ar afla Conclavul că m-am întors…

Bliss dădu din cap. Forsyth o întrebase dacă ţinea legătura cu Schuyler, ceea ce însemna că Conclavul era în continuare interesat de ea. Bliss nu-i spusese nimic, evident. Schuyler făcea bine că se ascundea. Dar Bliss simţea că nu doar frica de Conclav îi ţine despărţiţi pe Oliver şi Schuyler. La un moment dat, sperase ca Schuyler să-şi găsească fericirea alături de Oliver, dar prietenia era una, iar dragostea, alta. Grecii aveau dreptate în această privinţă.

— L-ai văzut pe Jack? întrebă ea.

— Da, ezită Schuyler. E bine. E… suntem… s-a terminat.

Când spuse asta, se uită direct în ochii lui Bliss.

— Mă bucur să aud asta, zise Bliss afabilă.

Gemenii Force aveau în sfârşit să se unească şi îşi imagina cât de mult putea asta s-o doară pe Schuyler. Mimi chiar o rugase pe Bliss să fie una dintre domnişoarele de legătură, ceea ce era surprinzător, dat fiind că abia îşi mai vorbeau. Bliss spusese da din politeţe.

— Şi tu? Îmi… îmi pare rău că n-am apucat să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Dylan. Îmi pot doar imagina cât de groaznic…

Vocea lui Schuyler se stinse şi ochii îi străluciră.

— Îmi pare extrem de rău că n-am fost lângă tine, continuă ea după o clipă. N-am vrut să fii singură după tot ce s-a întâmplat, dar nu prea am avut încotro.

— E-n regulă. Sunt bine. Chiar mi-a fost dor de voi. A fost… o nebunie… spuse Bliss.

În mintea ei se auzi o voce cunoscută: Salut-o şi din partea mea, ceea ce o făcu pe Bliss să zâmbească.

— Oricum, uneori simt că e lângă mine în continuare.

— Mereu va fi lângă tine, zise Schuyler, luând-o de mână.

Bliss se aplecă pentru a putea vorbi mai ferit. Simţea cum se apropie întunericul, o senzaţie asemănătoare cu vârtejul unui montagne-russe. Atârnând deasupra abisului, exact înainte de cădere.

— Ascultă, Sky, trebuie să-ţi spun ceva. E ceva în neregulă cu mine. Nu pot vorbi despre asta prea mult pentru că orice ar fi în neregulă cu mine te pune pe tine în mare pericol. Dar m-am înscris la cursul ăsta… Civilizaţii antice… şi citeam despre Roma… şi am început să-mi amintesc câte ceva… ceva ce s-a întâmplat înainte şi cred că s-ar putea…

Se pregătea să spună că „s-ar putea întâmpla din nou”, dar nu mai apucă deoarece iphone-ul lui Schuyler începu să sune.

— Stai un pic. Doamne, Bliss, scuze, dar trebuie să răspund. E spitalul unde e mama, zise ea, ducând telefonul la ureche. Alo? Da, aici Schuyler Van Alen… Poftim? Cum aţi spus?… Da… da, sigur… vin chiar acum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bliss.

— E mama. S-a trezit! Întreabă de mine. Bliss, îmi pare rău, dar trebuie să plec!

— Allegra? Allegra s-a trezit? Aşteaptă, Schuyler! Vin şi eu cu tine!

Dar era prea târziu. Prietena ei dispăruse aşa de repede, încât ai fi zis că se evaporase.

Patruzeci şi nouă
Mimi

Dincolo de fereastră, soarele răsărea deasupra râului Hudson. Mimi îşi strânse halatul pe ea şi se dădu jos din pat pentru a avea o privelişte mai bună. Sau cel puţin aşa îi spuse lui. Se simţea… derutată. Şi nu-i plăcea.

Îşi pipăi buzunarele după ţigări, apoi îşi aduse aminte că se lăsase. Mestecatul gumei nu era, totuşi, acelaşi lucru. Va trebui să se mulţumească cu bătutul darabanei pe geam. Afară, cerul era de un roşu minunat, amestecat cu portocaliu, iar întunericul purpuriu şi galbenul smogului se îmbinau la orizont. Dar Mimi era plictisită de imaginea unui răsărit sau apus frumos: i se părea că sunt nişte clişee, ceva fals, predictibil. Oricui îi plăcea un apus. Iar ea nu era oricine; era Mimi Force.

— Vino înapoi.

Pe jumătate invitaţie, pe jumătate ordin.

Se întoarse. Kingsley Martin era întins în pat, cu braţele sub cap. Nemernic arogant. Rio fusese o greşeală. Torentul de emoţii care o copleşise după ce ajunseseră atât de aproape de a găsi Străjerul, doar pentru a le scăpa apoi printre degete… cei doi se întâlniseră în acea noapte la hotel. Trecutul era trecut. Nu putea schimba nimic.

Fusese departe de casă şi cu moralul la pământ. Dar pentru aseară nu avea nicio scuză. După ce Kingsley îi spusese povestea lui tristă şi îngrozitoare şi împărtăşise cu ea povara secretului său, fuseseră ultimii care plecaseră din barul de la parter, iar apoi totul venise firesc. Că se cuplaseră o dată, fusese o greşeală. A doua oară? Deja era un obicei. Mandarin Oriental era unul dintre hotelurile favorite ale lui Mimi, iar cel din New York era chiar deosebit. Ce bine ar fi dacă s-ar putea convinge singură că se află acolo pentru a admira privelişte!

— Deci? Aştept! o anunţă vocea lui mieroasă.

— Crezi că poţi să-mi dai ordine? zise ea, aruncându-şi părul pe spate: o mişcare îndelung exersată pe care ea o făcea să pară naturală.

Ştia că lui îi face plăcere să-i vadă părul desfăcut.

— Ştiu că pot.

Ea se apropie.

— Cine te crezi?

Kingsley căscă. O apucă de colţul halatului, trăgându-l în jos şi dezgolindu-i umerii. Ea îl opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am ceremonia de legătură peste două săptămâni, asta s-a întâmplat, izbucni ea, legându-şi cordonul halatului şi mai strâns.

În acea noapte la Rio îl întrebase dacă se mai întâmplase asta vreodată între ei. Şi îl întrebase din nou şi aseară. Dacă fuseseră vreodată împreună… dacă… dacă… dacă… Normal, Kingsley refuzase să-i răspundă. O scosese din minţi. Fă-ţi exerciţiile, spusese el. Fă-ţi regresiile. O tachinase şi o luase peste picior şi refuzase să-i spună.

Dacă s-a mai întâmplat în trecut, m-aş putea ierta, se gândi ea. Poate că asta e singura mea slăbiciune. Poate că el e slăbiciunea mea.

— Pot să te întreb ceva? spuse Mimi, privind cum Kingsley se îmbracă şi se apropie de masă.

Kingsley comandase un mic dejun regal. Nu doar obişnuitele ouă cu şuncă. Mai era un platou cu fructe de mare, un castron plin cu caviar, pâine prăjită, ceapă verde şi smântână. O sticlă aurie de şampanie Cristal era pregătită în frapieră.

— Orice, spuse el, luând caviar cu mâna şi lingându-se pe degete.

Îşi umplu o farfurie cu mâncare, apoi deschise şampania şi turnă în două pahare. Îi întinse unul zâmbind.

— Serios… nu vreau să te superi.

— Eu? zise el, aşezându-se pe canapea cu farfuria în poală şi cu picioarele pe măsuţa de cafea.

— Cu ce trăiesc… cei cu Sânge Argintiu? întrebă ea. Adică, altceva în afară de cafeină, zahăr şi creveţi, zise Mimi, uitându-se la el cum mănâncă. Tu faci în continuare Caerimonia? Pe oameni?

Kingsley scutură din cap. Înmuie crevetele în sos cu o faţă tristă.

— Nu. Nu, draga mea, zise el, muşcând din crevete. Asta nu mai e o opţiune pentru aceia dintre noi care au băut sânge

nemuritor. Mi-e teamă că, pentru Croatan, singurul sânge care are vreo importanţă este cel care-ţi curge ţie prin vene.

Mimi se aşează picior peste picior pe patul din faţa lui şi îşi arcui gâtul.

— Şi te simţi vreodată tentat?

— Întotdeauna, zâmbi el alene.

— Şi ce faci?

— Ce pot să fac? Nimic. Am depus jurământ să respect Codul. Trăiesc cu această interdicţie. Încă pot mânca mâncare… şi uneori chiar e bună la gust, zise el, ridicând din umeri şi ştergându-şi degetele pe marginea cămăşii.

Vru să-i spună să nu mai facă asta, dar nu dorea să semene cu mama lui.

— Vrei să spui că nu simţi gustul mâncării?

— Încerc să-l simt.

— Dar toate gogoşile alea… zise ea, brusc compătimindu-l.

Era nemuritor în adevăratul sens al cuvântului. Nu avea nevoie de nimic pentru a supravieţui. Ce mod ciudat solitar de a-ţi trăi viaţa!

— Mda, ştiu. El râse, dar ochii îi erau trişti. Mănânc mult deoarece simt doar o fracţiune din gustul bucatelor din faţa mea. Am un apetit uriaş, care nu poate fi niciodată satisfăcut, zise el făcându-i cu ochiul. De aceea cei cu Sânge Argintiu sunt blestemaţi.

— Iei în glumă lucrurile serioase, mi-ai spus tu mai demult, îl certă ea.

— Da. Suntem foarte asemănători, zise Kingsley şi lăsă jos paharul şi farfuria goală şi se îndreptă spre ea. Şi ne distrăm împreună, nu crezi? Recunoaşte, este distractiv… nu-i aşa?

O linse pe gât, apoi pe ureche, sărutând-o uşor pe spate şi pe umeri. Îi putea mirosi şampania de pe buze.

Mimi închise ochii. Puţină distracţie, doar asta era. Nu însemna nimic. Nici pentru el, nici pentru ea. Se distrau. Doar atât făceau. Doar plăcere fizică. Nu existau sentimente la mijloc, nici legături divine, nici recrutare cerească… Doar amuzament. Pur şi simplu.

Kingsley o săruta pe gât, când ea îi simţi colţii cum ies şi o înţeapă uşor.

— Ce crezi că faci? întrebă ea, temătoare, dar şi excitată.

Nu fusese niciodată în postura de victimă. De pradă.

El era periculos. Un Sânge Argintiu reformat. La fel de bine puteai spune că era un doberman reformat.

— Şşş, n-o să te doară, promit.

Şi atunci o muşcă de gât, doar un pic – ca ea să-i simtă colţii cum îi pătrund sub piele, apoi simţi cum îi linge picătura de sânge care se prelingea. El se linse pe buze şi îi zâmbi.

— Acum încearcă tu.

Mimi era îngrozită. Ce făcuse? Şi acum voia să facă şi ea?

— Nu.

Dar era tentată, trebuia să recunoască. Se întrebase mereu cum era. De ce Croatan preferau sângele lor în loc de sângele uman.

— Haide. N-o să mă răneşti. Te provoc.

Când era cu el se simţea vie şi lipsită de inhibiţii. Ce rău putea să facă? Doar o atingere. Doar o picătură. Doar o tachinare. Nu voia să-i bea sângele – dar brusc îşi dori foarte mult să îl guste.

Să se joace cu o lumânare aprinsă. Să ţină degetul deasupra flăcării şi să-l retragă exact atunci când o ardea. Acea lamă subţire de cuţit care era hotarul între pericol şi distracţie. O cursă înnebunitoare într-un montagne-russe. Adrenalina era îmbătătoare. Îşi scoase colţii şi îşi îngropă faţa în gâtul lui.

Soarele răsări, scăldând camera în lumină. Mimi Force se distra pe cinste.

Cincizeci
Schuyler

Se simţea prost c-o părăsise aşa pe Bliss. Dar în momentul ăla fusese prea agitată pentru a se mai putea gândi la altceva, în afară de faptul că persoana pe care o aşteptase o viaţă întreagă să vorbească cu ea… acum se trezise. Era în viaţă. Allegra Van Alen revenise la viaţă. Deschisese ochii cu jumătate de oră în urmă şi întrebase de fiica sa.

Când intră pe uşile de sticlă ale Spitalului New York Presbyterian, îndreptându-se spre liftul din spate care avea s-o ducă la salonul ei, Schuyler se întrebă câte zile, câte nopţi, câte zile aniversare, câte Zile ale Recunoştinţei şi Crăciunuri petrecuse străbătând aceleaşi holuri cu lumină fluorescentă, mirosind a substanţe antiseptice şi formaldehidă, trecând pe

lângă asistentele care îi zâmbeau compătimitor, pe lângă grupurile îndurerate strânse ciorchine în sălile de aşteptare ale saloanelor de operaţie, cu feţe trase şi nerăbdătoare.

De câte ori?

Nu le mai ştia numărul. Prea multe pentru a le mai putea menţiona. Asta era de fapt întreaga ei copilărie, exact aici, în acest centru medical. Menajera o învăţase să facă primii paşi, să vorbească, iar Cordelia fusese lângă ea doar pentru a plăti facturile. Nu avusese niciodată o mamă. Nu fusese nimeni care să-i cânte cântecele la baie sau care s-o sărute pe frunte înainte de a adormi. Nimeni faţă de care să păstreze secrete, nimeni cu care să se certe pe îmbrăcăminte, nimeni căruia să-i trântească uşa în nas – nu existaseră niciunul dintre ritmurile normale de tandreţuri şi dezacorduri, infinitele căi ale legăturii dintre mamă şi fiică.

Fusese doar asta.

— Eşti atât de rapidă, zise asistenta de gardă cu un zâmbet şi o însoţi pe Schuyler pe hol, spre aripa privată, unde erau cazaţi privilegiaţii newyorkezi şi cei care erau în comă. Te aşteaptă. E un miracol. Doctorii sunt în extaz. Asistenta îşi coborî vocea. Spun că s-ar putea să apară chiar şi la televizor!

Schuyler nu ştiu ce să răspundă. Încă nu i se părea real.

— Aşteaptă. Trebuie… trebuie să iau ceva de la cafenea, zise ea fugind de lângă asistentă, în jos pe scări, până la etajul unu.

Trecu valvârtej prin uşile batante, luând prin surprindere câţiva interni care-şi beau cafeaua pe ascuns.

Nu era sigură că putea să facă asta. I se părea prea frumos pentru a fi adevărat – şi nu reuşea să se adune şi să înfrunte situaţia. Îşi şterse lacrimile de la ochi şi intră în cafenea.

Îşi cumpără o sticlă cu apă şi un pachet de gumă şi se reîntoarse la etaj. Asistenta amabilă încă o aştepta.

— E-n regulă, îi zise ea lui Schuyler. Ştiu că a venit ca un şoc. Dar haide, va fi bine. Te aşteaptă.

Schuyler dădu din cap.

— Mulţumesc, şopti ea.

Merse mai departe pe hol. Totul era la fel ca întotdeauna. Fereastra care dădea spre podul George Washington. Panourile albe pe care erau notate numele pacienţilor, tratamentul urmat şi doctorii curanţi. Într-un final, ajunse în faţa uşii. Era întredeschisă, aşa că Schuyler o auzi.

O voce cu o cadenţă minunată. Strigând-o pe nume cu blândeţe.

O voce pe care o auzise doar în vise.

Vocea mamei sale.

Schuyler deschise uşa şi intră în salon.

Cincizeci şi unu
Bliss

Ce-ai spus?

Bliss tocmai îşi plătea noua rochie, când fu luată prin surprindere de vocea Vizitatorului.

— Pot să plătesc şi cu cardul? întrebă ea vânzătoarea, încercând să-şi păstreze sângele rece, în timp ce înăuntrul ei, agitaţia Vizitatorului îi provoca o durere de cap.

Allegra s-a trezit? Allegra e în viaţă?

De ce te bucură asta? întrebă Bliss. Ce-ţi pasă ţie? E doar o pacientă oarecare, în comă, într-un pat de spital.

— Aţi spus ceva? o întrebă vânzătoarea, punând rochia purpurie într-o pungă simplă de hârtie de care capsă chitanţa.

— Nu, scuze.

Bliss îşi luă punga şi ieşi din magazin. Dădu peste câteva fete care intrau.

— Mai au chestii mişto sau au mai rămas doar resturile? o întrebă una.

— Mmm… nu ştiu, zise ea, trecând mai departe.

Ştia că o vor crede extrem de nepoliticoasă, dar i se părea că mai avea puţin şi îi va plesni capul.

Bliss ridică mâna să oprească un taxi. Era cinci după-amiaza şi toate taxiurile ieşeau din tură şi, mai rău, începuse să şi plouă. Vremea din New York! în acel moment i se făcu dor de Rolls-Royce-ul Silver Shadow al lui Bobianne şi de şoferul care o plimba peste tot. Într-un sfârşit, Bliss luă un taxi din care tocmai coborâse un om de afaceri.

— Cât mă costă până pe 168th Street?

— Douăzeci.

După ce stătuse în ploaia rece, intră în maşină, unde era confortabil şi cald.

Simţea în continuare agitaţia Vizitatorului. Ce-l interesa? Ce-i

păsa lui de o femeie amărâtă care zăcea într-un spital?

Puţin respect zise Vizitatorul cu răceală. Nu vorbi aşa despre mama ta.

Deci e adevărat. Sunt fiica ei. Sunt fiica Allegrăi, se gândi ea. Inima îi bătea aşa de tare încât o durea pieptul.

Normal că eşti, zise Vizitatorul cu o voce calmă, ceea ce pe Bliss o agită şi mai rău. Te-am făcut împreună. Acum, cred că e momentul s-o salutăm pe Allegra cum se cuvine.

Cincizeci si doi
Schuyler

Nu era nimeni în patul de spital. Allegra Van Alen stătea alături, pe un scaun. Mama lui Schuyler era întruchiparea eleganţei şi bunului gust, într-o rochie neagră simplă, cu un şirag de perle. Arăta de parcă tocmai s-ar fi întors de la birou sau de la o întâlnire a consiliului de administraţie al unei fundaţii caritabile, nu ca şi cum şi-ar fi petrecut ultimii cincisprezece ani, nemişcată, într-un pat.

Schuyler intră în salon cu ezitare. Dar când Allegra îşi deschise larg braţele, Schuyler se aruncă la pieptul ei.

— Mamă!

Allegra mirosea a trandafiri primăvăratici şi avea pielea la fel de catifelată precum cea a unui bebeluş. Prezenţa ei lumina camera, făcând-o mai strălucitoare.

Allegra îşi mângâie fiica pe păr.

— Schuyler, te-ai întors acasă.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, lăcrimă Schuyler. Îmi pare rău pentru tot ce ţi-am spus în Tokio. Dar cum?

— Era vremea.

Schuyler se retrase din îmbrăţişare. Nu-i venea să creadă ce spunea Allegra.

— Adică te-ai fi putut trezi oricând?

— Nu, draga mea, zise Allegra, făcându-i semn să-şi ia un scaun. Am simţit nelinişstea, undeva, adânc în glom… Ceva s-a întâmplat cu Pământul… am simţit. Ar fi fost egoist din partea mea să continui să nu beau sânge. Să rămân prinsă în izolarea mea.

Apoi Schuyler văzu ce se întâmplase ca şi cum ar fi fost de

faţă: femeia în comă, care se ridica din pat şi se înfrupta din sângele unui infirmier venit să-i schimbe aşternuturile. Prinţesa vampir, Frumoasa Adormită care se trezise.

Schuyler îşi reţinu un suspin.

— Lawrence…

— A murit, ştiu. Am vorbit cu el înainte să treacă dincolo, zise Allegra, dând din cap.

— Mi-a spus de Moştenirea familiei Van Alen, zise Schuyler nedumerită. Ştii ce ar trebui să fac?

În loc de răspuns, mama ei o trase mai aproape şi începu să-i vorbească cu o voce pe care numai Schuyler o putea auzi.

Ascultă bine, fata mea. Pentru că ceea ce urmează să-ţi spun se poate spune doar la adăpostul glomului.

Pe vremea când încă mai puteam numi Paradisul casa noastră, căile dintre lumi erau deschise. Îngerii se mişcau liberi între Pământ, Rai şi lumea subterană. Dar după revolta lui Lucifer, când Prinţul întunericului şi adepţii săi au fost alungaţi din Rai, calea spre Paradis a fost pe vecie închisă.

Dar cele şapte Căi ale Morţilor au rămas deschise. La Roma, când încă mai aveam încredere în Caligula, neştiind că sub masca lui se ascunde de fapt Lucifer; habar nu aveam că îşi pusese în minte să descopere unde sunt localizate aceste căi pe Pământ. Fiind împărat, a putut să ordone construirea unui labirint de tuneluri sub cetatea Lutetiei. Acolo a descoperit prima cale.

Din vanitate şi aroganţă, şi-a împărtăşit secretul şi cu Mihail. Fiul Zorilor nu şi-a ascuns niciodată gloria, ceea ce avea să-l coste scump. Mihail a insistat să construiască o poartă la începutul acelei căi şi să forjeze o cheie pe care el s-o păstreze în siguranţă. Lucifer a fost de acord.

Dar, bineînţeles, totul era o minciună. Pe atunci, Lucifer deja se transformase complet în Croatan. Criza din Roma a fost cauzată de faptul că el a încălcat Codul Vampirilor. Cu prima ocazie a furat cheia şi a eliberat Urâciunea asupra lumii. Dar noi nu ştiam asta şi aveam s-o aflăm mult prea târziu.

Cei cu Sânge Albastru i-au vânat pe demoni şi pe fraţii lor cu Sânge Argintiu. Am transformat Lutetia într-un refugiu sigur. Mihail l-a înfrânt pe Lucifer, ducându-l pe calea morţii până în subteran şi ferecând poarta în urma lui. Mihail a dat apoi ordin celor cu Sânge Albastru să găsească celelalte şase căi şi să

construiască porţi pentru a păstra diviziunea dintre lumi. Păzitorii porţilor făceau parte din Ordinul celor Şapte, şi în acest ordin erau incluse cele şapte familii iniţiale din Conclav.

Păzitorii porţilor au căzut de acord să se împrăştie departe, în lumea largă, ascunşi unul de altul. Secretul legat de porţi avea să rămână în familiile paznicilor, împărtăşit fiind de la o generaţie la alta.

Moştenirea familiei Van Alen este numele pentru ceea ce începuseră să facă Lawrence şi Cordelia când au ajuns la New York. Observând că au început din nou să dispară tineri cu Sânge Albastru, ei au bănuit că de ceea ce le era frică nu au scăpat: porţile cedaseră şi, într-un fel sau altul, Lucifer şi ai săi Sânge Argintiu supravieţuiseră războiului din Roma şi plănuiau acum să recâştige puterea.

Lawrence şi-a făcut un ţel în viaţă din a descoperi fiecare poartă şi fiecare păzitor, pentru a-i avertiza de pericol. Dar Charles nu a crezut niciodată în Moştenirea familiei Van Alen. Era ofensat că tatăl său se îndoia de munca lui cu secole în urmă. Aşa că Lawrence a plecat în exil. Şi Moştenirea familiei Van Alen a fost dată uitării.

Dar Lawrence avea dreptate, îi trimise Schuyler. S-au întors.

Da, s-au întors şi încearcă cu disperare să deschidă porţile – să elibereze Diavolul blocat în Iad. De aceea, cu atât de mult timp în urmă, i-am indus în eroare. Charles nu e păzitorul Lutetiei. Zăvorul pământesc al porţii a fost mutat. Adevăratul păzitor a avut grijă de asta cu mult timp în urmă.

De unde ştii asta? Tu eşti păzitorul?

Nu, dintre cei din familia Van Alen, doar Lawrence era păzitor. Nu uita de Ordinul celor Şapte. O singură poartă în fiecare familie.

Leviathan şi Corcovado. Schuyler înţelegea acum.

Da, bunicul tău era păzitorul Porţii Răzbunării, închisoarea Leviathanului. Odată cu uciderea unui inocent de către Lawrence, poarta s-a deschis şi Leviathan a fost eliberat. Dar ceea ce nu ştiau cei cu Sânge Argintiu era că Poarta Răzbunării era o solom bicallis. Poate fi folosită doar o singură dată şi într-un singur sens. Odată Leviathanul eliberat, calea a fost închisă tuturor.

Cei cu Sânge Argintiu nu vor avea odihnă. Vor căuta păzitorii şi porţile până când toate Căile Morţilor vor fi din nou deblocate.

Schuyler, tu eşti cea care trebuie să-i găsească pe membrii Ordinului, să le spună de pericol şi să aibă grijă ca porţile să rămână în siguranţă. Atâta timp cât porţile rezistă, Lucifer nu poate trece din lumea de dincolo în lumea noastră. Aceasta e Moştenirea familiei Van Alen, iar acum îţi aparţine.

Ne aparţine, vrei să spui.

Din păcate, nu. Nu te pot ajuta în căutările tale. Trebuie să-l găsesc pe Charles. S-a rătăcit, undeva între cele două lumi, când cei cu Sânge Argintiu au aplicat subvertio. Destinele noastre sunt inter corelate. Acum el are nevoie de mine mai mult decât oricând. E ceva în neregulă cu universul şi poate fi reparat doar de noi doi împreună… iar asta face parte şi din călătoria ta.

— Mamă, iarăşi mă părăseşti. Acum, când am mai mare nevoie de tine, strigă Schuyler, uluită de veştile pe care i le dăduse mama ei şi de proporţiile colosale ale responsabilităţii care o aştepta.

Să găsească porţile? Să găsească păzitorii? Să salveze lumea? Şi cum să facă ea toate astea singură?

— Nu te părăsesc. Mereu voi fi cu tine, zise Allegra, îmbrăţişând-o. Fiica mea, eu sunt în tine. Să nu uiţi asta niciodată.

— Tu ai fost cu adevărat, atunci, cu sabia? În visele mele? întrebă Schuyler.

— Normal, zâmbi Allegra cu blândeţe, ridicându-se în picioare. Acum, ascultă-mă cu atenţie. La Paris a fost mâna Leviathanului. Ştim că încearcă să deschidă Poarta Timpului, cea care odinioară era localizată în Lutetia. De asta sunt sigură, pentru că am fost acolo când eu şi Mihail l-am făcut păzitor. Era păzită de Tiberius Gemellus. Găseşte-l! Apără poarta!

Cincizeci şi trei
Mimi

Când Mimi plecă de la şcoală în acea după-amiază, îl găsi pe Kingsley aşteptând-o în faţa porţilor de la Duchesne, printre grupurile obişnuite de băieţi îmbrăcaţi neglijent în mod intenţionat, care-şi aşteptau prietenele ce învăţau la şcoala privată. Doar că Kingsley nu arăta deloc neglijent, ci ca şi cum

ar fi coborât direct dintr-o revistă: dinţi albi strălucitori, păr negru lucios şi pieptănat, faţa proaspăt bărbierită. Purta o geacă de piele neagră peste o cămaşă albă şi blugi uzaţi. Arăta ca un star rock.

— Ce cauţi aici? întrebă Mimi, uitându-se de jur împrejur nervoasă. Te poate vedea Jack!

Nu că i-ar fi păsat prea mult. Poate că fratele ei geamăn chiar va fi gelos dacă îi va vedea împreună. Asta dacă Jack era capabil să nutrească vreun sentiment atunci când venea vorba de ea. Cine ştie ce mai era în capul ăla al lui?

Kingsley n-o băgă în seamă şi o trase mai aproape. O sărută cu zgomot în faţa unui grup de boboci care chicoteau.

— Force, treci în limuzină!

Mimi văzu o maşină strălucitoare de lungimea unei străzi întregi, care aştepta la bordură. Un şofer în uniformă îi deschise uşa.

Mimi nutrise mereu o dragoste secretă pentru limuzine. Era de prost gust să le foloseşti în oraş, iar dacă le foloseai, riscai să pari un absolvent de liceu sau un turist. Dar asta avea o strălucire aparte. Trebuia să recunoască: tipul călătorea cu stil.

Îi aruncă lui Kingsley o privire, apoi se urcă. El intră după ea şi închise portiera. Ridică geamul care îi despărţea de şofer. Ferestrele erau fumurii. Practic, erau singuri. Maşina era aşa de încăpătoare, că te simţeai ca într-o sufragerie pe roţi. Covorul de pe jos era moale şi banchetele erau la fel de largi ca nişte paturi.

— Acum, unde rămăsesem? întrebă Kingsley, aplecându-se şi ajungând practic deasupra ei, cu o mână sub bluză şi cu cealaltă trăgând de betelia fustei.

— Aşteaptă, aşteaptă! zise Mimi, împingându-l la o parte.

Şi când te gândeşti că ea se considera rapidă. Kingsley era un fel de artist extrem de talentat în arta amorului. Nici nu se urcase bine în maşină, şi deja era aproape dezbrăcată.

— Scumpo, am aşteptat toată ziua, oftă el, îngropându-şi faţa în gâtul ei.

Dar făcu ce-i spuse ea şi îşi retrase mâna. Se adună şi se rezemă de banchetă.

— Uite. E mai bine?

Mimi încercă să nu pară prea flatată. Era drăguţ să te dorească cineva. Kingsley şi apetitul lui vorace.

— Unde mergem? Sau mai bine zis, unde mă duci? întrebă ea când maşina o luă la stânga pe FDR Drive.

În loc de răspuns, Kingsley scoase câteva bilete de avion.

— Paris. Fraţii Lennox sunt deja la aeroport. Noi plecăm diseară.

— Noi?

— Doar nu abandonezi echipa, Force? zâmbi el. Nu-ţi face griji, avem la noi tot ce ne trebuie. Ţi-am luat un nou echipament de Venator. Normal, nu include cizmele alea imposibile ale tale, dar sunt sigur că o să-ţi găseşti altă pereche în Oraşul Luminilor.

Mimi se încheie la bluză.

— Cred că glumeşti. Întoarce maşina imediat. Nu merg la Paris.

— De ce nu?

Ăsta chiar era o figură, se gândi ea. Chiar trebuia s-o spună cu voce tare?

— Ai uitat? Am ceremonia de legătură duminica viitoare!

— Chiar aşa?

— Ce vrei să spui? Jack este…

Sufletul meu pereche i se păru prea siropos.

— E fratele meu geamăn. Aparţinem unul altuia. Mereu a fost aşa.

Kingsley dădu din cap, ca şi cum i-ar fi luat în considerare argumentul.

— Sigur. De-aia te-ai tot strecurat în fiecare noapte în camera mea de hotel în ultima săptămână.

În fiecare noapte! Chiar fusese în fiecare noapte? Cu siguranţă se înşela. Cu siguranţă petrecuse şi ea o noapte singură. Fusese în faza de negare. Toată treaba asta scăpase de sub control. Avea s-o taie de la rădăcină chiar acum.

— Ştii Codul, zise ea. Ăsta e mersul lucrurilor. Nu pot să-mi reneg legătura.

— Legăturile sunt făcute să fie încălcate, zise el. Ca şi regulile.

— Ai vorbit exact ca un Sânge Argintiu, izbucni ea.

Faţa lui Kingsley deveni serioasă.

— Îmi ştii secretul. Ştii ceea ce avem de înfruntat, proporţiile colosale ale sarcinii noastre, dacă ceea ce bănuieşte Charles se dovedeşte a fi adevărat. Echipa are nevoie de tine. Vino cu noi!

Mimi se îmbujoră. Nu se simţise aşa niciodată în viaţa ei. În

toate vieţile ei. Tot ce ştiuse fusese să-l iubească pe Abbadon. Dar apoi apăruse Kingsley şi îi dăduse peste cap toate convingerile. Dar oare o dorea el cu adevărat? O iubea? Sau voia s-o aibă aproape de el pentru propriul amuzament?

Kingsley îi zâmbi, iar ea ştiu că e un zâmbet de triumf, zâmbetul unui băiat care a primit mereu ce şi-a dorit. Desigur, el o dorea pe moment, dar ce avea să se întâmple când n-ar mai fi dorit-o? Ea îşi dădea seama ce înseamnă legătura, dedicarea, angajamentul faţă de celălalt şi serviciul pe care-l făceau comunităţii în general. Vampirii erau din ce în ce mai slabi, asta ştia sigur. Cei cu Sânge Albastru aveau nevoie de ei mai mult decât oricând. Se gândi la toate lucrurile pe care ea şi Jack le înfăptuiseră împreună: îl învinseseră pe Lucifer la Roma, fondaseră Lumea Nouă…

Ea era Azrael. Era devotată cuvântului dat. Nu avea să se eschiveze de la ceea ce i se cerea. Cine se credea – fratele ei? Indecis, inconsecvent, incapabil să facă alegerea dintre nesăbuinţă şi datorie?

— Nu, Kingsley, nu pot. Lasă-mă să cobor. Opreşte maşina.

Kingsley se uită la ea îndelung. Apoi îşi drese glasul, ridică receptorul telefonului şi îi spuse şoferului să tragă pe dreapta.

— Cum doreşti.

Cincizeci şi patru
Bliss

Orele de vizită la spitalul New York Presbyterian se încheiaseră când ajunse Bliss, nu că asta chiar ar mai fi contat. Allegra Van Alen plecase deja.

— Cum adică a plecat? Tocmai am primit un telefon că s-a trezit… sunt fiica ei! strigă Bliss.

— Schuyler a fost aici acum o oră, zise asistenta, părând derutată. A plecat cu Allegra.

— Sunt cealaltă fiică a ei. Of, nu contează! zise Bliss, plecând de acolo şi scuturând peste tot picuri de ploaie.

A plecat. Allegra plecase. Nici măcar n-a mai stat să vorbească cu mine. Nu-i pasă de mine. Nici nu ştie că trăiesc. Ai auzit, tată? ţipă ea în interiorul ei. Unde eşti?

Dar parcă Vizitatorul ştiuse că n-o vor găsi pe Allegra la spital.

La un moment dat, în traficul îngrozitor înspre spital, se retrăsese din nou.

Bliss se întoarse, ca de obicei, într-un apartament gol. La cină îşi încălzi la microunde un cartof. Chiar dacă nu-i mai era foame – de fapt nu-i fusese niciodată – era greu să renunţe la obiceiul de a avea trei mese pe zi.

După câteva guri, îl aruncă la gunoi şi merse la ea în cameră să probeze noua rochie. Schuyler avea dreptate. N-ar fi trebuit s-o cumpere. Era prea strâmtă la piept şi prea scurtă. Şi nici culoarea nu era cea mai potrivită; purpuriul intens o făcea să pară mai palidă ca de obicei şi nu mergea cu părul ei roşcat. Fusese furată de mirajul reducerilor. Îşi scoase rochia şi o azvârli într-o pungă pentru a o duce la un magazin de haine la mâna a doua. Cu puţin noroc, avea să-şi recupereze o parte din bani. De când familia dăduse faliment, Forsyth fusese foarte zgârcit cu banii ei de buzunar.

Allegra era mama ei… Adevărul o durea – ca atunci când auzi din întâmplare ceea ce cred prietenii tăi despre tine cu adevărat. O sună din nou pe Schuyler, dar nu-i răspunse nimeni.

Bliss închise ochii şi se duse cu mintea pe acoperişul de la Cloisters, căutându-şi prietenul. Trebuia să spună cuiva. Dar în loc să-l vadă pe Dylan, văzu pe altcineva.

Bărbatul în costum alb. Vizitatorul. Lucifer. Tatăl ei.

— Bună, fiica mea.

— Unde ai fost? M-am dus la spital, dar nu mai era acolo.

— Da, ştiu, zise el. A fost prea rapidă pentru noi. Mereu a fost aşa. Dar nu contează. O s-o prindem din urmă curând. E frumos aici. Cum se numeşte locul ăsta?

— Cloisters, spuse Bliss.

— Ah, aici te întâlneai cu băiatul tău. Dar nu te îngrijora; n-o să ne mai deranjeze.

Bliss simţi cum i se strânge stomacul.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu ce puneai la cale. Ştiu absolut tot ce ştii tu. Nu te poţi ascunde de mine, Bliss. Îţi aud fiecare gând. Fiecare cuvânt. Ştiu că ai văzut ceea ce este în mintea mea şi mă bucur. Pentru că trebuie să fii pregătită.

— Pregătită? Pentru ce?

— Când am auzit de Allegra, mi-am adus aminte că avem nişte treburi neterminate. Metisa de fiică-sa, Schuyler Van Alen.

Din câte ştiu, o bună prietenă de-a ta.

— Ce-i cu Schuyler? întrebă Bliss agitată.

— Forsyth nu a reuşit să mi-o aducă. Nici Leviathanul n-a reuşit. E incredibil cât de orb am fost la avantajul pe care-l aveam sub nas. Pentru că tu, fiica mea, nu mă vei dezamăgi. Nu. Tu mi-o vei aduce!

Bliss scutură din cap şi se îndepărtă de el, aproape de marginea acoperişului.

— Nici vorbă! Eşti nebun dacă tu crezi că o să fac vreodată aşa ceva!

Faţa lui Lucifer era imobilă.

— De ce? Pentru că tu crezi, în mod greşit, că Schuyler Van Alen îţi e prietenă? Ce fel de prietenă te părăseşte? Nici măcar o dată nu te-a sunat, nu-i aşa? N-a interesat-o cum te simţi. Ce fel de prietenă e asta? Cum a putut să te lase singură, ştiind cât de mult sufereai?

Bliss continuă să scuture din cap aşa de puternic, încât aproape o luă ameţeala.

— N-a avut încotro… Forsyth a obligat-o să fie o fugară!

— Totuşi, fiecare dintre noi are o alternativă. Fiecare dintre noi are libertatea de a alege cum se comportă, iar ea a ales să te lase singură. Singură, cu mine.

De data asta, Lucifer îi zâmbi, iar Bliss îi putu vedea colţii.

— Nu, n-o să fac aşa ceva. Dacă vrei, va trebui să te descurci singur.

— Am încercat, draga mea, oftă Lucifer. Nu uita: cum ziceţi voi, tinerii, „le-am văzut şi le-am făcut pe toate”.

Bliss îşi dădu seama că Lucifer voia să spună că deja încercase să-i facă rău lui Schuyler, în acele momente când el deţinuse controlul, iar Bliss era inconştientă.

— Şi, deocamdată, n-am reuşit să-i fac rău. Protecţia lui Gabrielle este adânc înrădăcinată în sângele ei şi mi-a blocat probabil prezenţa. Dar tu, draga mea, şi tu ai sângele mamei tale în tine. La fel ca Schuyler. Tu vei putea să ajungi acolo unde eu am eşuat.

— N-o să fac asta niciodată, zise Bliss, înfigându-şi pumnii în buzunarele hainei.

Tatăl ei chiar îşi pierduse minţile dacă se gândea că avea să-şi rănească vreodată prietena.

— Acum ai de ales: poţi face aşa cum ţi-am cerut, sau n-o să-l

mai vezi niciodată pe tânărul tău prieten.

— Ce-mi pasă? Nu e în carne şi oase!

— E la fel de real ca şi mine. Crezi că lumea în care trăieşti tu e singura adevărată? Există un număr infinit de lumi în univers. Lumea din interiorul minţii tale e la fel de reală ca şi cea din exterior.

Bliss se uită în jos de pe acoperiş. Dacă sărea, dacă ar fi căzut în glom, în mintea ei, oare s-ar fi rănit?

— Ce-ai de gând să faci? Ce vrei să fac eu… cu Schuyler? şopti ea.

— Dar, draga mea, nu e evident? O vei ucide!

Cincizeci şi cinci
Mimi

El avea dreptate, arăt mai bine goală, se gândi Mimi, admirându-şi corpul în oglinzile de la salonul de spa. La un metru optzeci, cu picioare lungi şi suple, umeri largi şi sâni nici prea mari, dar nici prea mici, care nu aveau nevoie nici de micşorare, nici de mărire, avea genul de corp pe care-l vedeai pe coperta revistei Sports Illustrated – fete atletice şi zvelte, dar sexy şi feminine în acelaşi timp, cu o talie subţirică de păpuşă Barbie şi şolduri zvelte, graţioase. Ceremonia de legătură fusese fixată pentru a doua zi, şi ea încerca să nu se mai gândească la Kingsley. Dar uneori îi venea în minte în cele mai neaşteptate momente. Un obicei prost de care încerca să scape.

— Gata? întrebă mama ei, închizând uşa dulăpiorului şi înfăşurându-se cu un prosop alb şi pufos.

Trinity îi aruncă o privire oarecum dezaprobatoare când o văzu pe Mimi dezbrăcată, fără pic de ruşine, în mijlocul vestiarului. Tradiţia cerea ca mireasa să fie complet dezbrăcată pentru ceremonie, deşi asta nu mai era necesar în prezent. Dar Mimi prefera vechile obiceiuri şi îşi aminti cu drag de băile din trecut pe care le făcuse cu această ocazie – în Nil, în căzile de marmură de la Versailles, într-o proaspăt instalată saună din Newport.

Doamnele Protector, câteva fete cu Sânge Albastru de la Duchesne şi câteva verişoare aşteptau deja în piscină.

— Haide s-o facem! zise Mimi şi se îndreptă spre piscina de

foc din caverna subterană.

Trecuse o săptămână de când Kingsley o rugase să plece cu el la Paris. Uneori se întreba ce-o fi făcând, dacă se gândea la ea, dar cel mai adesea îşi petrecea timpul pregătindu-se pentru ceremonia de legătură de a doua zi.

Complexul balnear era exclusiv pentru cei cu Sânge Albastru şi copia băile termale romane din antichitate. Mimi o rezervase pentru ceremonia de dinainte de legătură: îmbăierea miresei de către femeile apropiate ei.

Curăţarea rituală era o tradiţie pe care cei cu Sânge Albastru o transmiseseră de-a lungul secolelor, manifestându-se sub diverse nume în diferite culturi: în religia iudaică se vorbea de mikva, în hinduism baia era recomandată să fie făcută la patru dimineaţa, în timpul brahma muhoratham, sau cel mai propice moment al zilei. În Limba Sacră era denumită sanctus balineum.

În vastul complex erau patru piscine diferite – una cu apă îngheţată păstrată la treisprezece grade Celsius; o piscină cu aburi, care era bună pentru pori; o piscină „armonie”, care era esenţa relaxării; şi o piscină de foc, în care apa era încălzită la temperaturi pe care numai vampirii le puteau tolera. O fiinţă umană s-ar fi ars, dar pentru vampiri era un tratament fortifiant de înviorare.

Mimi coborî pe treptele de piatră, simţind cum apa caldă îi acoperă pielea, şi se alătură femeilor şi fetelor care stăteau într-un cerc. Strălucind şi mişcându-se ca nişte nimfe, ele începură să fredoneze ceva pe măsură ce ea se apropia.

Se aşeză în mijlocul cercului şi îşi încrucişă braţele pe piept, plecându-se în faţa lor, pentru a le lăsa să înţeleagă că respecta şi aprecia prezenţa lor acolo, într-o etapă aşa de importantă a vieţii ei.

Trinity o urmă în cerc, ţinând deasupra capului un potir de aur. Îl umplu cu apă sfântă. Sanctus balineum necesita apă care nu venea de la canalizare. Era apă proaspătă, transportată de la un izvor secret dintr-un lac de acumulare neştiut de nimeni.

Turnă încet peste capul lui Mimi în timp ce intona cuvintele.

— Aceasta e fiica Raiului, zise ea cu o voce melodioasă şi dulce, care dădu naştere unui ecou în camera de piatră.

Încetişor, lumina din încăpere începu să se estompeze, până când rămaseră într-o beznă completă, cu trupurile lor de vampiri strălucind în întuneric.

— Amin, murmură grupul.

Trinity făcu o mişcare cu capul şi îşi continuă incantaţia.

— Venim astăzi aici pentru a o curăţa de păcatele lumeşti.

— Amin.

Femeile începură să meargă încet în jurul lui Mimi, cântând „Aleluia” în surdină.

— O pregătim pentru legătura care nu trebuie încălcată. Pentru a spune jurămintele ce nu pot fi luate înapoi.

Fiecare membru al grupului făcu un pas înainte şi se folosi de potirul de aur pentru a turna apă pe capul lui Mimi, binecuvântând-o cu rugăciuni.

Când toate terminară, Trinity îşi puse mâinile pe capul ei.

— Aceasta e fiica Raiului. Astăzi ea este curăţată de păcatele lumeşti.

O conduse pe Mimi mai adânc în apă, iar aceasta se scufundă cu totul în piscină.

Mimi simţi apa caldă cum îi mângâie şi gâdilă pielea, simţi cum mintea şi trupul sunt curăţate. Ieşi din apă împăcată şi plină de energie.

Se simţi eliberată de toate îndoielile, de toată confuzia. Nu se mai gândea deloc la Kingsley sau la ceea ce îi ceruse el să facă. Era una cu spiritul, una cu viaţa, cu lumina, cu destinul ei.

Era pregătită pentru ceremonia de legătură.

Cincizeci şi şase
Schuyler

Trecuseră două săptămâni de când Schuyler se întâlnise cu Bliss la reduceri la Prada. După reîntâlnirea lor mult aşteptată, Schuyler se gândi că avea s-o vadă pe Bliss mult mai des, dar se întâmplă exact opusul. Bliss avea mereu o scuză pentru a nu se întâlni cu ea. Schuyler încercă să nu se supere prea tare pe reticenţa prietenei sale de a se vedea. Oricum, mama ei îi dăduse o misiune extraordinară.

Depozitarul Istoriei era primul loc unde căutai arhivele familiale, dar având în vedere că Schuyler nu era în siguranţă acolo, Oliver adusese toate cărţile în mica ei garsonieră. Separarea făcuse bine relaţiei lor. Dispăruseră micile iritări care apăreau atunci când trăiai alături de cineva douăzeci şi patru de

ore din douăzeci şi patru. Dar tot se vedeau prea des. Deşi Schuyler nu mai era la Duchesne, îl vedea pe Oliver la fel de mult. El avea o cheie de rezervă de la garsonieră.

— Cam multe cărţi, zise Schuyler, deschizându-i uşa.

— Conduiţii transferă totul într-o bază de date computerizată, dar au ajuns abia la secolul optsprezece, spuse Oliver vesel. Lăsă mormanul de cărţi prăfuite pe masa din bucătărie. Tu ce mai faci? întrebă el apoi, sărutând-o pe obraz.

Relaţia celor doi revenise pe făgaşul ei normal şi degajat. După ce devenise evident că Schuyler nu avea nicio intenţie de a reînvia prietenia cu Jack, Oliver se relaxase. Ameninţarea trecuse.

— Bine.

Îi povestise tot ce se întâmplase cu Allegra, cât de ciudat fusese să vorbească, în sfârşit, cu mama ei – doar pentru a o vedea din nou plecând de lângă ea. Nici nu apucase s-o întrebe pe Allegra despre aşa-zisa ei soră. Nu. Fusese vorba doar despre Uite, asta e Moştenirea familiei Van Alen. Salvează şi lumea cu ocazia asta, şi ne vedem noi dincolo, undeva, cândva.

Mă rog. Schuyler trebuia să se apuce de treabă şi era bucuroasă că îl avea pe Oliver lângă ea. Cu ajutorul lui, deja făcuseră progrese considerabile, având în vedere că erau în căutarea unui arbore genealogic ce se întindea până în antichitate. O ajuta şi faptul că cei cu Sânge Albastru păstraseră cu meticulozitate arhive privind ciclurile de expresie şi expulzare.

Schuyler puse ceainicul cu apă pe foc şi se aşeză în faţa lui Oliver, care deschisese deja toate cărţile.

— Ce ştim? spuse el. Ştim că Tiberius Gemellus trebuia să fie împărat, deoarece el era adevăratul nepot şi moştenitor al lui Tiberius Caesar – în timp ce Caligula, care a devenit de fapt împărat, era adoptat. Dar Tiberius l-a preferat pe Caligula lui Gemellus, numindu-l succesor la tron. Ai crede că Gemellus s-a supărat, dar arhivele ne arată că el îi era foarte apropiat lui Caligula şi îl iubea ca pe un frate. Cărţile de istorie ale celor cu Sânge Roşu spun că nu se ştie nimic despre Gemellus, ceea ce este logic, dat fiind faptul că adevărata istorie lor le este ascunsă. Adică nouă. Ştii ce vreau să spun.

Schuyler dădu din cap.

— Dar nici în arhivele celor cu Sânge Albastru nu este nimic

despre Gemellus sau familia sa. Ca şi cum nici n-ar fi existat. Sau nu a fost îndeajuns de important pentru a fi păstrate date despre el, spuse Oliver, ridicându-se când ceainicul începu să şuiere.

Turnă apă fierbinte în două ceşti şi aruncă pliculeţele de ceai.

— Dar el era important, spuse Schuyler, luând ceaşca şi suflând uşor înainte de a sorbi. Era un păzitor. A fost îndeajuns de important ca Mihail şi Gabrielle să-l numească printre cei care făceau parte din Ordinul celor Şapte. Dar unde e acum? Ce i s-a întâmplat? Cine a devenit? întrebă Schuyler. Cum găsim o persoană care nu e în arhive?

Oliver şi Schuyler se uitară unul la altul. Amândoi se gândeau la un jurnal neobişnuit pe care îl descoperiseră cu câţiva ani în urmă. Oliver spuse entuziasmat:

— De obicei, când ceva nu există în arhive, asta înseamnă că…

— A fost ascuns în mod voit, completă Schuyler.

— Exact!

Oliver îşi lăsă ceaşca jos.

— Aşa că oriunde s-ar afla, nu îl vom găsi aici, zise el, împingând cărţile deoparte.

— Era frate cu Caligula. Foarte drag împăratului. Sfătuitorul lui cel mai apropiat. Ollie, am o idee. Poţi să spui că sunt nebună, dar crezi că e posibil ca Gemellus să fie… Sânge Argintiu?

Cincizeci şi şapte
Bliss

Când Mimi a rugat-o pe Bliss să-i fie domnişoară de onoare la nuntă, Bliss a fost luată complet prin surprindere. Cele două fete nu se mai văzuseră de peste un an şi abia dacă-şi mai vorbeau. Dar Mimi păruse oarecum disperată, iar lui Bliss i se făcuse milă şi acceptase. Aşa că, în acea dimineaţă luminoasă de octombrie, când Mimi şi Jack urmau să aibă ceremonia de legătură, Bliss ajunse la salon să se coafeze şi să se machieze, aşa cum ceruse Mimi.

Trinity Force şi câteva dintre fiicele unor membri de rang înalt din Conclav erau deja acolo, înfăşurate în halate, citind reviste şi bând şampanie. Mimi era aşezată chiar în mijlocul acţiunii.

Viitoarea mireasă purta un halat alb şi pufos şi era frumoasă ca o cadră. Faţa era machiată perfect, ca a unei păpuşi, cu buze roşii-rubinii şi foarte puţin fard de obraz. Părul ei auriu bogat era strâns într-un coc în care erau prinse floricele albe. Arăta senzaţional.

— Bliss! Mă bucur să te văd!

— Doamne! Nu-i aşa? Eşti emoţionată? întrebă Bliss, încercând să-şi ajusteze vocea să sune la fel de extaziată ca a lui Mimi. Azi ai ceremonia de legătură!

— Era şi timpul, nu crezi? Mimi practic ţipă.

Bliss simţi damful de alcool din respiraţia ei, dar ceva din entuziasmul lui Mimi i se părea… forţat. Mimi zâmbea atât de larg, încât faţa aproape că-i stătea să plesnească.

— Tu treci aici. Danilo va avea grijă de tine. Nu uita, Danilo, să-mi faci prietena frumoasă, dar nu mai frumoasă ca mine! chicoti Mimi.

— Hei, apropo, îmi pare rău că am ratat chestia… cu baia, zise Bliss, încercând să nu se simtă stânjenită.

— Nu-i nicio problemă. Acum eşti aici şi asta e tot ce contează, zise Mimi cu un zâmbet strălucitor.

Era aceeaşi Mimi Force, se gândi Bliss. Superficială, lăudăroasă şi egoistă, sau poate că doar avea emoţiile inerente ceremoniei de legătură.

Bliss era nerăbdătoare să înceapă evenimentul. Spera ca să se termine repede ceremonia şi să poată pleca. După întâlnirea cu Vizitatorul, se simţea agitată şi instabilă şi nimeni nu era în siguranţă în preajma ei. Dar sigur, n-ar face niciodată, niciodată, niciodată gestul de a-şi ucide cea mai bună prietenă. Trebuia s-o convingă pe Schuyler să plece din New York cât mai curând posibil. Cu cât Schuyler stătea mai mult aici, cu atât era mai periculos. Bliss trebuia să o protejeze pe prietena ei… şi s-o ţină departe de ea.

Dar încă nu-şi dăduse seama cum să facă asta, cum să vorbească cu Schuyler fără ca Vizitatorul să afle.

Ştia cel puţin că Schuyler nu avea să participe la ceremonia de legătură a lui Mimi, aşa că n-avea de ce să-şi facă griji astăzi. Era o păsuire scurtă şi bine-venită, dar ea era totuşi agitată.

Stilistul îi îndreptă părul şi îi puse atâta machiaj pe faţă, că atunci când se privi în oglindă, Bliss abia dacă se mai recunoscu. Părul îi ajungea până la coate, întins era mult mai lung, iar faţa

era o mască a perfecţiunii, deşi sprayul de bronzat îi dădea o nuanţă portocalie. Luă un taxi spre casă, unde avea să se schimbe în rochia ei neagră fără bretele. O ţinută obişnuită pentru domnişoarele de onoare – nimic care să abată atenţia de la apariţia lui Mimi.

Acasă, Bliss îşi cercetă machiajul pentru ultima dată în oglindă, încercând să mai şteargă din auto-bronzant. Unde era Dylan? Vizitatorul îl ţinea departe de ea, ştia asta, şi îl ura din tot sufletul. Era prizonier undeva? Rănit? Era vina ei? Cum de i se întâmplase aşa ceva tocmai ei? Ce putea face? Uneori simţea că înnebuneşte de-adevăratelea.

Uitându-se în oglindă, observă că purta încă smaraldul pe care Forsyth i-l dăduse cu doi ani în urmă. Blestemul lui Lucifer. Atinse piatra rece şi, cu mare dificultate, şi-l dădu jos de la gât. Nu voia nimic lângă ea care să-i amintească de tatăl ei. Îl aruncă pe măsuţa de toaletă. Simţea că parcă i-ar fi lăsat un semn pe piele, dar evident că era doar imaginaţia ei.

Nu mai avea cu cine să vorbească. Dylan nu mai era. Schuyler nu mai era. Era singură-singurică. Ieşi din camera ei şi găsi buchetul pe care florarul lui Mimi îl trimisese de dimineaţă. Un aranjament imens de crini albi. Îl ridică şi, aşezat printre flori, găsi un plic micuţ cu numele ei pe el.

Deschise plicul. Înăuntru era o bucată subţire de sticlă. Când o atinse, se transformă pe dată într-o sabie.

— Ce naiba…? zise Bliss, ţinând stângace cu o mână buchetul, iar cu cealaltă sabia.

Puse florile jos şi se uită mai cu atenţie la sabie. I se părea cunoscută. Era sabia lui Mihail. Aceeaşi sabie pe care o folosise Jordan pentru a o înjunghia. Ce căuta aici?

Când o lăsă jos, se transformă din nou într-o bucăţică subţire de sticlă. Nu putea s-o lase acolo. O băgă la loc în buchet şi plecă la ceremonie.

Cincizeci şi opt
Schuyler

Ce caut aici? se întrebă Schuyler. Trebuia să fie acasă, să mai răsfoiască nişte cărţi şi documente dezgropate de Oliver la Depozitar. El voise ca ea să se uite pe documentele descoperite

şi să-l sune imediat ce termina de citit. Dar, într-un fel sau altul, picioarele i-o luaseră înainte şi o conduseseră în centru. Mersese pe jos cele optzeci de cvartale până la Cathedral Parkway şi Amsterdam Avenue.

Trebuie să văd cu ochii mei. Trebuie să-l văd pentru ultima oară, înainte de a se lega de Mimi. Odată ce va fi al ei, eu voi pleca.

Când locuia pe Riverside Drive, Schuyler obişnuia să meargă la slujbele de duminică de la Catedrala Sfântul Ioan Divinul. Cordelia prefera capela ei de pe Fifth Avenue, dar Schuyler avea o fobleţe pentru biserica gotică construită în 1892, dar care era în continuare neterminată. De când se ştia, turnul sudic fusese acoperit de schele, iar o parte a faţadei nu avea sculpturile în piatră.

În fiecare an, pentru a sărbători ziua Sfântului Francisc, biserica organiza o Binecuvântare a Animalelor. Schuyler îşi aduse aminte că se bucurase văzând toate acele animale, printre altele chiar şi un elefant de la circ, un ren din Norvegia, o cămilă şi un vultur auriu. Îl dusese şi pe Beauty de mai multe ori la aceste binecuvântări. Spera că ogarul ei este bine, acasă cu Hattie şi Julius.

Schuyler merse spre biserică, privind cum o procesiune de maşini negre şi taxiuri se opresc în faţă, şi oameni îmbrăcaţi elegant coboară din ele, strigându-se veseli unii pe alţii. În aer plutea un aer de sărbătoare, iar cei cu Sânge Albastru veneau să celebreze unul dintre cele mai importante rituri de trecere ale lor.

Soarele era încă la orizont. Ceremonia avea să înceapă după apus. Schuyler dădea târcoale pe trotuarul de vizavi. Ar trebui să plece. Nu avea dreptul să se afle aici. Nici măcar nu era invitată. Fusese o idee foarte proastă. Locul ăsta va fi plin de Sânge Albastru, iar ea trebuia să stea ascunsă. Dar Schuyler nu se putea abţine. Împotriva raţiunii ei, se trezi mergând spre biserică. Trebuia să vadă cu ochii ei. Aşa, poate că nu avea să mai simtă nimic. Dacă îl vedea pe Jack unit cu Mimi şi vedea cât de fericiţi erau, inima ei avea să se vindece.

Schuyler se strecură pe o uşă laterală, către o bancă din spate, ascunsă de o coloană. Orchestra cânta Strauss şi în aer plutea un miros de tămâie. În timp ce aşteptau, oaspeţii vorbeau în şoaptă unii cu alţii.

Jack era deja la altar, arătând extraordinar îmbrăcat aşa, în smoching. Când intră, el îşi ridică ochii din pământ, iar ea îi simţi privirea cum o caută. Ochii lui licăriră plini de speranţă. Schuyler se făcu mică în scaun. N-are cum să… Ar trebui să plec… Dar era prea târziu. Jack o văzuse.

Schuyler? Tu eşti? Ce cauţi aici?

Of, la naiba. Îşi închise mintea. Trebuia să iasă de acolo – nu era deloc în regulă. Ce-o fi fost în capul ei? Dar pe când încerca să se strecoare afară, îşi dădu seama că va da nas în nas cu mireasa şi alaiul ei, care deja intrase în biserică. O văzu şi pe Bliss printre invitaţi. Era blocată. Trebuia să rămână. Cel puţin până când mireasa îşi făcea intrarea, iar apoi putea să plece neobservată.

Dar o mai văzuse şi altcineva. Cineva care fusese invitat la nuntă. Oliver şi familia sa păşiseră înăuntru pe uşa de vizavi, exact când intrase şi ea, dar el se făcu că nu o vede, continuând să meargă până la locul lui.

Cincizeci şi nouă
Mimi

Arăţi splendid draga mea. De-ar fi şi tatăl tău aici să te vadă! Spuse Trinity Force în maşină, aranjându-i vălul lui Mimi.

— Nu e chiar tatăl meu, ştii asta, da? o întrebă Mimi. Cum tu nu eşti mama mea, iar Jack nu e fratele meu. Altfel, de ce m-aş mai uni cu el?

— Familia e familie, răspunse Trinity. Poate că noi suntem diferiţi, dar suntem totuşi o familie. Şi noi putem să învăţăm de la oameni.

— Cum zici tu, spuse Mimi, dându-şi ochii peste cap.

Aşa deci. Venise, într-un final. Ziua legăturii. Purta rochia visurilor ei. O creaţie făcută pe comandă: un Balthazar Verdugo. Croită din patruzeci şi cinci de metri de mătase pariziană jacard, ţesută cu zeci de trandafiri de mătase minusculi, brocart, dantelă veche şi pene de struţ, rochia durase două mii de ore ca să fie gata, fără a mai pune la socoteală mia de ore petrecută de călugăriţele belgiene care cususeră broderia. În geantă avea un rozariu: acelaşi pe care îl avusese şi la ceremonia de legătură anterioară, în Newport. Singurele bijuterii erau cerceii cu perle şi

diamante de la Buccellati.

Mimi se privi în oglinda retrovizoare, încântată de cum se conturau buzele pline şi roşii sub văl. Arăta absolut perfect; ce bine ar fi fost dacă s-ar simţi la fel! În schimb, Mimi se întrebă dacă nu cumva face cea mai mare greşeală din viaţa ei. Legăturile sunt făcute pentru a fi încălcate, la fel ca regulile. Maşina se opri în faţa bisericii. Înăuntru era întreaga Adunare. Vampirii aveau să sărbătorească în seara asta. Dans, artificii şi multe toasturi în numele fericitului cuplu. Totul fusese pus la punct până în cele mai mici detalii. Tot ce trebuia ea să facă era să îşi joace bine rolul. Putea face asta, dacă n-ar mai auzi vocea lui Kingsley în capul ei Ieşi din maşină şi o pală neaşteptată de vânt îi ridică vălul. Mama ei tocmai intra în hol, unde trebuia să aştepte şi ea până îi venea rândul să intre.

Înăuntru, domnişoarele de onoare mergeau agale spre altar, împreună cu fetiţele care aruncau petale de flori. Trinity se întoarse spre Mimi şi îi dădu ultimele sfaturi:

— Mergi dreaptă! Nu sta cocoşată! Şi zâmbeşte, pentru Dumnezeu! E ceremonia ta de legătură!

Apoi intră şi ea pe uşă şi se îndreptă spre altar. Uşa se închise în urma ei, lăsând-o pe Mimi singură.

Într-un sfârşit, Mimi auzi orchestra cântând primele acorduri ale marşului nupţial. Wagner. Apoi uşierii deschiseră uşile şi Mimi păşi pe prag. Mulţimea adunată în biserică rămase fără grai la vederea lui Mimi în rochia ei fantastică. Dar în loc să se bucure de triumful ei, fiind cea mai frumoasă mireasă din New York, Mimi se uită direct în ochii lui Jack, care stătea drept şi înalt, aşteptând-o la altar. El îi întâlni privirea fără să zâmbească.

Hai să terminăm cu asta odată!

Cuvintele lui îi pătrunseră în inimă ca un cuţit. Nu mă iubeşte. Nu m-a iubit niciodată. Nu aşa cum o iubeşte pe Schuyler. Nu aşa cum a iubit-o pe Allegra. La fiecare ceremonie de legătură a venit cu faţa asta întunecată. Cu acest regret şi ezitare, îndoială şi disperare. Nu mai putea să nege. Îl cunoştea pe fratele ei geamăn şi ştia ce simte, şi nu era nici bucurie, nici măcar uşurare.

Ce sunt pe cale să fac?

— Gata?

Forsyth Llewellyn apăru brusc lângă ea. Ah, da, îşi aminti că

acceptase ca Forsyth s-o conducă la altar.

Hai să vedem ce-o ieşi! Complet zăpăcită, Mimi îi luă braţul, în vreme ce cuvintele lui Jack încă îi mai răsunau în urechi. Mergea, ca un zombi, spre altar, neobservând aparatele de fotografiat sau murmurele de admiraţie din partea mulţimii greu de impresionat.

Aproape la jumătatea drumului, văzu pe cineva pe care nu se aştepta să-l vadă aici, şi aproape că se împiedică de tocurile ei de satin.

Kingsley Martin stătea la capătul unei bănci, cu braţele încrucişate. Şi el purta un smoching. La fel ca oricare alt invitat. Ce căuta aici? Trebuia să fie în Paris! Trebuia să fi dispărut!

El se uită direct în ochii ei.

Îi auzi vocea, clară şi răspicată, în minte.

Părăseşte-l.

De ce aş face asta? Tu ce-mi promiţi?

Nimic şi totul. O viaţă de pericol şi aventură. O şansă de a fi tu însăţi. Părăseşte-l. Vino cu mine.

Chiar avea tupeu! Deja ea făcuse alegerea! Nu putea să-şi părăsească fratele în mijlocul ceremoniei de legătură – în faţa întregii Adunări! Aveau să facă glume pe seama asta secole de-a rândul. Cu cine credea el că vorbeşte? Zâmbea cumva superior, din colţul gurii? Exact asta făcea! Ştia că o va pune pe jar. Ei bine, îi va arăta ea lui. Îl va înfrunta şi-l va face să-şi fi dorit să… nu fi…

Ce era în capul ei? Kingsley era aici. Indiferent de ceea ce spusese, acţiunile valorau cât o mie de cuvinte. Trebuia să fie la Paris, dar era aici în biserică, la ceremonie, pentru că poate, doar poate, simţea ceva pentru ea, ceva real şi adevărat şi minunat, ceva ce nu putea fi negat, oricât ar fi glumit el despre asta.

Poate că era aici pentru că o iubea.

Hai să terminăm cu asta odată! trimise Jack.

Jack avea s-o iubească odată ce vor fi uniţi. Însă doar din datorie. Doar pentru că legătura îl va obliga.

Mimi îi susţinu privirea lui Kingsley.

Nu pot…

Ce făcea Mimi? De ce se oprise în mijlocul culoarului spre altar? La cine se uita? Kingsley Martin? Bliss nu-l mai văzuse pe Kingsley de la proces… Ciudat că se afla aici pentru ceremonia de legătură. Nu era Venator sau aşa ceva?

Martin!

O imagine îi apăru în minte. Un băiat slab, bolnăvicios şi fragil, mergând pe urmele vărului său mai mare, mai puternic şi mai deştept. Un băiat care îl adora pe eroul copilăriei sale, Gaius al lui, protectorul şi cel mai bun prieten al său.

Gemellus.

Bliss văzu: împăratul Caligula preluând tronul, cu vărul său mai tânăr şi mai plăpând alături. Tiberius Gemellus. Adevăratul moştenitor. Dar în inima lui Gemellus nu exista invidie. Doar adoraţie. Îl iubea foarte mult. Ar fi făcut absolut orice i-ar fi poruncit împăratul. Chiar şi să se lase corupt.

Ea îi văzu: Caligula bând sângele lui Gemellus, iar acesta transformându-se dintr-un băiat bolnăvicios într-unul puternic. Mai puternic decât visase el vreodată; mai rapid şi mai viguros, întreaga fiinţă transformată. Iar apoi disperarea… agonia unui suflet eliberat… strigătele celor mulţi în sângele nemuritor, şi apoi penitenţa în faţa lui Mihail… şi iertarea… şi o misiune.

Şi brusc, totul începu să aibă sens. Cuvintele Vizitatorului se succedau atât de repede, încât Bliss nu înţelese ce spunea.

Normal.Gemellus.Normal!Mihailafostextremdeviclean.Săaiîncredereînelsăaiîncredereîntr-untrădător.Trebuiesălovimacum. Acum. Acum. Acum.

Biserica neterminată! Conform legilor sacre, o biserică trebuie să fie finalizată înainte de a fi târnosită. Normal. Unde să ascunzi mai bine poarta decât într-un loc sacru, care de fapt nu e deloc sacru? O biserică în care putea intra chiar şi un Sânge Argintiu?

Fără să ştie ce face, Bliss urlă cu o voce mai întunecată decât toate hăurile iadului.

Croatan! La mine! Ăsta e destinul nostru! Poarta Timpului este aici! Ridicaţi-vă, demoni întunecaţi ai adâncurilor! Ridicaţi-vă şi treziţi-vă, a venit timpul vostru!

Şi brusc totul fu învăluit în ceaţă, în timp ce Sânge Argintiu intrau în biserică – singura biserică din întregul univers în care

puteau intra – şi îl împresurau pe Kingsley, acoperindu-l cu o ceaţă argintie, groasă şi impenetrabilă.

Bezna se lăsă peste biserica în care răsunau râsetele lor înnebunite şi agonizante.

— Fata! Nu uita fata! strigă o voce răguşită.

Bliss întoarse capul. Schuyler alerga pe culoar ca să-l ajute pe Kingsley, în timp ce Adunarea rămăsese stană de piatră, şocată. Era ca şi cum Schuyler s-ar fi mişcat cu încetinitorul printr-o mulţime nemişcată.

— Nu! Schuyler! Stai deoparte! ţipă Bliss, repezindu-se să-şi salveze prietena din ghearele demonului.

Dar Leviathan ajunse acolo înaintea ei.

Şaizeci şi unu
Schuyler

Era în glom şi cădea la nesfârşit. Demonul o ţinea strâns şi o ducea în adâncuri. Jos, în cel mai afund punct al centrului lumii amurgului. Când Schuyler putu în sfârşit să deschidă ochii, văzu că e înlănţuită de un fel de poartă, iar de-o parte şi de alta erau doi bărbaţi. Într-una din părţi era un bărbat frumos, într-un costum alb. Îl recunoscu imediat. Lucifer, fostul Prinţ al Raiului, Fiul Zorilor. Nu crezuse vreodată că un bărbat poate fi aşa de frumos; frumuseţea lui era atât de uluitoare, că era aproape dureros să-l priveşti. Ca un cuţit care tăia adânc în piele, frumuseţea pretindea şi un preţ celor care îl priveau, înţelese diferenţa dintre el şi falsa imagine de pe Corcovado. Adevăratul Fiu al Zorilor strălucea cu o lumină incandescentă ineluctabilă.

Stătea pe un drum de lavă topită, pe care pietrele sfârâiau şi eliberau aburi, iar Schuyler îşi dădu seama: asta era Calea Morţilor. Stăteau în faţa Porţii Timpului, iar Lucifer era în spatele ei.

Pe partea ei stătea Leviathanul, ucigaşul bunicului ei. Un demon acoperit cu o mantie, cu glugă pe cap, astfel încât Schuyler îi zări fugitiv pielea calcifiată şi ochii de tăciune strălucitori. Ar fi trebuit să-i fie teamă, dar în loc de frică simţi doar furie criminală. Nu ştia cum, dar avea să scape de aici şi avea să se răzbune. Suna absurd şi patetic, dar Schuyler ştia că atâta timp cât era în viaţă, cât mai avea suflare, avea să facă

tot ce-i stătea în putinţă pentru a lupta cu prezenţa albă luminoasă din faţa ei, care la suprafaţă era la fel de frumoasă ca soarele, dar în interior, sufletul său nemuritor era urât ca o grămadă de viermi putreziţi.

Apoi Schuyler văzu că mai aduseseră pe cineva în acest loc întunecat al umbrelor: un al treilea bărbat, care zăcea sub piciorul Leviathanului.

Kingsley Martin gemu.

— Gemellus. Normal. Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise Lucifer.

Vocea lui era blândă, hipnotică şi poruncitoare. Ca a unui star de cinema.

Kingsley clipi din ochi, îi deschise şi tuşi.

— Dar nu ţi-ai dat. Mult timp. Mă bucur să te revăd, vere. Te deranjează, te rog, să-i spui imbecilului de frate-tău să-mi dea drumul? Mă simt cam inconfortabil aici.

Drept răspuns, Leviathanul îl lovi violent în coaste. Kingsley icni şi se înecă, iar Schuyler tresări.

— Spune-mi, Gemellus, eşti încă în lesa neprihăniţilor? Încă răspunzi la poruncile lui Mihail? Deşi eu sunt cel care te-a făcut cine eşti azi. Eu am fost cel care ţi-a arătat cât de puternici putem fi când bem sângele nemuritor al semenilor noştri.

Lucifer se rezemă de poartă, uitându-se printre zăbrele, ca un animal într-o cuşcă.

— Habar n-am avut… Nu ştiam ce-mi oferi, şopti Kingsley. Eram doar un puşti. Ceilalţi pe care i-am luat – sunt încă în mine. Îi aud. Trăiesc cu suferinţa lor. Este… de nesuportat.

— Erai cel mai slab dintre noi! O ruşine pentru vampiri! Erai un nimic! şuieră Lucifer.

— Şi acum sunt mai rău decât nimic, răspunse Kingsley.

— Păcat că asta crezi. Niciodată nu ai înţeles amploarea ambiţiilor mele, oftă Lucifer. Deşi trebuie să recunosc că mutarea porţii de sub Lutetia a fost o mişcare deşteaptă. Şi ai lăsat intersecţia acolo drept capcană.

— Drăguţ, nu? Aia a fost ideea mea, zâmbi Kingsley superior.

— Mă gândeam eu, dădu Lucifer satisfăcut din cap. Mihail avea nevoie de propriul său mincinos pentru a crea o înşelăciune potrivită. Un diavol care să gândească precum un diavol.

Kingsley chicoti.

— Mereu te-ai priceput la cuvinte.

Lucifer primi complimentul plecându-şi capul.

— După cum bine ştii, aştept de foarte mult timp asta. Şi, în sfârşit, uite şi poarta! S-o deschidem?

Schuyler realiză ce se întâmpla. Aşa cum îi spusese Allegra, poarta era impregnată de puteri divine. Puterea îngerilor. Îl ţinea pe Lucifer şi răutatea lui departe de Pământ. Cu ajutorul ei, Fiul Zorilor era încarcerat sub pământ. Dar odată deschisă…

Kingsley izbucni în râs.

— Ştii că fiecare poartă cere o viaţă inocentă. Eu sunt departe de a fi inocent.

— Ah, evident. Dar avem una, zise Lucifer, iar Schuyler îl văzu pe Kingsley cum ridică privirea şi o vede legată de poartă.

El rămase împietrit şi amuţi.

Atunci Schuyler înţelese de ce se afla ea acolo.

Ea era sacrificiul.

Şaizeci şi doi
Mimi

Mimi rămase blocată în mijlocul culoarului, în timp ce în jurul ei era numai panică şi haos. Auzi pe cineva ţipând undeva, departe. Ce se întâmplase? Unde era Kingsley?

Apoi Jack apăru lângă ea, apucând-o de cot.

— Croatan! În glom! Acum! Urmează-mă!

Slavă Domnului că în glom nu purta rochia aia stupidă de la ceremonie. Era mult mai uşor să alerge fără ea. Fratele ei geamăn zbura ca fulgerul prin întuneric, iar Mimi îl urma îndeaproape.

— Unde sunt? întrebă ea.

— Au luat-o pe Schuyler şi au dus-o la zona de frontieră, la poartă! zise el în timp ce alerga mai departe şi mai repede înspre abisul întunecat, acolo unde exista doar o potecă de foc, iar memoria şi timpul erau inexistente.

Schuyler fusese la ceremonia ei de legătură! Ce căutase acolo? Toată chestia asta probabil era vina ei! Ia stai…

— Ştii despre porţi? întrebă ea. Despre ordin?

— Da, răspunse Jack. Charles mi-a spus. Bănuia că după ce Leviathanul va fi eliberat, cei cu Sânge Argintiu vor căuta poarta

din Lutetia.

— Iar el, în schimb, i-a condus spre intersecţie, zise Mimi, punând cap la cap ce-i povestise Kingsley cu ce-i spunea acum Jack.

— Exact.

— Dar nu prea i-a reuşit, nu-i aşa? remarcă Mimi.

Nimeni nu obţinuse ce dorise în Paris.

— Nici lor, nici nouă, zise Jack, cu o faţă serioasă.

Cei cu Sânge Argintiu nu reuşiseră să deschidă poarta, iar Charles nu reuşise să-i prindă în capcană, aşa că acum, cel mai probabil, Charles era el însuşi prizonier în intersecţie.

Ajunseră la poartă. Era exact cum o descrisese Kingsley: avea aproape patru metri, sudată adânc în scoarţa pământului. Mimi ştia că asta era doar manifestarea sa fizică în glom, ceva ce doar ei puteau vedea. Adevărata barieră, care îi ţinea departe pe cei cu Sânge Argintiu, consta în spiritul lui Mihail şi protecţia oferită de el. Dar unde era Kingsley? Mimi nu-l vedea – era doar Lucifer, care stătea dincolo de zăbrelele de fier. Fătuca aia stupidă, Van Alen, era legată de poartă, lângă el.

Când îi văzu apărând, fostul lor comandant zâmbi.

— Azrael, Abbadon! Drăguţ din partea voastră că aţi venit lângă noi!

Mimi trebui să îşi reprime impulsul de a îngenunchea, în faţa ei stătea Fiul Zorilor. Adevăratul lor prinţ. Cât de minunat, cât de magnific arăta! Mimi îşi aminti cum îi urmase fiecare poruncă, cum toţi trei, împreună, cuceriseră Raiul şi Pământul în numele Celui Atotputernic.

Cât de glorioase fuseseră victoriile lor! Cât de frumoşi erau toţi, plini de strălucire, avântându-se spre soare! Cum îi putea blama cineva pentru că se bucurau de propria lor frumuseţe şi glorie? Cum îi putea blama cineva pentru că gândiseră că gloria e a lor?

Dar nu – era vina lui că erau blocaţi aici; vina lui că fuseseră blestemaţi să trăiască pe Pământ. Paradisul era doar o amintire ştearsă, aproape un mit – chiar şi pentru ei – lipsiţi pe vecie de căldura şi dragostea Atotputernicului. Asta dacă nu…

Încercaseră… Schimbaseră taberele în ultimul moment, alegându-l pe prostănacul ăla de Mihail în defavoarea generalului lor. Dar fusese prea târziu… Prea târziu, chiar pe

atunci, la începuturile lumii, când ea era încă tânără…

— Dă-i drumul! strigă Jack. Acum, şarpe!

Mimi se uită la fratele ei. Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios, atât de pornit pe distrugere. Luptaseră umăr la umăr în armata lui Lucifer o dată, iar de atunci luptaseră numai împotriva lui.

Jack sări peste poartă cu sabia în flăcări. Pentru a-şi salva dragostea şi a-şi înfrânge duşmanul.

Fără nicio ezitare, Mimi îl urmă în luptă.

Şaizeci şi trei
Schuyler

Când Schuyler îi văzu pe gemenii Force, nu-i recunoscu la început. Străluceau la fel de puternic ca Lucifer şi arătau la fel ca el. Pentru o clipă, i se păru că în faţa ei avea trei îngeri cereşti, minunaţi, incognoscibili şi la fel de îndepărtaţi precum zeii. Schuyler nu era sigură dacă aveau de gând să se lupte cu Lucifer sau să i se închine. Mimi cu siguranţă părea fermecată. Apoi Jack sărise peste poartă şi ea îşi dădu seama că va fi o luptă până la moarte.

Într-o clipită, Lucifer luă forma unui dragon de argint care sufla flăcări purpurii. Jack se transformase şi el în Abbadon, cu ciocanul primitiv deasupra capului.

Dragonul argintiu şi bestia întunecată zburară unul către celălalt, încleştaţi într-o luptă furioasă de gheare contra gheare, foc contra foc, rostogolindu-se, lovindu-se şi scuipând venin şi fiere. Dragonul fu zdrobit de poartă, dar, într-o secundă, avu bestia în gheare. Dar aceasta reuşi să se elibereze din strânsoare şi îl lovi.

Apoi deveniră din nou oameni: prinţul alb contra cavalerului întunecat, săbiile lor dând naştere unei ploi de scântei, Jack parând toate loviturile lui Lucifer, până când, cu un atac frenetic, îl încolţi pe Lucifer cu spatele la poartă.

— Dă-i drumul! porunci Jack, cu un mârâit criminal.

— De ce? E tovarăşa ta de joacă? Seamănă mult cu mama ei, nu-i aşa? Mereu ai avut o pasiune oarbă pentru Allegra, zâmbi Lucifer. Abbadon, o să te înveţi minte vreodată? Fiicele Neprihănirii nu sunt pentru cei ca tine.

— Fă-o!

— Nu! şi Lucifer dispăru într-o ceaţă argintie.

Înainte ca Jack să poată face vreo mişcare, Leviathan, demonul tăcut şi cu glugă pe creştet, reapăru cu sabia lui neagră strălucitoare. Aceeaşi sabie care îl ucisese pe Lawrence pe Corcovado, şi o înfipse acum, rapid şi pe tăcute, în spatele lui Jack.

Schuyler urlă în timp ce-l privea pe Jack înecându-se, prăbuşindu-se la pământ. Apoi Lucifer apăru iarăşi în faţa ei şi, de data asta, ea văzu cum îi lucesc colţii în beznă ca nişte cuţite. Venea după ea. O va lua în propria lui conştiinţă, să trăiască un milion de vieţi prizonieră în întunericul care era în sufletul său distrus.

Apoi, dintr-odată, ceva se interpuse între ei – ceva ce urla precum ielele – ceva care veni într-un foşnet teribil de aripi, iar demonul îşi slăbi strânsoarea.

Schuyler era liberă.

Şaizeci şi patru
Mimi

În bezna din glom, Mimi îşi descătuşă puterile depline. Se transforma, simţea cum îi cresc aripile, coarnele, care se curbau deasupra frunţii. Aceasta era adevărata ei formă, a teribilului Azrael, Îngerul Morţii. Acestea erau aripile Apocalipsei, vestitoarele Hadesului, ale durerii şi distrugerii. Toate acestea erau cuprinse în sufletul şi fiinţa ei.

Cu toată puterea, se aruncă asupra Fiului Zorilor, ţintuindu-l de stânca neagră, dar ghearele ei nu găsiră niciun punct de sprijin, prin urmare, curând, tot ce strângea în braţe era doar o grămadă de praf. Lucifer nu avea să se dea prins aşa uşor. Dar Schuyler era liberă. Îţi eram datoare, Schuyler Van Alen. Acum suntem chit, gândi Mimi.

— Nu e rău, Force!

Ea se întoarse.

În spatele porţii, Kingsley şi Leviathanul erau prinşi într-o încleştare fără ieşire. Demonul avea sabia la gâtul lui Kingsley, iar Kingsley direcţionase vârful spadei către inima demonului. Mimi văzu că niciunul nu dădea înapoi. Dar dacă…

— Stai acolo unde eşti, Force, zise Kingsley încet.

Faţa lui frumoasă se întoarse înspre ea dincolo de zăbrelele de fier.

— Nu mai face niciun pas!

— De ce? Ce-ai de gând să faci? strigă Mimi, deşi ştia deja.

Putea vedea aura albă care începuse să-l înconjoare. Chema o subvertio, dând formă unei găuri albe a morţii.

— Voi distruge calea, spuse Kingsley. E singura scăpare.

— Nu face asta! strigă Mimi cu ochii în lacrimi.

Kingsley o privi cu tandreţe profundă.

— Nu plânge pentru mine, Azrael. Nu-ţi irosi lacrimile. Ai făcut alegerea. Iar asta e alegerea mea. Sacrificiul se pare că e destinul meu. Cam ironic, având în vedere că eu sunt un egoist, nu? Pe vremuri, mereu îmi ziceau că sunt slab… dar poate că şi slăbiciunea e un fel de tărie.

Mimi îşi lipi faţa de zăbrelele de fier, încercând să ajungă cât mai aproape de el.

Nu suporta ideea ca el să plece fără să ştie ce fusese ea pe cale să facă – plănuise să-l părăsească pe Jack pentru a putea fi cu el. Intenţionase să se lepede de legătură şi să-şi nege destinul. Nu pot, avea de gând să spună. Nu pot face asta. Vin cu tine.

— Kingsley eu…

Kingsley zâmbi din colţul gurii. Fără alte cuvinte, el chemă întunericul alb – subvertio – o vrajă care desfăcea ceea ce nu putea fi desfăcut, care distrugea ceea ce nu putea fi distrus.

Se auzi un huruit profund, se simţi o trepidaţie, precum la cel mai puternic cutremur, şi poarta de fier se prăbuşi, iar calea începu să se topească. Demonul ţipă, iar Kingsley, în tot acest timp, o privea pe Mimi direct în ochi.

Azrael…

Într-o clipă, pieriră. Calea, poarta, demonul şi Sângele Argintiu.

Kingsley dispăruse. Încătuşat în Iad, pe vecie.

Mimi se prăbuşi la pământ, simţind cum inima i se sparge în mii de bucăţele.

Şaizeci şi cinci
Schuyler

Reuşise. Îl adusese pe Jack afară din glom. Erau înapoi în biserică, zăcând pe jos, unul lângă altul. Ea tuşi, scuipând un praf negru, toxic. Era plină de funingine ca un coşar. Se întrebă dacă asta era o consecinţă a ceea ce se întâmplase în glom, sau făcea parte din ceaţa eliberată de cei cu Sânge Argintiu în timpul atacului de la biserică.

— Jack... Jack... şopti ea, târându-se aproape de el.

El sângera din rana din spate... Sabia demonului era coruptă. Era înmuiată în focul negru. Jack era pe moarte. Ăsta era coşmarul care o chinuise luni de zile... aceeaşi disperare care o năpădea acum. Îl pierdea.

Îl întoarse pe-o parte pentru a-l putea lua în braţe. Lacrimile îi cădeau pe obrajii lui. Dar el n-o putea auzi.

— Are nevoie de Caerimonia, de Sânge Roşu, zise o voce din cealaltă parte a bisericii. Este otravă pentru Croatan şi va anula focul negru. Avem nevoie de o fiinţă umană.

Mimi Force încă mai purta rochia de ceremonie, dar, la fel ca Schuyler, era plină de funingine, cu faţa zgâriată şi ochii roşii. Se apropie încet de Schuyler.

— Ştiu că o să meargă. Kingsley mi-a spus, zise ea şi ieşi din biserică pentru a găsi o fiinţă umană care l-ar fi putut salva pe fratele ei.

Dar n-aveau timp. N-aveau timp nici pentru a folosi Chemarea. Apoi Schuyler îşi dădu seama...

— Eu sunt fiinţă umană, zise ea. Sunt metisă.

Jumătate din ea era vampir, dar cealaltă jumătate era fiinţă muritoare, slabă, dar care deborda de viaţă – viaţa de care aveau atâta nevoie vampirii. Această parte a ei, această jumătate a inimii avea să-i salveze dragostea.

— Jack, ascultă-mă! şopti ea, aplecându-se. Ascultă-mă... trebuie să bei... trebuie să bei din mine.

Jack deschise încet ochii şi se uită fix la ea.

— Eşti sigură? şopti el.

— Da, trebuie. E singura opţiune.

Schuyler ştia că Mimi nu minţise. Şi ce spunea ea avea sens:

ceva atât de slab precum o fiinţă umană trebuia să aibă şi atâta viaţă – pentru că exact ăsta era rolul sângelui. Dădea viaţă.

Jack respiră cu dificultate.

— Dar aş putea să te rănesc… Riscul e prea mare. Corupţia… Aş putea fi tentat să…

Să bei din sângele unui alt vampir era o violare gravă a Codului. Asta făceau cei cu Sânge Argintiu victimelor lor. Dacă Jack îşi pierdea controlul, amândoi erau damnaţi.

— Am încredere în tine, zise Schuyler, culcându-se lângă el, în timp ce el se ridică şi îi puse un braţ sub cap.

— Nu vreau să te rănesc, şopti el, cu colţii albi şi ascuţiţi ca o lamă.

— Te rog, Jack, zise Schuyler, închizând ochii. Fă-o, acum!

Drept răspuns, Jack îşi înfipse colţii la baza gâtului ei, iar Schuyler îşi muşcă buza de durere la intruziunea neaşteptată. Nu crezuse s-o doară aşa de rău – asta simţeau fiinţele umane? Această senzaţie ameţitoare, neasemuită, de dulce uşurare şi durere acută, în timp ce un vampir le sugea seva vieţii? Nu se simţise niciodată atât de apropiată de Jack. Era ca şi cum el i-ar fi atins fiecare fibră intimă, ca şi cum sufletele lor se întrepătrundeau în acest schimb de sânge, ca şi cum el ar fi aflat fiecare secret al ei, ca şi cum îi cunoştea fiecare părticică… o gusta şi o savura din plin…

Schuyler leşină…

Întunecat şi minunat şi desăvârşit… atât de dulce… atât de dulce… atât de dulce…

Şaizeci şi şase
Bliss

Vizitatorul se reîntorsese. Părea maniac, isteric, lătra nişte ordine pe care ea nu le înţelegea. Bliss era ameţită. Demonul o lăsase inconştientă când încercase s-o ajute pe Schuyler, iar acum tâmplele îi zvâcneau. TREZEŞTE-TE, COPILĂ! DU-TE! ASTA E ŞANSA TA!

Ce… ce voia? Ce se întâmpla? Se uită de jur împrejur. În mijlocul culoarului bisericii, Schuyler îl ţinea pe Jack în braţe, ca în Pieta, sculptura lui Michelangelo.

Se clătină pe picioare, cu buchetul încă în mână. Ce făcea

Schuyler cu Jack Force? Jack trebuia să fie unit cu Mimi. Dar nu, Schuyler nu respectase niciodată regulile. Codul Vampirilor nu i se aplica şi ei. Cum o numise Vizitatorul? Egoistă. Cu nimic ieşită din comun. O falsă prietenă.

Bliss se simţi pierdută şi singură. Poate că Vizitatorul avea dreptate. Poate că ea însăşi era singura persoană în care putea să aibă încredere. Mama ei nici nu se obosise să o aştepte, s-o vadă, să-i vorbească fiicei care avea nevoie de ea atât de mult. Iar în ceea ce-l priveşte pe Dylan, poate că şi el era fals – chiar dispăruse cu adevărat? Chiar era ţinut prizonier undeva? În trecut reuşise să spargă barierele – acum ce-l împiedica?

Dar pe ea n-o oprea nimic.

Poate că Vizitatorul avea dreptate. Nu mai putea gândi, nu mai putea vedea bine. Tot ce ştia era că obosise să tot audă acea voce în capul ei. Era atât de obosită să tot lupte.

Fă-o!

FĂ-O!

UCIDE-O!

Atât de obosită să opună rezistenţă şi să fie bună… Şi poate că dacă făcea ceea ce dorea el, atunci n-ar mai fi torturat-o. Poate că dacă făcea ceea ce dorea el, ar fi avut şi ea pace, în sfârşit…

Bliss se îndreptă spre locul unde era Schuyler şi scoase bucăţica de sticlă din buchet.

Şaizeci şi şapte
Schuyler

— O să te faci bine, murmură Schuyler.

Jack adormise la ea în braţe. Ştia că va supravieţui. Simţea asta. Sângele ei avea să-l salveze. Era singurul lucru care-l putea salva. Îi va readuce viaţa în trup şi va elimina focul negru din spada Leviathanului.

Se uită prin biserica pustie. Mimi nu se întorsese încă. Fosta ei duşmancă păruse devastată şi pierdută. Ceva se întâmplase acolo jos, în glom.

Schuyler îl îmbrăţişă pe Jack mai strâns şi chiar atunci auzi nişte paşi. Cineva se îndrepta spre ea, iar curând îşi făcu apariţia chiar în faţa ei.

— Bliss, ce faci? strigă Schuyler.

Prietena ei arăta ca o vrăjitoare, cu părul roşcat ciufulit şi rochia neagră ruptă, ţinând în mână ceva strălucitor şi ameninţător.

— Îmi pare rău, Schuyler, îmi pare tare rău, suspină Bliss.

Schuyler îl mută pe Jack pentru ca el să fie în siguranţă. Se ridică în picioare şi îl acoperi protectoare.

— Bliss, pune jos spada aia.

— Nu pot… trebuie s-o fac, scânci Bliss. Îmi pare rău, dar sunt nevoită.

— Ce vrei să spui? Ce se întâmplă? Ce ţi s-a întâmplat?

— Tatăl meu… e în mintea mea. Îmi spune lucruri. Spune că trebuie să fac asta, sau n-o să-l mai văd pe Dylan niciodată.

— Tatăl tău? întrebă Schuyler.

Dar deja ştia răspunsul la această întrebare. Ce-i spusese Cordelia la un moment dat? Ne temem că una dintre străvechile familii îl adăposteşte pe însuşi Prinţul întunecat. Nu ştim cum şi nu ştim cine, dar bănuim că această trădare are loc la cel mai înalt nivel al Conclavului. Bliss Llewellyn fusese Sângele Argintiu în tot acest timp. Bliss îl avea în ea pe Lucifer. Apoi Schuyler îşi aminti ceva ce-i spusese Lawrence: Sora ta ne va aduce moartea. Bliss era sora ei neştiută. Bliss se născuse pentru a o ucide.

— Nu, Bliss, nu trebuie… eu te pot ajuta. Putem să facem ceva în privinţa asta. Nu trebuie să faci ce-ţi spune el.

Bliss nu răspunse. În schimb, se năpusti asupra lui Schuyler, care se feri la timp. Dar Bliss prinse tivul fustei lui Schuyler şi o trase în jos. Schuyler simţea tăişul lamei care se apropia de pieptul ei. Asta era… Jack îşi riscase viaţa pentru a o salva pe ea, iar ea şi-o riscase pentru el… dar toate erau în van. Cum de nu-şi dăduse seama?

— Bliss! Te rog! Nu face asta!

Bliss ridică lama deasupra inimii lui Schuyler, la câţiva milimetri depărtare de pieptul ei, dar în ultimul moment ezită.

— Îmi pare rău, îmi pare aşa de rău! strigă Bliss, eliberându-şi prietena, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Bliss, opreşte-te! Ce faci? ţipă Schuyler. Nu!

Cu o lovitură puternică, Bliss îşi înfipse spada arhanghelului adânc în inimă, spărgând sticla într-un milion de bucăţele şi luându-şi viaţa.

Şaizeci şi opt
Mimi

Adunarea fierbea de mânie. Forsyth Llewellyn dispăruse. Răpit de Croatan? Sau chiar el era Croatan? În cine să mai aibă încredere? Mimi se întrebă de ce ţinuse el morţiş să aibă loc ceremonia ei de legătură. Fusese de dragul Adunării, sau era vorba de altceva? El ştiuse ce se afla ascuns sub biserică? Între timp, Conclavul era într-un haos complet. Ăsta era sfârşitul – cei cu Sânge Argintiu în biserică! La o ceremonie de legătură! Era o nebunie, era de neiertat. Trebuiau să aibă loc întruniri în care să se discute ce era de făcut. Din ce în ce mai multe întruniri şi anchete, şi nicio decizie luată. Mimi înţelese că Adunarea avea nevoie mai mult ca niciodată de ea şi de Jack. Mai mult chiar decât ieri.

Biserica scăpase intactă, cu excepţia unui praf fin, negru, care acoperea fiecare centimetru. Când Mimi intră în biserică în zorii dimineţii următoare, se bucură într-un fel că ea şi Jack aveau să fie singuri, de data asta, la ceremonie.

Pentru că legătura nu însemna doar bunăstarea lor, ci şi supravieţuirea semenilor lor. Era datoria lor.

Purta un tricou simplu şi blugi. Acum nu mai erau fotografi mondeni şi nici oaspeţi de seamă. Avea să fie exact ca în vremurile de început ale Romei. Nu vor exista martori, dar nici nu aveau nevoie de ei. Tot ce trebuiau să facă era să pronunţe cuvintele unul în faţa celuilalt.

Asta era soarta şi drumul lor.

Merse în faţa altarului şi aprinse o lumânare. Jack nu va mai întârzia mult. Veniseră împreună cu un taxi spre biserică, dar el o rugase să-l aştepte înăuntru, până dădea un telefon.

Dar pe măsură ce minutele treceau şi Jack nu intra pe uşă, Mimi îşi dădu într-un sfârşit seama. Jack nu va intra niciodată pe uşă. O minţise din nou, pentru că nu era demn de ea. N-avea să fie niciodată.

Spre deosebire de… dar nu-i putu pronunţa numele cu voce tare. Kingsley. Tot ceea ce ar fi putut fi îi trecu acum lui Mimi prin minte ca un fulger: ei doi vânând Sânge Argintiu împreună… o viaţă plină de pericole şi aventură… o şansă să fie

din nou ea însăşi…

Telefonul îi vibră. Era un mesaj de la fratele ei. Conţinea trei cuvinte.

ÎMI PARE RĂU.

Mimi suflă în lumânare. Nu mai avea nevoie de ea. Aşa deci. Avusese dreptate. Jack o abandonase pentru a fi împreună cu metisa. El nu avea să onoreze legătura lor divină. Nu avea să-şi facă datoria. Ea îşi sacrificase dragostea ei, dar el nu făcuse acelaşi lucru cu a lui. El se lepădase de destinul său – provocase soarta, moartea, se răsculase împotriva legilor Raiului şi legilor legăturii de sânge.

Nu avea să-l ierte niciodată pentru asta. Ar fi putut şi ea să plece la Paris când Kingsley o rugase să vină cu el. Şi ea ar fi putut alege fericirea. Dar n-o făcuse. Luase decizia prea târziu.

Iar acum era singură.

Codul Vampirilor decreta că oricine încălca Legea Sacră era condamnat la moarte, la arderea sângelui. Charles refuzase s-o supună pe Allegra acestei pedepse. Dar Mimi era din alt aluat.

Ieşi din biserică, ştiind că dacă avea să-l mai vadă pe Jack vreodată, va trebui să-l ucidă.

Şaizeci şi nouă
Bliss

Când Bliss se trezi a doua zi după ceremonia lui Mimi, era culcată într-un pat confortabil, sub o pătură croită din petice. În faţa ei stătea o femeie obişnuită, cu obraji rumeni şi o expresie întrebătoare pe faţă, care purta un pulover de caşmir uzat şi o fustă de lână în carouri.

— Domnişoara Murray? întrebă Bliss.

Ce căuta profesoara ei de istorie lângă ea?

— Ai avut o perioadă grea, scumpo. Ia-o încet, nu te stresa.

Camera era micuţă şi confortabilă, şi Bliss îşi dădu seama că de fapt ăsta era întregul apartament. Nu mai fusese niciodată într-un spaţiu atât de îngust. Era, practic, de mărimea unui dulap. Era spaţiu pentru un pat şi o sobă şi nimic altceva. Dacă Bliss ar fi încercat să facă un efort, ar fi putut să gătească cina în timp ce sta întinsă în pat. Dar, deşi era mic, era călduros şi

confortabil.

— Ce caut…? Ce s-a întâmplat? Unde e…?

— Şşş, zise domnişoara Murray cu un deget la gură. Trebuie să te odihneşti. Va veni şi ea curând. Vrea să-ţi vorbească.

— Cine…?

O femeie apăru de nicăieri. Avea părul blond şi ochii verzi, şi era îmbrăcată în veşminte albe care străluceau uşor cu o lumină albă şi pură. Imediat cum o văzu, Bliss ştiu.

— Allegra, şopti ea. Tu eşti, nu-i aşa? Unde sunt? Am murit?

Allegra Van Alen zâmbi senină. Părea mult mai în vârstă decât îşi aducea Bliss aminte. Femeia de pe patul de spital păruse îngheţată în timp, dar această Allegra care stătea dinaintea ei avea riduri pe faţă şi mâinile zbârcite. În părul blond se vedeau fire albe. Dar era încă foarte frumoasă. Văzând-o, lui Bliss îi veni să plângă.

— Vino, zise Allegra, deschizând braţele. Vino la mine, fata mea.

— Deci e adevărat, şopti Bliss. Sunt fiica ta.

— Îmi pare rău că nu am fost alături de tine, dar existenţa ta mi-a fost ascunsă, zise ea cu tristeţe în voce.

— Cum? De ce?

— Nu demult, ai venit să mă vizitezi.

— Da, dădu Bliss din cap.

Îşi aminti de acea vizită pe furiş la spital, în timp ce Allegra stătea nemişcată în patul ei.

— Când ai venit, am simţit o prezenţă pe care n-o mai simţisem de mult timp. Mi-a fost foarte teamă şi eram foarte furioasă. Am ţipat. Cred că m-a auzit tot spitalul. Dar acum înţeleg că Charles şi Lawrence au făcut ceea ce au crezut ei că era mai bine. Au făcut asta din dragoste, iar uneori dragostea te face să-ţi pierzi capul… să faci lucruri impardonabile. Dar nu ştiu dacă-i pot ierta pentru ceea ce au încercat să facă cu tine, zise Allegra încet.

Bliss strânse din pumni pe sub pătură. Avea o mamă, dar îi fusese răpită.

— Deci Lucifer nu m-a minţit, zise ea rece.

Avea sentimente contradictorii şi se simţea torturată.

— Nu, nu te-a minţit. Eşti a noastră.

— Dar cum… cum… tu erai unită cu Mihail.

Allegra dădu din cap.

— Da. E o poveste lungă şi dureroasă. Dar să ştii că te-am făcut împreună. Din dragoste.

— Unde eşti? Eşti aici? Eşti cu adevărat aici?

— Sunt în interiorul tău. Nu am găsit legătura decât abia acum. Aşa cum i-am spus şi surorii tale, voi fi mereu cu tine.

— Bine, zise Bliss, reţinându-şi lacrimile.

— Ai observat ceva diferit la tine? întrebă Allegra.

— Ce anume?

N-avea habar despre ce vorbea Allegra – până când se gândi mai bine. Era linişte. Era singură în trupul său. Vocile dispăruseră. Apăsarea – acele suflete nenumărate care trăiau în interiorul ei – dispăruseră. Şi cel mai important, Vizitatorul dispăruse şi el.

— Sabia lui Mihail a retezat legătura ta de sânge cu Lucifer. Tatăl tău te folosea ca o unealtă pentru a trece de hotarul care-l ţine prizonier, în lumea subterană.

— Deci eu nu am murit. Dar tatăl meu e mort în mine, zise Bliss, copleşită de uşurare.

Avea din nou propria ei viaţă. Reuşise – se omorâse, aşa cum doar ea şi Dylan ştiuseră că asta era misiunea ei. Reuşise…

Apoi, ca şi cum l-ar fi chemat de nicăieri, Dylan apăru lângă Allegra.

— Sunt mândru de tine, Bliss, spuse el. Sabia lui Mihail a eliberat sufletele care erau prizonierele sângelui tău. Tu le-ai redat libertatea. Tu m-ai eliberat.

— Dar acum n-o să te mai văd niciodată, nu-i aşa? întrebă ea.

Dylan zâmbi.

— E puţin probabil, dar niciodată să nu spui niciodată.

— Mi-ar plăcea să nu pleci. Îmi va fi tare dor de tine, zise Bliss.

— Şi mie îmi va fi dor de tine.

Dylan întinse mâna în aer, iar Bliss făcu la fel. Doar că de data asta, în loc să simtă aerul rece, ea îi simţi căldura mâinii. Se uită la Allegra. Într-un fel sau altul, ştiu că mama ei reuşise să facă toate astea posibile. Dylan se aplecă şi ea simţi cum buzele lui catifelate şi ispititoare o sărută tandru.

Apoi Dylan dispăru. Dar Bliss nu simţi suferinţă, ci pace interioară. Dylan nu mai era distrus şi incomplet. Era din nou întreg.

— Eşti vindecată, zise Allegra, dând din cap. Nu mai eşti un

Sânge Argintiu, spuse ea, iar apoi făcu o pauză. Dar nu mai eşti nici vampir.

Bliss rămase uluită. Nu mai era vampir – ce însemna asta? Că era doar o fiinţă umană?

Acum, ascultă-mă bine. Bliss auzi vocea Allegrăi în mintea ei – în glom. Cu multă vreme în urmă, când lumea era încă la începuturi şi căile dintre Rai şi Iad erau încă deschise, Lucifer a scos bestiile de sub pământ, Câinii Iadului. Dar alianţa lor cu cei de Sânge Argintiu a fost de scurtă durată. Lupii se luptă cu demonii. Au stat alături de cei cu Sânge Albastru pe vremuri de criză. Dar, de-a lungul secolelor, ne-am înstrăinat. Trebuie să-i găseşti. Cei cu Sânge Albastru vor avea nevoie de ei în bătălia finală cu cei de Sânge Argintiu. Găseşte lupii. Îmblânzeşte-i. Adu-i înapoi.

De unde să încep?

Nu te-am lăsat singură. Vei avea pe cineva care te va ajuta în această misiune. Cineva care te iubeşte şi va avea grijă de tine în locul meu.

Bliss înţelese. Domnişoara Murray stătea lângă Allegra şi nu mai părea profesoara de istorie cu obrajii rumeni. În schimb, ochii ei de veniră gri şi serioşi… şi Bliss rămase cu gura căscată.

Jordan?

M-ai cunoscut sub acest nume, odată, dădu din cap profesoara. Dar adevăratul meu nume este…

Sophia.

Exact; bravo!

Domnişoara Murray radia de încântare.

Aşa să te strig?

Cred că domnişoara Murray e în regulă pentru început. Deşi, dacă vrei, mă poţi numi mătuşa Jane.

Sabia lui Mihail! Tu ai fost cea care a strecurat-o în buchetul meu. Am dreptate, nu-i aşa? întrebă Bliss.

Profesoara nu negă. Ştiam că o vei folosi aşa cum trebuie. Am avut încredere în tine.

Dar dacă nu mai sunt vampir… cum pot să mai fac ceva?

Gândul că era doar o fiinţă umană o speria. Să trăieşti fără acele abilităţi incredibile date de sângele nemuritor… să fii atât de fragil şi slab… şi lipsit complet de putere.

Dă-ţi silinţa. Asta e tot ce-ţi cer, îi spuse mama ei.

— Unde pleci? întrebă Bliss cu voce tare.

— Undeva unde nu mă poate urma nimeni. Dar nu dispera. Ne vom întâlni din nou, Bliss Llewellyn!

— Allegra, înainte de a pleca… îmi poţi spune… care e numele meu? Adică, ştiu că Mimi e Azrael şi Jack e Abbadon. Dar eu nu-mi ştiu adevăratul nume. Niciodată nu l-am ştiut. Am vreunul? întrebă Bliss.

— Numele sunt atribuite în Rai. Tatăl tău te-a numit Azazel întunecatul. Dar eu te voi numi Lupus Theliel, îngerul Iubirii, şi Mărul-Lupului.

Şaptezeci
Schuyler

În drum spre aeroport, Schuyler rămase tăcută.

Era încă extenuată după evenimentele de ieri, dar nu avea timp de odihnă. Documentele pe care le găsise Oliver, şi de care fusese extrem de încântat, erau nişte caiete de notiţe descoperite de el în fişierele păstrate de Christopher Anderson, Conduitul lui Lawrence.

Cincizeci şi cinci de caieţele care detaliau tot ce descoperise bunicul ei legat de Moştenirea familiei Van Alen şi fiecare pistă posibilă. Păzitorii celei de-a treia porţi, Poarta Promisiunii, erau cel mai probabil tot la Florenţa, unde, de altfel, se duceau şi ei acum.

Cu o noapte în urmă, când ajunsese acasă într-un sfârşit, Oliver o aştepta în garsonieră. Când intră pe uşă, Oliver rămase uluit, nevenindu-i să creadă că e vie şi stă în faţa lui în carne şi oase. Era convins c-o pierduse pentru totdeauna. Se îmbrăţişară cu putere, dar Schuyler era încă prea zăpăcită şi ameţită de tot ceea ce se întâmplase cu Jack pentru a-i da prea multă atenţie lui Oliver.

Îl ascultă când el îi povesti ce se întâmplase cu restul lumii în timpul atacului de la biserică; majoritatea celor cu Sânge Albastru fugiseră să se ascundă în Turnul Force, aşa cum fuseseră instruiţi de Conclav. Toţi erau în siguranţă.

Dar pentru cât timp?

Taxiul trase în faţa terminalului şi Oliver scoase bagajele din maşină. Şi el fusese tăcut în drum spre aeroport. Acum se uita foarte insistent la Schuyler, de parcă ar fi încercat să-şi

întipărească în minte figura ei.

— Ce e? întrebă Schuyler. Am ceva între dinţi? De ce te uiţi aşa la mine?

— Eu nu merg la Florenţa, spuse Oliver când taxiul plecă.

— Cum adică nu mergi la Florenţa…? zise Schuyler, exact când Jack Force intra în terminal.

Cu o zi înainte, Mimi se reîntorsese la biserică şi îl luase pe fratele ei. Jack fusese prea slăbit pentru a vorbi când Schuyler îi văzuse cum urcă amândoi într-un taxi. După modul extrem de posesiv în care Mimi îl ţinea pe Jack, Schuyler ştiu că nu aveau nicio şansă să-şi spună unul altuia lucrurile pe care voiau să şi le spună.

Când se întorsese în biserică, din Mimi dispăruse fata cea distrusă şi pierdută. Şi Schuyler îşi dădu seama că lupta pentru inima lui Jack era departe de a se fi terminat. Poate că ea şi Jack nu erau sortiţi să fie împreună şi vor trebui pur şi simplu să accepte realitatea. Era îndeajuns că ştiau că riscaseră totul unul pentru celălalt. Poate că amintirea dragostei lor era tot ce le era permis. Nu ştia. Ştia doar că are multe de făcut. Şi dacă asta însemna că trebuia să-l părăsească pe Jack, atunci nu mai putea face nimic. Trebuia să-şi urmeze moştenirea.

Dar când îl zări şi se uitară unul la altul, îşi dădu seama că nu va putea niciodată să plece de lângă el. Se însănătoşise; părea obosit, dar şi ea era la fel. Trecuseră prin multe în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Eşti aici, trimise ea. Dragostea mea.

N-aş putea fi altundeva.

— Am venit imediat ce am primit mesajul tău, îi zise el lui Oliver.

Oliver îi dădu rucsacul său.

— Avionul vostru pleacă în curând. V-aş sfătui să intraţi – durează mult să treci de barierele de securitate. Mai ales pentru zborurile internaţionale.

— Tu l-ai sunat? Oliver, ce se întâmplă? întrebă Schuyler.

— L-am rugat pe Jack să ne întâlnim aici. I-am spus că pleci la Florenţa. L-am rugat să meargă cu tine.

— Oliver!

— Sky… opreşte-te! zise Oliver. Şi nu mă întrerupe, pentru că trebuie să-ţi spun asta. Ştiu că tu nu m-ai părăsi niciodată. Ştiu că tu nu ai fi niciodată în stare să iei această decizie, aşa că am

decis eu pentru tine. Trebuie să pleci cu el.

Schuyler simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Ollie…

— Tu nu poţi alege pe unul dintre noi. Aşa că am ales eu pentru tine. Jack te poate proteja aşa cum eu n-o pot face. În viaţa mea nu m-am simţit mai neajutorat ca ieri, când te-a luat Leviathan… şi am ştiut… am ştiut că nu puteam fi alături de tine, nu aşa cum o poate face el, zise Oliver cu un nod în gât. Prefer să ştiu că eşti întreagă, în siguranţă şi în viaţă… decât să fii cu mine.

— Oliver…

— Acum plecaţi! Înainte să mă răzgândesc. Dar ştii că am dreptate. Mereu am dreptate, Schuyler!

Niciodată n-o striga Schuyler, decât atunci când era extrem de serios. Sau furios. Sau puţin din amândouă. Nu era deloc uşor pentru el. Nici ei nu-i era uşor să-l asculte.

— Dar tu ce faci? întrebă ea. Te-am însemnat…

Sărutul Sacru însemna că el avea să tânjească după ea pe vecie. Nu-l putea lăsa să trăiască tot restul vieţii aşa.

— Voi fi bine. Vei vedea. Nu cred în fatalism. Şi mă vei suna, nu-i aşa? Din când în când? Te pot ajuta în continuare… de aici. Aşa cred, cel puţin. Dar ştiu că aşa a fost sortit să se întâmple. O simt… aşa era normal… şi, cum am zis, nu mă înşel niciodată, zise Oliver, punând biletele în mâinile lui Jack.

Schuyler îl trase pe Oliver aproape şi-l îmbrăţişă strâns.

— Mulţumesc, şopti ea.

Mulţumesc pentru că mă iubeşti îndeajuns de mult pentru a-mi da drumul.

— Cu plăcere, răspunse Oliver.

Zâmbi, iar ea ştiu că el auzise ceea ce nu spusese cu voce tare. Legătura dintre ei – vampir şi Conduit – era în sfârşit perfectă.

— La revedere, Ollie!

— Ai grijă de ea, zise Oliver, dând mâna cu Jack. Pentru mine!

Jack dădu din cap şi îi scuturǎ mâna lui Oliver cu putere.

— Întotdeauna.

Oliver îi salută pe amândoi, apoi se îndepărtă repede, sărind în primul taxi pe care-l găsi. Schuyler îl privi cum pleacă şi simţi o durere profundă în inimă… dar inima nu i se frânse. Vor rămâne prieteni. Vor rămâne prieteni mereu. Îl iubea în

continuare.

Lângă ea, Jack îi întinse mâna.

Ea o apucă strâns. N-avea să-i mai dea niciodată drumul. Nu în viaţa asta. Ştia ce înseamnă asta. Aveau să rişte. Pentru a fi împreună, aveau să se lepede de legătura lui cu Mimi, să renege Codul, să distrugă tot ce le-ar fi stat în cale. Aveau să rişte totul pentru dragostea lor. Exact ca mama ei. Exact ca Allegra.

Nimeni n-ar alege viaţa ta, îi spusese ea mamei sale.

Se înşelase.

Împreună, mână în mână, cei doi intrară în aeroport.

Epilog. Saint-Tropez

Isabelle de Orléans, acasă la ea, arăta la fel de intimidantă ca şi la petrecere. Contesa îi primi la vila ei din Saint-Tropez, pe terasa scăldată în soare care dădea înspre albastra Mare Mediterană. Era prima lor oprire în drum spre Florenţa şi fusese ideea lui Jack să încerce să realizeze ceea ce Schuyler nu reuşise cu câteva luni în urmă.

— Aşa deci, sunteţi refugiaţi din tribul lui Mihail, spuse Isabelle cu o voce joasă şi gravă. Ce vă face să credeţi că vă voi oferi ceea ce-mi cereţi? De ce i-ar păsa Adunării europene de doi copii îndărătnici?

— Alteţa Voastră, vă înţelegem scepticismul… dar suntem disperaţi. Fără protecţia vampirilor, nu vom putea duce la bun sfârşit marea operă începută de Lawrence Van Alen, zise Jack.

Contesa ridică din sprâncene.

— Deci vă aflaţi în Europa pentru a-i îndeplini moştenirea?

— Da, Alteţa Voastră, dădu Schuyler din cap.

— Atunci de ce n-aţi spus aşa mai devreme? întrebă contesa pe un ton aspru, care îi făcu pe cei doi câini care stăteau la ea în poală să scheaune.

Jack şi Schuyler schimbară o privire.

— Scuzele noastre, spuse Jack.

— Vă voi da acces la Adunarea europeană şi binecuvântarea mea. Cât timp sunteţi în interiorul hotarelor noastre, Adunarea din New York nu vă va putea atinge.

— Mulţumim, contesă. Nici nu ştiţi ce înseamnă asta pentru noi, zise Schuyler cu o voce plină de uşurare şi recunoştinţă.

Contesa reflectă.

— Acest război a luat viaţa celui mai de încredere prieten al meu.

Schuyler dădu din cap. Auzise că trupul adevăratului baron de Coubertin fusese descoperit plutind pe Sena, la câteva săptămâni după atac.

— Ne pare extrem de rău, zise ea.

Ştia ce înseamnă să pierzi un Conduit.

Contesa ridică din umeri întristată.

— Ştiţi, am fost mereu prietenă cu Lawrence şi Cordelia. Pe Charles însă nu l-am suportat niciodată, oftă contesa. Ştiu că a trebuit să-l pedepsească pe fratele meu, dar am considerat că pedeapsa a fost mult prea aspră. Cu siguranţă exista o

modalitate să trăim cu toţii în pace fără a recurge la astfel de măsuri severe. Mă rog. Nu mai putem face nimic acum, nu-i aşa?

— Fratele dumneavoastră, Alteţă? întrebă Jack.

— Vai, Valerius, m-ai uitat aşa repede? zâmbi contesa, dintr-odată sfioasă şi pe un ton de flirt. Ah, cât ne-am luptat pentru tine, noi, cele trei surori, atunci când ai ajuns la majorat! Frumosul Valerius! Dar, evident, Agrippina te-a câştigat, aşa cum a făcut-o întotdeauna. Mă rog, până acum, zise ea, făcându-i cu ochiul lui Schuyler. Eşti o fată norocoasă, draga mea!

— Poftim? întrebă Jack.

— Demult, în Roma, mă ştiai sub numele de Drusilla, le spuse contesa, ridicându-se de pe scaun. Veniţi, copii! Cred că prânzul este servit. Iar bucătarul meu face o salată de roşii extraordinară. Mâncaţi cu mine, nu-i aşa?